

БЕЗСМЪРТНИЯТ ВОИН

# КОНАН

## ВОИНЪТ

10

Нови приключения  
в земите  
на черните царства!



РОБЪРТ  
Е. ХАУЪРД

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

# РОБЪРТ ХАУЪРД КОНАН ВОИНЪТ

Превод: Димитър Добрев

[chitanka.info](http://chitanka.info)

В продължение на две години като капитан на кораб Конан продължава успешната разбойническа кариера. Обаче другите пирати от Зингария, които завиждат на чужденеца, успяват да го свалят на брега край Шем. Конан бяга във вътрешността и се присъединява към Свободните другари — банда наемници. Вместо да се награби с богата плячка обаче, той трябва да изпълнява скучна граничарска работа на границата с черните царства. Виното е кисело, плячката — нищожна, а и черните жени скоро омръзват на Конан. Но идва краят на скуката...

## ВЪВЕДЕНИЕ

От множеството видове художествена литература, онази, която предоставя най-чистото забавление, е героическата фантастика: историята за меча и чародейството в един въображаем свят или на тази планета преди много години, или в далечното бъдеще, или пък в един друг свят, в друго измерение, където магията е реалност и всички мъже са силни, всички жени — красиви, всички проблеми — прости, а животът е изпълнен с приключения. В този свят блестящи градове издигат грейналите си кули към звездите; магьосници отправят зловещи проклетия от подземните си бърлоги; опасни духове дебнат от порутени замъци; първобитни чудовища с трясък си проправят път през гъстите джунгли; а съдбата на царствата се балансира върху острието на огромни мечове, размахани от доблестни и неимоверно силни герои.

Един от най-великите автори на героическата фантастика е Робърт Е. Хауърд (1906–1936), който е прекарал по-голямата част от краткия си живот в Крос Плейнс, Тексас. Хауърд е плодовит автор за популярните списания от онова време. Творчеството му е повлияно от Джек Лондон, Талбот Мънди, Хералд Ламб, Едгар Райс Бъроуз и Х. Ф. Лъвкрафт.

Най-незабравимият герой на Хауърд е Конан Кимериеца. Конан вероятно е живял преди около дванадесет хиляди години, през хибореанската епоха, между потъването на Атлантида и началото на описаната история. Истински варварин от северната земя Кимерия. Конан прегазва реки от кръв и побеждава враговете си — хора и свръхестествени сили — за да стане най-накрая цар на хиборейското царство Аквилония.

Приживе Хауърд е публикувал осемнадесет истории за Конан, а още няколко бяха открити в ръкопис след ранната му смърт. Имах честта да ги редактирам за публикация, както и да преработя и завърша онези, които авторът не бе успял да завърши.

Конан пристига като младеж в царството Замора (*виж на картата*) и в продължение на няколко години води несигурния живот на крадец там, в Коринтия и в Немедия. После се хваща като наемник, първо в ориенталското царство Туран, а след това и в хиборейските царства. Принуден да бяга от Аргос, той става пират по бреговете на Куш. Върши набезите си с пиратката Шемитиш, с Белит и банда черни корсари, спечелвайки името Амра — Лъва.

След смъртта на Белит Конан се връща към наемничеството в Шем и в съседните хиборейски царства. След това води живот, изпълнен с приключения сред номадските престъпници, казаците, от източните степи, сред пиратите от морето Вилайет и сред планинските племена от Химелейските планини на границата между Иранистан и Вендия. После отново става войник в Кот и Аргос, като през това време за кратко е владетел на пустинния град Томбалку. И отново към морето — първо като пират край островите Барача, после като капитан на кораб сред зигарейските пирати. В началото на тази книга той приближава четиридесетгодишна възраст.

Л. Спраг де Камп

# **ЧЕРВЕНИ ПИРОНИ**

В продължение на около две години като капитан на „Уостръл“, Конан продължава успешната си кариера на разбойник. Обаче другите пирати от Зингария, които завизждат на чужденеца сред тях, най-накрая успяват да го свалят на брега край Шем. Конан бяга във вътрешността и там чува, че по границите на Стигия започва война. Той се присъединява към Свободните другари — банда кондотиери<sup>[1]</sup> под командата на някой си Зарало. Вместо да се награби с богата плячка обаче, той трябва да изпълнява скучната работа на поста Сукмет — на границата с черните царства. Виното е кисело, пляката — нищожна, а и черните жени скоро омръзват на Конан. Но идва краят на скуката: в Сукмет се появява Валерия от Червеното братство. Там се подвизават жени пирати, които той познава още от островите Барача. След енергични действия Валерия успява да отблъсне един стигийски офицер, а Конан тръгва с нея на юг, в земите на черните.

---

[1] Кондотиери — (ит.) наемници. — Б.пр. ↑

# 1. ЧЕРЕПЪТ НА СКАЛАТА

Жената върху коня отпусна юздите на уморения си жребец. Той застана с широко разтворени крака, а главата му клюмна — сякаш даже златистите пискюли по юздата от червена кожа му тежаха твърде много. Тя бързо закачи юздите за клона на една фиданка и се огледа наоколо с ръце върху бедрата.

Околностите не изглеждаха гостоприемни. Гигантски дървета ограждаха малкото езерце, от което конят току-що бе пил вода. Малки дръвчета препречваха гледката в мрака. Прекрасните рамене на жената потрепериха и тя изруга.

Беше висока, с едри гърди, дълги крака и със здрави рамене. Цялата ѝ фигура излъчваше необикновена сила, но това не я лишаваше от женственост. Бе истинска жена, независимо от походката и дрехите си. Последните изглеждаха доста странни за околната среда. Вместо пола тя носеше широки копринени бричове, които свършваха малко над коляното. Бяха препасани с широк копринен шал. Ярочервените кожени ботуши стигаха почти коленете ѝ, а деколтираната копринена риза с широка яка и ръкави завършваше костюма ѝ. Върху едното си бедро тя носеше права кама, а върху другото — дълга сабя. Буйната ѝ златиста коса, подстригана до раменете, бе прибрана с превръзка от пурпурен сатен.

В контраст с околностите, с мрачната, първобитна гора, жената излъчваше безумна живописност и сексапил. Определено не беше на мястото си. Би трябвало да е сред морски облаци, пъстро боядисани мачти и виещи се чайки в небето. Огромните ѝ очи имаха цвета на морето. И това бе съвсем естествено — просто тя бе Валерия от Червеното братство, чиито дела всички моряци прославяха в песни и балади.

Тя понечи да пониже зеления покрив от сплетените клони и да види небето, но се отказа, тихо проклинайки.

Остави коня си вързан и тръгна на изток. От време на време поглеждаше назад към езерцето, за да не се изгуби на връщане.



Тишината в гората я потискаше. В сплетените клонаци не пееха птици и храстите не шумоляха, раздвижени от дребни животни. Тя бе пътувала дълго в царството на мрачното спокойствие, нарушавано само от нейната стремителна езда.

Валерия утоли жаждата си край езерцето, но вече усещаше пристъпите на глада и се оглеждаше за някакви плодове, с които да се подкрепи, след като вече бе привършила запасите си от храна.

Пред себе си забеляза тъмна скала от кремък, издигаща се нагоре по неравния склон сред дърветата. Върхът ѝ се губеше буквално сред облаци листа. Може би се издигаше чак над върховете на дърветата, над онова, което се простираше отвъд тази зловеща гора.

Тесният хребет образуваше естествена преграда, водеща нагоре по стръмната канара. След като се изкачи на около петдесет фута, тя стигна до пояса листа, които ограждаха скалата. Стъблата на дърветата не стигаха близо до канарата, но краищата на най-горните им клони се протягаха към нея и я забулваха. Жената опипа подозрителния листак, но не можа да види нищо отгоре или отдолу. После зърна синьото небе, а миг по-късно излезе под яркото, горещо слънце и видя горския покров, който се простираше под краката ѝ.

Валерия стоеше върху широка тераса, почти на една височина с върховете на дърветата, а от него се издигаше остро възвишение — върхът на канарата. Внезапно кракът ѝ се натъкна на нещо, заринато в опадалите листа, покрили терасата. Тя ги разрита и видя човешки скелет. Огледа с набитото си око избелелите кости, но не забеляза счупвания или следи от насилие. Човекът сигурно бе умрял от естествена смърт, макар че тя не разбираше защо му е трябвало да се изкачи до върха на канарата, за да намери кончината си там.

Изкатери се до върха и погледна към хоризонта. Горският покров, който приличаше на под от удобната ѝ позиция, бе толкова непроницаем, колкото изглеждаше и отдолу. Не се виждаше и езерцето, където бе оставила коня си. Погледна на север, в посоката, от която бе пристигнала. Видя само вълнистия зелен океан, проснат във всички посоки и разделен само от едва забележимата синя линия на хълмовете в далечината. Тя бе пресякла тази линия преди няколко дни, за да се потопи в разлистената пустош около себе си.

На изток и на запад гледката беше същата, макар че синята линия на хълмовете в тези посоки я нямаше. Но когато се обърна на юг,

Валерия замръзна и затаи дъх. На около миля гората оредяваше и изведнъж преминаваше в кактусова пустош. А наред полето се издигаха стените и кулите на някакъв град. Това вече надминаваше очакванията ѝ. Не би се изненадала да види друга форма на човешко съществуване — например колибите на чернокожите, които приличаха на кошери, или скалните жилища на тайнствената кафява раса, за която легендите разказваха, че обитавала тези неизследвани райони. Но сега се натъкваше на нещо наистина сензационно — град с крепостни стени след дълги седмици поход от най-близките предни постове в края на цивилизацията.

С ръце, изморени от катеренето по острия връх, жената се отпусна на терасата и се начумери нерешително. Беше стигнала далеч от лагера на наемниците край граничния град Сукмет, където сред равнинните прерии отчаяни авантюристи от всички раси охраняваха стигийската граница от дафрарите, налитащи като червена вълна. Беше яздила без посока в една напълно непозната страна. А сега се колебаеше между желанието да се насочи направо към този град сред полето и инстинкта за предпазливост, което я караше да заобиколи отдалеч и да продължи самотния си път.

Размислите ѝ бяха прекъснати от шумоленето на листите под нея. Изви се като котка и посегна към камата; после замръзна неподвижно, вперила очи в мъжа пред нея.

Беше почти гигант, а мускулите се движеха плавно под кожата му, получила кафеникав загар. Дрехите му приличаха на нейните, с изключение на широкия кожен колан вместо нейния пояс. Оттам висяха широк меч и кинжал.

— Конан Кимериеца! — възкликна жената. — Какво търсиш на пътя ми?

Той едва-едва се усмихна, а пронизващите му сини очи пламнаха с онази светлина, която всяка жена можеше да разбере, защото погледът му мина по чудесната ѝ фигура, забави се върху възвишението на прекрасните ѝ гърди под леката риза и чисто бялата плът, разкрила се между бричовите и ботушите ѝ.

— Не знаеш ли? — разсмя се той. — Не разбра ли, че съм твой обожател още от първия път, когато те видях?

— И жребец не би могъл да ми го покаже по-ясно — отговори презрително тя. — Но изобщо не съм очаквала да те срещна тук,

толкова далеч от буретата с бира и паниците с месо в Сукмет. Наистина ли ме следваш от лагера Зарало или са те изхвърлили заради някоя пакост?

Конан сви мощните си бицепси.

— В Зарало нямаше достатъчно негодници, които да ме изхвърлят от лагера — усмихна се той. — Разбира се, че те последвах. И ти извади голям късмет, момиче! Когато закла онзи стигийски офицер, ти укрепи решителността и защитата на Зарало и за стигийците вече си извън закона.

— Знам — намуси се тя. — Но какво можех да направя? Знаеш как ме провокира.

— Да — съгласи се той. — Ако бях там, също щях да го заколя. Но когато една жена живее във военни лагери, сред мъже, трябва да очаква подобни неща.

Вбесена, Валерия скочи на крака.

— Защо мъжете не ме оставят да живея като мъж?

— Че то е очевидно! — Жадните му очи отново я погълнаха. — Но постъпи мъдро, като избяга. Стигийците жива щяха да те одерат. Братът на онзи офицер тръгна подире ти. И не се съмнявам, че се е движил по-бързо от теб. Почти те беше настигнал, когато го улових. Конят му беше по-добър от твоя. След още няколко мили щеше да те хване и да ти пререже гърлото.

— Е, и?

Той я изгледа озадачен.

— Какво стана със стигиеца?

— Ти какво предполагаш? — нетърпеливо продължи той. — Убих го, разбира се, и оставих трупа му на лешоядите. Това обаче ме забави и едва не загубих следите ти, докато ти прекосяваше скалистите хребети. Иначе отдавна щях да те настигна.

— И сега мислиш да ме завлечеш обратно в лагера Зарало? — подигра му се тя.

— Не говори глупости — изпъшка той. Хайде, момиче, не бъди толкова сприхава. Аз не съм като стигиеца, когото закла и добре го знаеш.

— Безпаричен негодник!

Той се разсмя.

— Ами как би нарекла себе си? Нямах достатъчно пари да си купиш дори ново дъно за бричовете. Презрението ти няма да ме измами. Знаеш, че съм командвал големи кораби и повече мъже, отколкото си виждала в живота си. Колкото до безпаричието... кой скитник не е такъв през повечето време? Прахосал съм доста злато из пристанищата. С него мога да напълня цял галеон. И това ти е известно.

— Къде са хубавите кораби и смелите момци, които командваш сега? — засмя се тя.

— Повечето са на дъното на морето — весело ѝ отвърна той. — Зингарийците потопиха последния край бреговете на Шем. Заради това се присъединих към Свободните другари на Зарало. Парите обаче бяха малко, виното — кисело, а и не харесвам черни жени. Само такива идваха в лагера ни край Сукмет — с пръстени на носовете и с изпилени зъби — пфу! А ти защо се присъедини към Зарало? Сукмет е доста далеч от солената вода.

— Червеният Орто искаше да ме направи своя любовница — мрачно отговори тя. — Една нощ скочих от борда и плувах до брега на Кушит, където бяхме пуснали котва. Там един шемски търговец ми каза, че Зарало повел Свободните си другари на юг, за да охраняват дарфарската граница. Нямах по-добро предложение за работа. Присъединих се към източния керван и пристигнах в Сукмет.

— Направо си е лудост да се втурнеш на юг, както ти направи — прецени Конан. — Но пък беше и много умно, тъй като патрулите на Зарало никога няма да се сетят да те търсят в тази посока. Само братът на онзи, когото уби, се беше сетил да те последва насам.

— И сега какво възнамеряваш да правиш? — попита тя.

— Да се обърна на запад. Стигал съм толкова далеч на юг, но никога — на изток. Едно дълго пътуваше на запад ще ме заведе до откритите савани, където черните племена пасат стадата си. Имам приятели сред тях. Ще идем до брега и ще намерим кораб. Писна ми от джунглата.

— Ами тогава върви си по пътя! — посъветва го Валерия. — Аз имам други планове.

— Не ставай глупава! — раздразнено реагира Конан. — Не можеш постоянно да бродиш из тази гора.

— Ако реша, мога.

— Но какво възнамеряваш да правиш?

— Не е твоя работа!

— Моя е — спокойно отвърна той. — Да не мислиш, че те гоних толкова време, за да се обърна и да си тръгна с празни ръце? Бъди разумна, няма да ти причиня зло.

Пристъпи към нея, но тя се дръпна назад и светкавично извади камата си.

— Върни се, варварско куче! Ще те набода като печено прасе!

Той спря неохотно, после попита:

— Искаш ли да ти взема тази играчка и да те напляскам?

— Думи! Само думи! — подигра му се тя. В неспокойните ѝ очи танцуваха пламъчета като слънчеви лъчи в бистра вода.

Конан знаеше, че това е истина. Не се бе родил човекът, който да обезоръжи с голи ръце Валерия от Братството. Той се намръщи, усетил у себе си възел от противоречиви чувства. Беше ядосан, но му беше и забавно, защото изпита възхищение от силния ѝ дух. Изгаряше от желание да сграбчи това прекрасно тяло и да го прекърши в желязната си прегръдка, макар че не желаше да нарани момичето. Разкъсваше се между желанието да я разтърси здраво и едновременно с това да я помилва. Знаеше, че ако приближи, камата ѝ ще се забие в сърцето му. Бе виждал как Валерия убива твърде много мъже при гранични набези или кръчмарски свадни и не си правеше никакви илюзии. Тя бе бърза и свирепа като тигрица. Можеше да измъкне меча си и да я обезоръжи, като избие оръжието от ръката ѝ, но мисълта за това му се стори отвратителна.

— Проклетата да си, дръзко момиче! — изкрещя той, изгубил търпение. — Ще ти взема...

Обзет от гняв и страст, той тръгна безразсъдно към нея, а тя се приготви за смъртоносен удар. После изведнъж и двамата прекратиха тази едновременно смешна и опасна сцена.

— Какво е това? — изпищя Валерия.

Конан се извъртя като котка, а големият меч блесна в ръката му. В гората се чу цвилене на коне, ужасено и агонизиращо. Хрускане от счупени кости се смеси с цвиленето.

— Лъвовете нападат конете! — извика Валерия.

— Не са лъвовете! — изръмжа Конан със светнали очи. — Да си чула лъвски рев? Слушай как се трошат тези кости — даже лъв не

може вдигне толкова шум, докато убива кон.

Той се спусна надолу и тя го последва. Кавгата им бе забравена и инстинктите им на авантюристи се обединиха срещу общата опасност. Докато си проправяха път надолу, през зеленото було от листа, цвиленето престана.

— Намерих коня ти вързан до езерото — промърмори той, стъпвайки толкова безшумно, че тя вече не се чудеше как е успял да я изненада на канарата. — Вързах и моя там и те последвах по стъпките. Гледай сега!

Те излязоха от листака и погледнаха надолу. Зеленият покрив над тях разпери мрачния си балдахин. Слънчевата светлина едва се процеждаше през полумрака. Само на стотина ярда от тях, гигантските стволове на дърветата изглеждаха мрачни и призрачни.

— Конете трябва да са под онзи гъсталак, ей там — прошепна Конан, а гласът му се чуваше не по-силно от ветреца, едва помръдващ клоните. — Слушай!

Валерия вече беше чула и кръвта и замръзна; тя несъзнателно сложи бялата си ръка върху загорялото, мускулесто рамо на спътника си. Иззад гъсталака се чуваше шумно трошене на кости, и разкъсване на плът и скърцане със зъби — като при ужасно пиршество.

— Лъвовете не вдигат такъв шум — прошепна Конан. — Нещо яде конете ни, но не е лъв...

Шумът изведнъж спря, а Конан тихо изруга. Внезапно надигнал се вятър задуха от тях направо към мястото, където се бе скрил невидимият убиец.

— Ето го, идва — промълви Конан и повдигна меча си.

Гъсталакът жестоко се разклати, а Валерия стисна силно ръката на спътника си. Макар и да не познаваше джунглата, тя бе наясно с това, че никое животно не може да разтърси така високите храсти.

— Трябва да е голямо като слон — промърмори Конан, повтаряйки на глас мисълта й. — Какво, по дяволите... Гласът му заглъхна и настъпи изумителна тишина.

През храсталака бе подало глава нещо кошмарно, нещо ужасно! От раззинатите челюсти се подаваха мазни жълти бивници, а над зейналата паст се мръщеше муцуна на влечуго. Огромните очи, като на увеличен хиляди пъти питон, гледаха, без да примигнат, към

вкамнените хора, прилепнали на скалата. Кръв се стичаше от люспестите, провиснали устни и от огромната уста.

Главата, по-голяма от крокодилска, се крепеше върху дълъг люспест врат с ред назъбени шипове, а след тях, пречупвайки шипки и фиданки, се влачеше гигантско тяло, с корем като бъчва върху абсурдно къси крачка. Назъбеният гръб се издигаше доста по-високо от Конан. Дълга опашка с шипове като на гигантски скорпион се влачеше най-отзад.

— Бързо да се качваме на канарата! — извика Конан и повлече момичето след себе си. — Не мисля, че то може да се катери, но може да се изправи на задните си крака и да ни стигне...

Като чупеше и разкъсваше храстите и дръвчетата пред себе си, чудовището изфуча през гъсталака, а те литнаха на скалата преди него — така, както листите политат, преди да излезе вятър. Когато Валерия се хвърли в прикритието, тя погледна назад и видя как титанът ожесточено се изправя на огромните си задни крака, точно както беше предрекъл Конан. Изправен, звярът изглеждаше още по-огромен. После желязната ръка на Конан сграбчи китката ѝ и я дръпна с главата надолу в скривалището от листа, а след това я измъкна чак до горещото слънце отгоре. Точно тогава чудовището падна с предните си крака върху канарата. От сблъсъка тя цялата се разтресе.

Огромната глава зад бегълците светкавично се провря между клоните. За един ужасен миг те погледнаха надолу, към кошмарната гледка сред зелените листа: очите на звяра пламтяха, а пастта му зееше. После чудовището издърпа главата си и тя изчезна от погледа им, все едно че потъна в езеро.

Взирайки се надолу през счупените клони, останали по скалата, те го видяха как кляка в подножието на канарата и се вира в тях, без да премигне.

Валерия потрепери.

— Колко предполагаш, че ще клечи тук?

Конан ядно ритна черепа върху застланата с листа тераса.

— Този тип сигурно се е покачил тук, за да избяга от него или от някой като него. Трябва да е умрял от глад. Няма счупени кости. Навярно е дракон. Чернокожите разказват за тях в легендите си. Ако е така, няма да си иде оттук, докато не умрем и двамата.

Валерия го погледна с празен поглед, напълно забравила за враждебността си. Беше доказала безразсъдната си смелост в хиляди дивашки битки по море и по суша; върху опръскани с кръв палуби на горящи военни кораби; при щурмуването на крепостни стени и по утъпкани пясъчни плажове, където отчаяните мъже от Червеното братство къпеха ножовете си в кръвта на другите, воювайки за лидерство. Но сегашната перспектива буквално смразяваше кръвта ѝ. Да седиш бездеен и безпомощен върху една гола скала докато пукнеш от глад, обсаден от старо чудовище, борецко се за оцеляването си... От тази мисъл паниката започна да пулсира чак в мозъка ѝ.

— Но то трябва да си тръгне, за да яде, да пие — безпомощно подхвърли тя.

— Няма да иде надалеч — отбеляза Конан. — Току-що се натъпка с конско месо и, като истинска змия, може да изкара още дълго без храна и вода. Но изглежда, че за разлика от змиите, не спи след ядене. Както и да е, не може да се покачи на скалата.

Конан беше истински варварин и ужасното търпение на пустошта на и нейните деца беше част от него, от желанията и бесовете му. Можеше да издържи в подобна ситуация със спокойствие, абсурдно за цивилизован човек.

— А не може ли да слезем върху дърветата и избягаме по клоните им като маймуни? — с отчаяние попита тя.

Той поклати глава.

— Помислих за това. Клоните, които стигат до скалата, са твърде тънки. Ще се счупят от тежестта ни. Освен това ми се струва, че този дявол може да изкорени някое дърво.

— Е, какво тогава — ще си седим на задниците и ще чакаме да пукнем от глад ли? — вбесена, изкрещя тя и ритна черепа, който шумно се изтърколи към ръба. — Няма да чакам така! Ще слеза долу и ще му отрежа проклетата глава...

Седнал върху една издатина на самия връх на канарата, Конан погледна с възхищение към блесналите ѝ очи, към напрегнатото, разтреперано тяло, но щом след миг разбра, че тя може да извърши подобна лудост, от възхищението му не остана и следа. Той ѝ извика:

— Сядай! — После я хвана през кръста и я дръпна върху коляното си. Тя бе твърде изненадана, за да се съпротивлява, а той взе камата от ръката ѝ и я пъкна обратно в ножницата. — И се успокой.



Само ще си счупиш ножа в люспите му. Ще те лапне на един залък или ще те смачка като яйце с бодливата си опашка. По някакъв начин ще се измъкнем от тази бъркотия, не ми се ще да попаднем между зъбите му.

Тя не отговори и отблъсна ръката му от кръста си. Беше уплашена, а това чувство бе нещо ново за нея — Валерия от Червеното братство. Седеше върху коляното на спътника — или похитителя си — с покорност, която би изненадала Зарало, анатемосал я като дяволица от сараите на Ада.

Конан си играеше мързеливо с русите й кичури, привидно безразличен към завоеванието си. Нито скелетът в краката му обаче, нито чудовището, клекнало долу, му бяха объркали ума. Не бяха притъпили и желанието му.

Неспокойните очи на момичето, блуждаещи из листата отдолу, откриха цветни петна в зеленината. Някакви плодове — големи, тъмночервени топки — се криеха в клоните на едно дърво, чиито широки листа бяха странно изобилни и живо зелени. Тя усети глад и жажда. Досега не бе усетила жаждата, защото знаеше, че може да слезе от канарата и да намери храна и вода.

— Няма да гладуваме — каза тя. — Има плодове, които можем да достигнем.

Конан погледна.

— Ако ядем от това, не е необходимо да ни похапне драконът — изпъшка той. — Чернокожите ги наричат „ябълките на Деркета“. Деркета е кралица на мъртвите. Ако пийнеш малко от сока или само го разлееш върху себе си, ще умреш още преди да си стъпила отново на скалата.

— О!

Тя се отпусна и замълча, мрачно замислена, че не ще успеят да избягат от съдбата си. Конан обаче като че ли се интересувахе само от гъвкавата й талия и къдравите й коси. И да се опитваше да състави план за бягство, той не го показваше.

— Ако за известно време си свалиш ръцете от мен и се изкачиш на този връх — посъветва го саркастично тя, — ще видиш нещо, което ще те изненада.

Той я погледна озадачено, после сви огромните си рамене и се подчини. Покачи се върху острия като копие хребет и погледна над гората.

— Има укрепен град — промърмори след малко той. — Там ли щеше да отидеш, като ме изпратиш към брега?

— Видях го, преди да дойдеш ти. Не знаех нищо за него, когато си тръгнах от Сукмет.

— Кой ли би си помислил, че тук може да има град? Не вярвам стигийците да са стигали толкова далеч. А дали чернокожите могат да построят такъв град? Не виждам стада из полето, никакви следи от култивиране, нито пък хора.

— Как се надяваш да видиш такива неща от това разстояние? — подхвърли тя.

Той сви рамене и слезе на терасата.

— Хората от града не могат да ни помогнат точно сега. А и надали ще го направят, дори ако можеха. Живеещите в Черните страни често са враждебни към чужденците. Вероятно щяха да ни набодат на копията си...

Спря след миг и се умълча, сякаш забравил за какво говори.

— Копия... — промърмори той. — Какъв глупак съм да не се сетя досега! Ето какво прави една красива жена с мъжкия ум.

— За какво говориш?

Без да отговори на въпроса ѝ, той се смъкна към пояса от листа и погледна през тях. Огромният звяр клечеше отдолу и наблюдаваше скалата със страховитото търпение на влечугите. Някой от неговата порода навярно е наблюдавал така някого от пещерните му предци, прикован на висока скала в зората на човечеството. Конан безстрастно го прокле и се захвана да сече клони. Пресягаше се и ги отсичаше колкото може по-дълги. Разклащането на листата обезпокои чудовището. То се изправи и размаха отвратителната си опашка, пречупвайки дръвчетата така, сякаш бяха клечки за зъби. Конан го наблюдаваше предпазливо с крайчеца на очите си и точно когато Валерия смяташе, че драконът отново ще се хвърли към скалата, кимериецът се отдръпна и се покатери до ръба с отсечените клони. Бяха три тънки пръта, дълги по около седем фута, но не по дебели от палеца му. Беше отрязал и няколко нишки здраво, тънко лико.

— Клоните са твърде тънки за дръжки на копия, а ликото не е подебело от конец — отбеляза той и показа листака около скалата. — Няма да издържат тежестта ни, — но като се съберат заедно, стават силни. Това ни разказаха аквилонските отстъпници, когато дойдоха

при нас в Кимерия да съберат армия и да нападнат собствената си страна. Ние винаги се бием по кланове и племена.

— Какво общо има, по дяволите, всичко това с тези пръчки? — попита тя.

— Почакай и ще видиш.

Събра пръчките в плътен сноп и заби дръжката на кинжала си в единия край. После здраво ги привърза с ликото и когато приключи, той вече имаше едно доста стабилно копие с устойчива дълга дръжка.

— И как ще ти помогне това? — попита тя. — Нали каза, че острието няма да може да пробие люспите му...

— Не е целият покрит с люспи — отвърна Конан. — Има много начини да одереш пантера.

Той слезе до листака, вдигна копието, внимателно прониза една от „ябълките на Деркета“ и бързо се дръпна, за да избегне моравите капки, които потекоха от проведения плод. След това издърпа острието и й показа как синята стомана се оцвети в моравочервено.

— Не знам дали това ще свърши работа — отбеляза той. — Тук има достатъчно отрова, за да убие и слон, но... ще видим.

Валерия стоеше близо зад него, когато той слезе сред листата. Като държеше внимателно отровното копие, той пъкна глава сред клоните и почти ласкаво се обърна към чудовището:

— Какво чакаш там, долу, ти, незаконно отроче на съмнителни родители? — бе един от най-невинните му въпроси. — Пъкни си грозната глава пак тук, дълговрат звяр такъв... или искаш да сляза долу и да те изрита по задника?

Имаше и още — все в този дух. Валерия чак зяпна от красноречието му, макар сред моряците да бе получила добро образование, що се отнася до ругатните. Това подейства и на чудовището. Точно както непрестанното кучешко джафкане вбесява по-тихите животни, кресливият глас на човека събужда страх у някои зверове или дива ярост у други. Внезапно с ужасяваща бързина мастодонтът се изправи на мощните си задни крака и протегна врат да стигне гласовития пигмей, чийто крясък нарушаваше първобитната тишина на древното му царство.

Но Конан бе преценил разстоянието прецизно. Огромната глава се стовари страховито на около пет фута под него. А когато чудовищната паст зина като на змей, Конан заби копието си в нея.

Натисна с всички сила и дългото острие на кинжала прониза месото, мускулите и стигна чак до кокала.

Изведнъж челюстите конвулсивно се затвориха с трясък и тройното копие се разсече, а Конан за малко не полетя от гнездото си. Момичето зад него навреме го хвана за колана. Той се улови за скалата и ѝ благодари с усмивка на облекчение.

Долу, на земята, чудовището се въргаляше като побесняло. Въртеше глава, удряше по нея с лапа и постоянно разтваряше уста колкото може. След миг успя да докопа дръжката на копието и да го извади. Вдигна глава. От широко разтворената му уста течеше кръв. Погледна към скалата с такава концентрирана и разумна ярост, че Валерия трепна и неволно извади камата си. Люспите по гърба и по хълбоците му от ръждивокафяви станаха зловещо червени. Нещо пострашно — свърши се с чудовищното му мълчание. Ревът, който нададе кървящата паст на звяра, не приличаше на звук, който може да издаде никое земно създание.

С хрипкав, влудяващ рев драконът се хвърли към скалата — цитаделата на враговете си. Десетки пъти огромната му глава се удряше в клоните отгоре ѝ, но зъбите му щракваха напразно. Блъскаше канарата с цялата мощ на тромавото си тяло, докато накрая тя се разтресе от основата до върха. Вдигна се на задните си крака и я сграбчи като човек с предните си лапи, опитвайки се да я изтръгне от корен — сякаш беше дърво.

Тази проява на безумна ярост смрази кръвта на Валерия, но Конан бе твърде близък до първобитното и не изпита нищо друго, освен съвсем разбираем в случая интерес. За варварина не съществува бездна между човека и другите хора, между хората и животните. За Конан чудовището долу бе просто форма на живот, различна от него главно по физиката. Той му приписваше характеристики, подобни на своите, в яростта му виждаше противопоставяне на собствения си гняв, а ревят и мученето му представляваха просто животински еквиваленти на ругатните, с които той го бе обсипал. Тъй като се чувстваше близък с всички диви същества, даже с драконите, той не можеше да изпита смразяващия ужас, който обзе Валерия от свирепата ярост на звяра.

Седна и го загледа спокойно, отбелязвайки различните промени, които настъпваха в гласа и действията му.

— Отровата действа — убедено произнесе той.

— Не вярвам. — За Валерия беше нелепо да предполагаш, че нещо, колкото и смъртоносно да е, може да унищожи такава планина от мускули и ярост.

— В гласа му има болка — поясни Конан. — В началото беше просто вбесен заради паренето в челюстта. Сега усеща действието на отровата. Гледай! Залита. След няколко минути ще ослепее. Какво ти казах?

И наистина, изведнъж драконът залитна и миг след това с трясък пое през храстите.

— Бяга ли? — неспокойно попита Валерия.

— Отива към езерото! — Конан скочи, възбуден от бързината, с която се развиваха нещата. — Ожаднява от отровата. Хайде! След малко ще е сляп, но може да надуши пътя си обратно до подножието на скалата и ако нашите миризми все още са тук, ще седи, докато умре. Да тръгваме, защото и други негови събратя могат да пристигнат, като чуват рева му.

— Долу? — Валерия беше ужасена.

— Разбира се! Тръгваме към града! Там може да ни отрежат главите, но това е единствената ни възможност. По пътя може да се натъкнем на още хиляда дракона, но да останем тук означава сигурна смърт. Ако го чакаме да умре, може да се наложи да се разправяме с още цяла дузина като него. След мен!

Бърз като маймуна, той се спусна от терасата, спирайки само за миг да помогне на по-несръчната си спътничка, която, докато не видя какво прави кимериеца, си въобразяваше, че е равна с всеки мъж в катеренето по такелажна на кораб или по отвесна скала.

Двамата слязоха в мрака под клоните и се плъзнаха тихо на земята. Валерия да си мислеше, че биенето на сърцето ѝ сигурно се чува на километри. Шумното клокочене и лочене зад гъсталака показваше, че драконът пие от езерото.

— Ще се върне веднага щом си напълни търбуха — прошепна Конан. — Докато отровата го убие, може да минат часове... ако това изобщо стане.

Някъде зад гората слънцето се скриваше зад хоризонта, а гората беше мрачно място на черните сенки и безрадостните перспективи. Конан грабна Валерия през кръста и се плъзна с нея от ръба на

скалата. Вдигна по-малко шум и от вятъра, носещ се край дърветата, но Валерия си мислеше, че меките ѝ ботуши издават бягството им на цялата гора.

— Надявам се, че няма да може да ни проследи — промърмори Конан. — Но ако вятърът духне към него, не е изключено да ни надуши.

— Митра, нека вятърът не духа! — въздъхна Валерия.

Лицето ѝ бе като блед овал в мрака. Със свободната си ръка тя сграбчи камата, но допирът с нея я накара да се чувства още безпомощна.

Имаше още малко път до края на гората, когато чуха тропане и трошене на храсти зад себе си. Валерия прехапа устни, за да не заплаче.

— Преследва ни! — ужасена простена тя.

Конан поклати глава.

— Не ни е надушил при скалата и се лута из гората, опитвайки се да открие миризмата ни. Хайде! Градът или нищо! Той може да изтръгне всяко дърво, по което сме се катерили. Стига само да не излиза вятър...

Продължиха да се промъкват, докато дърветата пред тях започнаха да оредяват. Гората зад тях бе като черен, непроницаем океан от сенки. Зловещите трясъци зад тях още се чуваха. Драконът продължаваше да се лута в грешна посока.

— Ето и полето — въздъхна Валерия. — Още малко, и...

— Кром! — помоли се Конан.

— Митра! — прошепна Валерия.

Откъм юг задуха вятър. Минаваше през тях и отиваше направо към черната гора. Изведнъж страховит рев разклати дърветата. Безцелното лутане и трошене на храсти премина в напористо газене, сякаш драконът се бе насочил като ураган направо в посоката откъдето идваше миризмата на враговете му.

— Да бягаме! — извика Конан, с очи блеснали като на вълк, хванат в капан. — Само това ни остава!

Моряшките ботуши не бяха удобни за спринт, а животът на пират не е тренировка по бягане. След стотина ярда Валерия вече се задъхваше и преплиташе крака, а тракането зад тях се превърна в

търкалящ се гръм. Чудовището бе излязло от гъсталака в откритото поле.

Желязната хватка на Конан около тънкия ѝ кръст почти я повдигаше във въздуха; краката ѝ едва докосваха земята, защото тя бе понесена със скорост, която сама никога не би могла да достигне. Ако той успееше поне за малко да избяга от звяра, издайническият вятър може би щеше да смени посоката си... — Но вятърът не спирате, а с един бърз поглед през рамо Конан видя, че чудовището почти ги настига, носейки се като галера в ураган. Той хвърли Валерия с такава сила, че тя се претърколи чак на десетина фута и се спря в дънера на най-близкото дърво. Кимериецът се изправи на пътя на громолящия титан.

Убеден, че смъртта го е настигнала, Конан действаше според инстинкта си и се хвърли с всички сили срещу ужасната муцуна, която връхлиташе отгоре му. Скочи и замахна като дива котка, усетил, че мечът му разсича дълбоко люспите по силната муцуна. И тогава един ужасен удар го претърколи на петдесет фута, изкара му въздуха и едва не му отне живота.

По-късно Конан сам не можеше да каже как е успял да се изправи на крака. Но единствената мисъл в мозъка му бе за жената, легнала зашеметена и безпомощна почти на пътя на разфучалия се демон. Още преди да успее да си поеме дъх, той се изправи пред нея с меч в ръката.

Тя още лежеше на същото място, където я беше хвърлил, но се опитваше да седне. Нито острите бивни, нито смазващите лапи бяха успели да я докоснат. Може би само някое рамо или преден крак бяха ударили Конан... И в този момент, забравило за жертвите си, чиято миризма беше следвало, сляпото чудовище се строполи във внезапната агония на предсмъртните си гърчове. Наведената му глава се разби в едно гигантско дърво, изпречило се на пътя му. От удара дървото се изкорени и сигурно е изкарало мозъка от обезформения череп. Дърво и чудовище се строполиха едновременно, а зашеметените спътници видяха как клоните се разтресоха от последните конвулсии на съществуването, което бяха покрили. После всичко утихна.

Конан вдигна Валерия на крака и двамата се отдалечиха в несигурен бяг. След няколко мига се озоваха в спокойния мрак на голото поле.

Мъжът спря за малко и погледна назад, към абаносовата твърд зад тях. Не се помръдваше нито лист, нито една птичка не чуруликаше. Всичко сякаш бе замръзнало в такава тишина, каквато трябва да е царяла по света преди Сътворението.

Хайде — прошепна Конан, вземайки ръката на спътничката си. — Него вече го няма. Но ако от гората изскочат още дракони...

Не беше необходимо да я убеждава.

Градът изглеждаше много надалеч през полето, по-далеч, отколкото им се бе сторила от скалата. Сърцето на Валерия биеше с всичка сила, сякаш щеше да се задуши. На всяка стъпка тя очакваше да чуе пукане на храсти и да види друг колосален кошмар да се носи към тях. Но нищо не наруши тишината в гъсталака.

След като се отдалечиха на миля от гората, младата жена започна да диша по-свободно. Самоувереността ѝ започна да се връща. Слънцето беше залязло и мракът се спускаше над полето, осветено слабо от звездите, които превръщаха в призраци недоразвитите кактуси.

— Няма добитък, полето не е обработвано — промърмори на себе си Конан. — Как живеят тези хора?

— Може би затварят стадата в обори през нощта — предположи Валерия, — а нивите и пасищата са от другата страна на града?

— Може би — изръмжа той. — Не виждам и никакви скали.

Луната се показа иззад града и гравира стените и кулите в черно на фона на жълтия си блясък. Валерия потрепери. Черен срещу луната, непознатият град изглеждаше още по-мрачен и зловещ.

Вероятно подобно чувство бе споходило и Конан, защото той спря, огледа се и обяви:

— Спираме тук. Няма смисъл да се появяваме пред вратите им посред нощ. Сигурно няма да ни пуснат. Освен това имаме нужда от почивка, а не знаем как ще ни приемат. След няколко часа сън ще сме в по-добра форма за бягство или битка.

Намери легло в един кактус, който растеше в кръг — феномен, обичаен за южната пустиня. Направи отвор в растението с меч си и покани Валерия да влезе.

— Тук ще бъдем защитени от змиите.

Тя погледна уплашено назад към черната линия, откъдето започваше гората. Бяха се отдалечили на около шест мили.



— Предполагам, че драконите излизат от горите?

— Ще внимаваме — отговори той, макар че нямаше представа какво ще направят, ако стане нещо такова. Взираше се в града, от който ги делиха няколко мили. Никаква светлинна не проблясваше от кулите. Огромна черна маса от тайнственост, издигната загадъчно срещу лунното небе.

— Лягай и заспивай. Аз ще пазя пръв.

Тя се поколеба, поглеждайки го неуверено, но той седна отвън и кръстоса крака, обърнат към полето, с меч между коленете и с гръб към нея. Без повече коментари Валерия легна върху пясъка в бодливия кръг.

— Събуди ме, когато луната достигне зенита си — нареди му тя.

Той нито отговори, нито се обърна към нея. Последният ѝ спомен, преди да потъне в сън, бе за мускулестата му фигура, неподвижна като статуя, излята от бронз, очертана на фона на увисналите от небето звезди.

## 2. КРАЙ БЛЯСЪКА НА ОГНЕНИТЕ СКЪПОЦЕННОСТИ

Валерия се стресна от зората, която се прокрадваше над полето.

Тя седна и разтри очи. Конан клечеше край кактуса, режеше дебелиите му листа и сръчно издърпваше бодлите.

— Ти не ме събуди — обвини го тя. — Оста̀ви ме да спя цяла нощ!

— Беше уморена — подсмихна се той. — Може и задникът ти да е протрит от дългата езда. Вие пиратите не сте свикнали със седлото.

— Ами ти? — продължи да упорства тя.

— Преди да стана пират, бях казак — отвърна той. — Тези хора живеят на седлото. Подремвам като пантера и не изпускам от очи пътеката, откъдето идват кошутите. Ушите ми са на пост, докато очите ми спят.

И наистина, гигантският варварин изглеждаше толкова бодър, сякаш цяла нощ бе спал в пухено легло. След като извади тръните и обели твърдата кора, той подаде на момичето едър, сочен кактусов лист.

— Забий сега зъби в тази круша. Тя е водата и храната на пустинника. По едно време бях и вожд на зуагирсите — пустинници, които се препитават с грабеж; на кервани.

— Има ли изобщо място, където да не си бил? — попита спътничката му с подигравка и с възхищение.

— Не съм бил цар на Хиборейското царство — усмихна се той и отхапа огромна хапка от кактуса. — Но съм мечтал да стана такъв. Пък някой ден може и да стана. Защо не?

Тя поклати глава, учудена от спокойната му дързост, и се захвана с крушата. Не ѝ се стори неприятна на вкус, а и беше пълна със студен, удовлетворяващ жаждата сок. Конан привърши закуската си и изтри ръце в пясъка. После стана, и прокара пръсти през гъстата си черна грива, повдигна колана си и каза:

— Е, да вървим. Ако хората в този град мислят да ни прережат гърлата, те могат да го направят и сега, преди да започнат горещините.

Валерия помисли, че в черния му хумор може да се крие пророчество. Нощните ѝ страхове бяха преминали. Ревящите дракони от далечната гора бяха като ужасен сън. В колана ѝ имаше втъкната кама, а и вървеше до кимериеца. Каквито и опасности да ги очакваха, враговете им щяха да са хора. А Валерия от Червеното братство никога не се страхуваше от мъжете.

Конан сведе поглед към раз люляната ѝ походка, която толкова си пасваше с неговата.

— Походката ти прилича повече на планинец, отколкото на моряк — отбеляза той. — Сигурно си аквилонка. Слънцето на Дарфар не е изгорило кожата ти. Много принцеси биха ти завидели.

— Аз наистина съм от Аквилония — отвърна тя. Complimentите му вече не я дразнеха. Беше ѝ приятно от нескритото му възхищение. Ако друг мъж беше поел поста ѝ, докато спи, тя щеше да се ядоса — винаги се обиждаше жестоко на всеки, който се опитваше да я закриля заради пола ѝ. Но сега откри някакво тайно удоволствие във факта, че този мъж постъпва така. И не се възползва от страха и от слабостта ѝ. Все пак, реши тя, спътникът ѝ не беше обикновен мъж.

Слънцето се издигна високо над града и оцвети кулите в злоещо червено.

— Снощи, изправени срещу луната, бяха черни — изръмжа Конан. Очите му се замъглиха от безкрайните суев依ия на варварите. — Кърваво червено — като заплаха от кръв призори. Този град не ми харесва!

Но те продължиха и докато вървяха, Конан отбеляза факта, че от север към града не води никакъв път.

— Никакъв добитък не е утъпкал полето от тази страна — продължи той. — От години, а може би и от векове, земята не е докосвана от рало. Но виж — някога това поле е било обработвано.

Валерия видя старите бразди за напояване, които той посочи. На места те бяха наполовина запълнени и обрасли с кактуси. Тя се намръщи объркано, когато огледа полето, простряло се около целия град и гората зад него, ограждаща го като огромен, мрачен пръстен. Зад този пръстен не се виждаше нищо.

Тя погледна неспокойно към града. По бойниците не блестяха шлемове и копия, не свиреха тропети, от кулите не се чуваха предупреждения. Абсолютна тишина: като в гората, надвиснала над стените и кулите.

Слънцето се беше издигнало високо на изток, когато двамата застанаха пред огромната порта в северната стена, под сянката на високата крепост. Ръждата ядеше железните скоби на голямата бронзова порта. Дебели паяжини блестяха по пантите, по праговете и по обкова.

— Не е отваряна от години! — възкликна Валерия.

— Мъртъв град — допълни Конан. — Ето защо полето е недокоснато.

— Но кой го е построил? Кой е живял тук? И защо са го изоставили?

— Кой може да каже? Може някой прогонен клан от стигийците да го е построил. А може и да не е — не прилича на стигийска архитектура. Много хора бяха прогонени от враговете си или пък чумата ги умори.

— В такъв случай съкровищата им още събират прах и паяжини тук — предположи Валерия и алчността, характерна за професията ѝ, се събуди у нея, подсилена от женското ѝ любопитство. — Ще можем ли да отворим вратата? Да влезем и да поразгледаме.

Конан погледна неуверено тежката порта, но опря силното си рамо о нея и натисна с цялата мощ на мускулестите си прасци и бедра. С пронизително скърцане на ръждясалите си панти портата мръдна бавно навътре. Конан се изправи и извади меча си. Валерия погледна през рамото му и ахна.

Пред погледа им не се разкри широка улица или двор, както можеше да се очаква. Отвореният портал водеше директно в широка, дълга зала, на която краят ѝ не се виждаше. Подът бе покрит със странен червен камък, изрязан на квадратни плочки, които сякаш отразяваха невидими пламъци. Стените бяха от лъскав зелен материал.

— Шемит да съм, ако това не е нефрит! — изруга Конан.

— В такова количество?

— Грабил съм достатъчно от китанските кервани и знам какво говоря — не отстъпи кимериецът. — Това е нефрит!

Сводестият таван бе от изумрудено зелен камък, който грееше с отровно излъчване.

— Зелените огнени камъни — изръмжа Конан. — Така му викат хората от Пунт. Предполага се, че тези камъни са вкаменените очи на праисторически змии, които древните наричали „зелените змейове“. В тъмното светят като котешки очи. Нощем тази зала се осветява от тях, но това ще е една адски странна илюминация. Да се огледаме. Може да намерим скривалище със скъпоценности.

— Затвори вратата — посъветва го Валерия. — Хич не ми се ще в тази зала да нахълта някой дракон.

Конан се усмихна и отговори:

— Не вярвам драконите да излизат от гората.

Но се съгласи с идеята на спътничката си и посочи счупеното резе от вътрешната страна.

— Мисля, че чух някакво прецракване, като го натиснах. Счупено е скоро, а ръждата го е прояла. Ако хората са избягали, защо резето е пуснато отвътре?

— Несъмнено са излезли през друга врата — предположи Валерия.

Тя се чудеше колко ли века са минали, откакто външната светлина се бе процеждала в огромната зала. Високо в сводестия таван небето се виждаше през нещо като прорези — прозрачни процепи от някаква кристална субстанция. В тъмните сенки помежду им зелените скъпоценности премигваха като очи на разярени котки. Тъмният зловец под в краката им тлееше с променливи нюанси и огнени цветове. Сякаш стъпваха по пода на Ада и над главите им премигваха дяволски звезди.

Покрай всяка от стените на залата минаваха три сводести галерии, изградени една над друга.

— Четириетажна къща — изпъшка Конан, — а тази зала е висока чак до покрива. Дълга е като улица. Чакай — като че ли мярнах врата от другата страна...

Валерия сви белите си рамене.

— В такъв случай ти виждаш по-добре от мен, макар че сред морските пирати ме смятаха за най-зоркото око.

Влязоха напосоки през една отворена врата и прекосиха цяла редица празни стаи с подове като в залата и със стени от същия зелен

нефрит, от мрамор, слонова кост и халцедон, украсени с фрески от бронз, злато и сребро. По таваните бяха поставени огненозелени скъпоценни камъни, а светлината им бе призрачна и някак си измамна. Нашествениците се движеха като призраци под самодивския огнен блясък.

В някои от стаите нямаше такива илюминации и от вратите им зееше черен мрещ, като от преддверието на Пъкъла. Конан и Валерия ги избягваха. Влизаха само в осветените стаи.

По ъглите висяха паяжини, но по пода не се беше събрал прах, нито по масите и пейките от мрамор, нефрит и червен халцедон, с които бяха обзаведени стаите. Тук-там бяха постлани килими от онази китанска коприна, която е практически вечна. Никъде не откриха прозорци, нито врати, които да водят към улици или дворове. През всяка врата просто се влизаше в друга стая или зала.

— Защо не излизаме на никаква улица? — ядоса се Валерия. — Този дворец трябва да е голям колкото царските сараи в Туран.

— Сигурно не са умрели от чумата — замисли се Конан върху мистерията на празния град. — Иначе щяхме да намерим скелети. Може би е бил обладан от духове и всички са си плюли на петите. Може би...

— Може би, по дяволите! — грубо го прекъсна Валерия. Погледни фреските. Те са на хора. От коя ли раса са?

Конан ги огледа и поклати глава.

— Никога не съм виждал точно такива като тях. Но имат нещо източно — Вендия, може би, или Косала.

— Бил си цар на Косала? — попита го тя, прикривайки искреното си любопитство с подигравка.

— Не. Но съм бил вожд на афгулис, които живеят в Химелейските планини, над границите на Мендия. Тези хора приличат на косалците. Но защо косалците ще вземат да строят град толкова далеч на запад?

Фигурите показваха стройни мъже и жени с маслинен кожа и с фино изваяни екзотични черти. Всички носеха прозрачни роби и скъпоценности с много нежни орнаменти. Бяха нарисувани сцени на празнуване, танци и любене.

— От изтока са, така е — изпъшка Конан, — но откъде точно, не знам. Трябва обаче хората тук да са били изключително миролюбиви,

иначе щеше да има и военни сцени. Да се качим по стълбата.

Тя представляваше спирала от слонова кост, извиваща се нагоре от стаята, където се бяха спрели в момента. Изкачиха три площадки и влязоха в обширна стая на четвъртия етаж, най-високия в сградата. Прорезите в тавана осветяваха стаята, а на по-силната светлина скъпоценните камъни едва-едва примигваха. Надзърнаха през вратите и видяха още много стаи, осветени по подобен начин. Само една врата водеше към сводеста галерия, увиснала над зала, доста по-малка от онази на първия етаж.

— По дяволите! — Валерия ядно се тръшна върху нефритената пейка. — Хората, които са напуснали града, сигурно са си взели всичките съкровища. Писна ми да се мотая из тези празни стаи!

— Всички горни стаи са осветени — обади се Конан. — Ще ми се да намерим прозорец, от който да се вижда градът. Да погледнем зад онази врата.

— Ти погледни. Аз смятам да си почина.

Конан изчезна през вратата, а Валерия се излегна, скръсти ръце под главата си и опъна крака. Тези тихи стаи и зали с блестящите си зелени орнаменти и грейнали червени подове започваха да я депресират. Искаше ѝ се да открият изход от този лабиринт, където се лутаха толкова дълго, и да излязат на някаква улица. Лениво се чудеше какви ли потайни крака са се плъзгали по тези пламнали подове в миналите векове, колко ли мрачни и жестоки дела са се извършили под тези премигващи тавани от скъпоценни камъни.

Едва доловим шум прекъсна мислите ѝ. Преди да осъзнае какво я бе смутило, тя вече беше на крака с извадена кама. Конан не беше се върнал и тя знаеше, че не е чула него.

Звукът се чу някъде зад вратата към галерията. Тя се провря безшумно през нея, пропълзя до балкона и погледна иззад тежките колони.

Един човек се прокрадваше през залата.

Гледката на човешко същество в този град, който сметнаха за изоставен, я шокира. Клекнала зад каменната колона, Валерия свирепо погледна към прокрадващата се фигура. Нервите ѝ бяха опънати до скъсване.

Човекът изобщо не приличаше на фигурите от фреските. Беше малко по-висок от среден на ръст, много тъмен, но не негър. Нямаше

никакви дрехи, освен малка копринена кърпа, която частично покриваше мускулестите му бедра, и кожен колан, широк една педя, препасан около тънкия му кръст. Дългата му черна коса висеше на тънки кичури по раменете и му придаваше свиреп вид. Беше мършав, но жилав, с мускулести крака и ръце, но без онези месести подложки, които придават приятна симетрия на фигурата. Беше конструиран с почти отблъскваща икономия.

Но не толкова външният му вид, а поведението му впечатлиха жената, която го наблюдаваше. Той се промъкваше крадешком, приклепнал, постоянно въртейки глава насам-натам. В дясната си ръка държеше широк нож. Явно мъжът беше доста неспокоен. Той трепереше, сякаш обзет от ужас. Когато се обърна, тя видя пламъка в дивашките очи зад тънките кичури черна коса.

Той не я видя. Плъзна се на пръсти през залата и изчезна през отворената врата. Миг по-късно тя чу предсмъртен вик, после всичко утихна.

Разяждана от любопитство, Валерия се плъзна през галерията и стигна до вратата над мястото, където бе изчезнал човекът. Вратата водеше към друга, по-малка галерия, опасваща просторна стая.

Тази стая се намиреше на третия етаж и таванът ѝ не беше толкова висок както в залата. Беше осветена само от огнени камъни и странният им зелен блясък оставяше пространството под балкона в сянка.

Валерия се облеци. Човекът, когото видя, все още беше в стаята.

Лежеше по лице върху тъмnochервен килим в средата на стаята. Тялото му беше отпуснато, ръцете — широко разперени. Кривият му нож лежеше до него.

Тя се учуди защо човекът лежи неподвижно. После присви очи и се взря в килима. Цветът на плата около човека бе малко по-различен, бе по-дълбоко, по-ярко червен.

Тя потрепери и се сви по-близо до колоната, като внимателно наблюдаваше сенките от горната галерия. Те обаче не издаваха своята тайна.

Изведнъж на сцената на мрачната драма се появи друга фигура. Човек, подобен на първия, влезе през вратата срещу залата.

Очите му гледаха свирепо към човека на пода. Изписка нещо, което звучеше като „Чикмек!“. Другият не помръдна.



Човекът бързо прекоси стаята, наведе се и сграбчи падналия за рамото, като го преобърна. После извика сподавено, тъй като главата безпомощно се строполи назад: гърлото на жертвата бе прерязано от ухо до ухо.

Човекът остави трупа на окървавения килим и скочи на крака, разтреперан като лист. Лицето му беше преbledняло от страх. Коленичи и изведнъж замръзна като статуя, вперил поглед към другия край на стаята.

В сенките зад балкона се появи призрачна светлина, която все повече нарастваше, светлина, която не приличаше на огнения каменен блясък. Докато наблюдаваше сцената, Валерия усети, че косата ѝ настръхва: едва забележим в пулсиращата светлина, изплува човешки череп. И именно черепът — все още човешки, но ужасно обезформен — излъчваше тази призрачна светлина. Висеше там, като глава без тяло, измъкната от света на нощта и сенките, блестяща все по-отчетливо и по-отчетливо; човек, но не съвсем в нейните представи за човека.

Втрещен във видението, мъжът стоеше неподвижно — въплъщение на парализиращия ужас. Съществуването излезе от стената, а с него се движеше чудновата сянка. Сянката бавно се появи — човекоподобна фигура, а голото ѝ тяло грееше ослепително в нюансите на снежнобелите кости. Черепът върху раменете ѝ се усмихна. Черните дупки на очите зейнаха грозно наред сатанинския си ореол и човекът насреща му нямаше сили да свали очи от него. Мечът увисна в безчувствените му пръсти, сякаш магията го бе хипнотизирала.

Валерия разбра, че не само страхът бе парализирал мъжа. Някакви пъклени способности на тази пулсираща светлина го бяха лишили от силата му да мисли и действа.

Най-накрая жертвата се размърда, но само за да изтърве меча си и да се строполи на колене, закривайки очите си. Човекът безмълвно очакваше удара на меча, който проблесна в ръката на видението, издигнало се над него като демон на Смъртта, побеждаващ човечеството.

Валерия реши да действа според импулса на своеволната си природа. С движение на тигрица тя скочи през перилата и се озова на пода зад ужасната фигура. При тупването на меките ѝ ботуши сянката

се изви и в този момент тя замахна. Жестоко ликуване я завладя, когато усети, че острието пронизва твърда плът и кост на смъртен.

Привидението изкрещя с гърлен глас и падна, посечено през рамото, гърдите и гръбнака. Щом падна, горящият череп се претърколи и разкри мръсна черна коса и тъмно лице, изкривено от предсмъртни конвулсии. Под ужасната маскировка се криеше човешко същество мъж, подобен на коленичилиия безропотно на пода.

След удара и вика другият вдигна глава и изумен се втренчи в бялата жена, застанала над трупа с кървав меч в ръката.

Изправи се с усилие, скимтейки, сякаш гледката беше замъглила разума му. Тя с удивление осъзна, че го разбира. Той ломотеше на стигийски, макар че този диалект ѝ беше непознат.

— Коя си ти? Откъде идваш? Какво правиш в Ксукотъл?

После продължи, без да дочака отговор:

— Но ти си приятел — богиня или дявол, няма значение! И закла Горящия череп! А то под него имало човек! Ние го мислехме за демон, който те са измъкнали от катакомбите! *Слушай!*

Той спря за миг с бръщолевенето си и замръзна на място, наострил уши. Момичето не чуваше нищо.

— Трябва да побързаме! — прошепна мъжът. — Те са на запад от Голямата зала! Може би вече са навсякъде наоколо! Може би сега пълзят точно под нас!

Сграбчи я за китката, и то толкова здраво, че тя едва успя да се освободи.

— Кого имаш предвид, като казваш „те“? — поиска да разбере Валерия.

За миг той я погледна втренчено, сякаш му бе трудно да разбере невежеството ѝ.

— Те? О-хо-хо, хората на Ксоталанк! Кланът на човека, когото ти току-що закла. Дето живеят край източната врата.

— Искаш да кажеш, че градът е обитаем? — възкликна тя.

— Ай! Ай! — Гърчеше се мъжът с нетърпението на човек, изпълнен с мрачни предчувствия. — Бързо! Трябва да се върнем в Текухултли!

— Къде е това?

— Лагерът край западната врата! — Хвана я за китката и я задърпа към вратата, откъдето беше дошъл. Едри капки пот се стичаха

по тъмното му чело, а очите му горяха от ужас.

— Чакай малко! — изръмжа Валерия и издърпа ръката си. — Не ме пипай, или ще ти разцепя черепа. Какво става тук? Кой си ти? Къде искаш да ме заведеш?

Той се хвана за главата, хвърляйки погледи на всички страни, и заговори толкова бързо, че думите му се застъпваха една с друга:

— Казвам се Текотъл. От Текухултли съм. Аз и този човек, който лежи с прерязано гърло, дойдохме в Залата на Тишината, защото бяхме решили да направим засада на някой от ксоталанците. Самите богове си затварят очите за съдбата на онези, които те заловят живи!

Само при мисълта за това той се разтрепери като трескав и тъмната му кожа посивя като пепел. Валерия озадачено се намръщи. Очевидно зад всички тези дрънканици се криеше някакъв здрав смисъл, но той не значеше нищо за нея.

Тя се обърна към черепа, който още светеше и пулсираше на пода, и посегна с крак към него. Тогава мъжът, който се нарече Текотъл, скочи напред и извика:

— Не го докосвай! Даже не го поглеждай! В него се крият лудост и смърт. Магьосниците на Ксоталанк разбират тайната му — намерили са го в катакомбите, където лежат костите на ужасните крале, управлявали в Ксукотъл в черните минали векове. Погледне ли го човек, който не разбира неговата тайна, кръвта на този човек замръзва, а мозъкът му изсъхва. Докосването причинява лудост и унищожение.

Тя се намръщи недоверчиво. Човекът пред нея не беше много убедителен със слабото си, мускулесто тяло и змийските си кичурчета. В очите му, зад искриците на ужас, светеше странна светлина, каквато тя не беше виждала в очите на напълно нормалните хора. Все пак изглеждаше напълно искрен в твърденията си.

— Ела! — умоляваше я той, посягайки към ръката ѝ, но после се дръпна, спомнил си за заканата ѝ. — Ти си чужденка. Не знам как си дошла тук, но ако си богиня или демон, ела на помощ на Текухултли. Тогава ще разбереш всички неща, за които ме питаш. Сигурно си дошла отвъд голямата гора, откъдето са дошли и прадедите ни. Но ти си приятел, иначе нямаше да заколиш врага ми. Ела бързо, преди ксоталанците да ни намерят и заколят!

Тя свали поглед от нетърпеливото му лице и погледна към зловещия череп, тлеещ и проблясващ на пода до мъртвеца. Беше като

череп от сънищата, безспорно човешки, но със странни деформации. Приживе собственикът на черепа сигурно е бил изрод или чудовище. Дори и сега той като че ли притежаваше някаква форма на живот. Изведнъж челюстите му зинаха към нея и се затвориха с трясък. Светлината му стана по-ярка, по-жива. Все повече заприличваше на някакъв кошмарен сън. Но нима целият живот не бе сън... Припряният глас на Текотъл издърпа Валерия от мрачните течения, по които се беше понесла.

— Не гледай черепа! Не гледай черепа! — Това бе далечен вик от дълбоката пустош.

Валерия разтърси грива. Погледът ѝ се проясни. Текотъл бърбореше:

— Приживе е подслонявал злия мозък на царя на магьосниците! Още съдържа живот и магически огън от космоса!

Валерия изруга и скочи, гъвкава като пантера, а черепът се разби на блещукащи парченца под извития ѝ меч. Някъде в стаята или в пустошта, или в мрачните гънки на съзнанието ѝ, нечовешки глас изрева от болка и ярост.

Ръката на Текотъл докосна нейната, а той не спираше да бръщолеви:

— Ти го унищожи! Сега всички черни магии на Ксоталанк няма да могат да го възстановят! Да тръгваме! Хайде, бързо!

— Но аз не мога да тръгна — възпротиви се тя. — Приятелят ми е някъде наблизо...

Пламъкът в очите му я прекъсна. Той гледаше през нея ужасен. Лицето му стана смъртно бледно. Тя се извъртя точно когато четирима мъже изскочиха от четири врати и се насочиха към двойката в средата на стаята.

Бяха като другите, които вече бе видяла: същите възлести мускули върху иначе кльощавите крайници, същата дълга синьо-черна коса, същия налудничав поглед в широките им очи. Бяха въоръжени и облечени като Текотъл, но върху гърдите на всеки беше изрисуван бял череп.

Не последваха предизвикателства или бойни викове. Ксоталанците скочиха като побеснели тигри право към гърлата на враговете си. Текотъл ги посрещна с яростта на отчаянието. Той избягна удара на широкото острие, счепка се със собственика му и го

събори на пода, където двамата се претърколиха и се сбориха в убийствено мълчание.

Другите трима се нахвърлиха върху Валерия; налудничавите им очи бяха червени като на побеснели кучета.

Уби първия, който влезе в обсега ѝ преди той да успее да посегне — дългият ѝ, остър меч разцепи черепа му и неговият кинжал остана издигнат във въздуха. Тя отстъпи встрани и избягна едно промушваше, като същевременно парира друг саблен удар. Тя отново беше Валерия от Червеното братство и свистенето на стоманата ѝ приличаше на булчина песен.

Мечът ѝ се насочи през острието, което беше парирала, и потъна на шест инча в диафрагмата на мъжа. Той въздъхна в агония и се строполи на колене, но високият му приятел нападна със свирепо мълчание, сипейки удар след удар толкова настървено, че Валерия нямаше възможност да го контрира. Тя отстъпи назад, отбягвайки ударите и търсейки сгоден момент да вкара острието на мястото му. Той не би могъл да издържи дълго на това въртене като вихрушка. Ръцете му щяха да се уморят, щеше да се задъха; щеше да се спъне и тогава острието ѝ щеше да се забие без препятствия в сърцето му. Бърз поглед встрани, и Валерия видя, че Текотъл е коленичил върху гърдите на противника си и се опитва да освободи ръката си, за да може да го промуши с камата си.

Пот обля челото на мъжа срещу нея, очите му светеха като тлеещи въглени. Вече уморен, той не би могъл да я нападне отстрани, нито да пробие гарда ѝ. Дишаше тежко, ударите му ставаха неточни. Тя отстъпи назад, за да го привлече към себе си... и усети бедрата си хванати в желязна хватка. Беше забравила за ранения на пода.

Коленичил, той бе обвинил краката ѝ с две ръце, а приятелят му изграчи триумфално и се запъти да я прободне от ляво. Валерия се изви и диво се дръпна, но напразно. Можеше да се освободи от надвисналата заплаха с бърз удар надолу, но в този момент кривото острие на високия воин щеше да разполови черепа ѝ. Раненият ухапа голото ѝ бедро, сякаш бе див звяр.

Тя протегна лявата си ръка и сграбчвайки дългата му коса, дръпна главата му назад толкова силно, че белите му зъби и изцъклените очи блеснаха нагоре към нея. Високият ксоталанец извика свирепо и замахна с всички сили. Тя несръчно парира удара. Плоското

на меч се стовари върху главата ѝ с такава сила, че ѝ се видяха звезди. Залитна. Мечът се вдигна отново, чу се гърлен, триумфален вик... и една гигантска фигура изникна иззад ксоталанеца, а стоманата в ръцете ѝ проблесна като синя светкавица. Воинът се строполи като вол под сатъра на касапина, а мозъкът потече от черепа му, който беше разполовен чак до гърлото.

— Конан! — въздъхна Валерия. Миг след това, разярена, тя се обърна към ксоталанеца, чиято дълга коса все още стискаше в лявата си ръка. — Куче адово! — Мечът ѝ се изви, проряза въздуха и обезглавеното тяло се строполи в потоци от кръв.

— Какво, по дяволите, става тук? — Конан се изправи над мъжа, когото беше убил. Държеше широкия му меч в ръката си и го гледаше изумен.

Текотъл се надигаше от гърчещата се фигура на последния ксоталанец и изтърсваше червените капки от камата си. Беше зле промушен в бедрото и кървеше. Погледна към Конан с опулени очи.

— Какво е всичко това? — попита пак Конан. Още не можеше да се опомни от изумлението, че е намерил Валерия, въввлечена в дивашка битка с тези фантастични същества, в един град, който той доскоро смяташе за празен и необитаем. На връщане от безцелната си експедиция из горните стаи той бе видял, че Валерия е изчезнала и бе тръгнал да я търси, воден от шума, достигнал до слисаните му уши.

— Пет мъртви кучета! — възкликна Текотъл, а в пламналите му очи се четеше бурна екзалтация. — Петима заклани! Пет червени пирона на черния стълб! Благодаря ви, богове на кръвта!

Той вдигна високо треперещите си ръце, а после се изплю върху труповите и стъпи по лицата им, в плен на някакъв зловец танц. Доскорошните му съюзници го погледнаха изумени, а Конан попита на аквалонски:

— Кой е този побъркаш?

Валерия сви рамене.

— Казва, че името му било Текотъл. От бръщолевенето му разбирам, че неговите хора живеят в единия край на този шантав град, а онези там — в другия. Може би е най-добре да идем с него. Изглежда приятелски настроен, а очевидно с другия клан нещата не стоят така.

Текотъл беше спрял танца си и отново се заслушваше с наведена настрани глава, като куче. В отвратителното изражение на лицето му

триумфът се бореше със страха.

— Да тръгваме, веднага! — прошепна той. — Свършихме достатъчно работа! Пет мъртви кучета! Моите хора ще ви посрещнат добре! Ще ви обсипят с почести! Но идвайте! До Текухултли е далеч. Ксоталанците може да дойдат ей сега и ще се нахвърлят върху ни на орляци, твърде многобройни даже за вашите мечове...

— Водѝ ни — прекъсна го Конан.

Текотъл бързо скочи на стълбата, водеща нагоре към галерията, махна им да го следват и те не чакаха втора покана. Затичаха се, за да успеят да го настигнат. След като стигна до галерията, той се хвърли към една врата, водеща на запад, и хукна да пресича стая след стая — всяка осветена от прорези или от зелени огнени камъни.

— Какво е това място? — пресекливо попита Валерия, едва поемайки си дъх.

— Кром знае! — отвърна Конан. — Обаче съм виждал *такива* хора и преди. Живеят по бреговете на езерото Зуад, до границата на Куш. Някакви нечистокръвни стигийци са, смесени с друга раса, която бродела из Стигия. Дошла някъде от изток преди няколко века и била асимилирана от тях. Наричат ги тлазитланци. Но съм готов да се обзаложа, че те не са построили този град.

Страхът на Текотъл сякаш не намаля, след като излязоха от стаята, където лежах мъртвците. Той продължаваше да се озърта и да се ослушва, а очите му горяха с неспокоен блясък при всяка врата, през която минаваха.

Въпреки смелостта си Валерия потрепери. Тя не се страхуваше от никой човек. Но страшният под под краката ѝ, тайнствените камъни над главата ѝ, разделящи криещите се сред тях сенки, потайността и ужасът на водача им я впечатляваха с едно неназовано предчувствие, с усещането за тайнственост и свръхчовешка опасност.

— Те може да са на пътя ни! — прошепна той. Трябва да се оглеждаме да не би да лежат някъде и да ни чакат!

— Защо не излезем от това пъклено място и не поемем по улиците? — попита Валерия.

В Ксукотъл няма улици — отвърна той. — Няма площади, няма открити дворове. Целият град е построен като един гигантски дворец под огромен покрив. Най-близкият излаз навън е Голямата зала, която прекосява града от северната до южната врата. Единствените врати

към външния свят са градските, през които обаче жив човек не е минавал от четиридесет години.

— Ти откога живееш тук? — попита Конан.

Роден съм в замъка Текухултли преди тридесет и пет години. Никога не съм стъпвал извън града. Мили Боже, нека се движим тихо! Тези зали може да са пълни със скрити дяволи. Олмек ще ви разкаже всичко, като стигнем в Текухултли.

И така, в мълчание, те се носеха под зелените огнени камъни, премигващи над главите им, и по пламтящите подове, тлеещи в краката им. На Валерия ѝ се струваше, че тичат през Ада, водени от тъмнолик, дългокос таласъм.

Но докато пресичаха една необикновено голяма стая, Конан ги спря. Слухът му бе по-остър даже от този на Текотъл, прекарал целия си живот във война из тези тихи коридори.

— Смяташ, че враговете ти може да са пред нас, да ни дебнат в засада?

— Те постоянно пълзят из тези стаи — отвърна Текотъл, също като нас. Залите и стаите между Текухултли и Ксоталанк са спорен район, ничия земя. Наричаме ги Залите на Мълчанието. Защо питаш?

Защото в стаите пред нас има хора — отговори Конан. Чух тракане на стомана.

Треската пак обхвана Текотъл и той стисна зъби, за да не тракат.

— Може да са приятелите ти — предположи Валерия.

Не бива да рискуваме — изпъшка Текотъл и започна да се върти като обезумял. Обърна се настрани и се шмугна през една врата вляво, която водеше към стая със стълба от слонова кост, виеща се надолу в мрака.

— Тя води до един неосветен коридор! — изсъска той, а огромни капки пот оросиха челото му. — Онези може да дебнат и там. Навярно е номер, с който сигурно искат да ни привлекат там. Но ще трябва да рискуваме. Дано са направили засадата си в горните стаи. Хайде, бързо!

Плахо, като привидения, те се спуснаха по стълбата и стигнаха до преддверието на коридор, тъмен като нощта. Наведоха се за миг, послушаха се и потънаха в него. Докато се движеха, Валерия имаше чувството, че всеки момент нечий меч може да я промуши в тъмното. Усещаше само железните пръсти на Конан и не можеше да види



спътниците си: тъмнината беше абсолютна. С разперена ръка опипваше стената и от време на време усещаше по някоя врата в нея. Тунелът ѝ се стори безкраен.

Изведнъж се сепнаха от звук, който се чу отзад. Валерия отново настръхна, тъй като разбра, че се отваря врата. Някой ги следваше по коридора. В този момент тя се препъна о нещо, което ѝ заприлича на човешки череп. Нещото се претърколи по пода с ужасяващо тракане.

— Бягай! — изджавка Текотъл с истеричен глас и се понесе по коридора като летящ призрак.

Валерия отново усети как ръката на Конан я сграбчва и я повлича след водача им. Конан не виждаше в тъмното по-добре от нея, но притежаваше безпогрешен инстинкт за посоката, в която се движеше. Без негова помощ тя щеше да падне или да се блъсне в стената. Докато буквално хвърчаха надолу по коридора, чуваха зад себе си трополене, което все повече се приближаваше. После изведнъж Текотъл изпъшка:

— Ето я стълбата! След мен, бързо! О, побързайте...

Ръката му се показва от мрака и хвана Валерия за китката, докато тя се изкачваше, без да вижда нищо пред себе си. Усети как Конан я повдига във въздуха, после я пусна и се обърна към стъпките. Слухът и инстинктът му подсказваха, че враговете им почти ги настигат. *А звуците не бяха от човешки крака.*

Сякаш нещо се гърчеше, плъзгаше се и шумолеше, а въздухът пред него беше леден. Конан шибна надолу с огромния си меч. Острието потъна в плът и кости и разсече стълбата отдолу. Нещо мразовито докосна крака му, а после в тъмнината се чува ужасно тракане и пляскане. Нечий човешки глас изрева в агония.

В следващия миг Конан тичаше по виещата се стълба, мина през вратата и излезе на открито.

Валерия и Текотъл вече бяха пред него. Текотъл затръшна вратата и мушна резето — първото нещо, което Конан видя, след като излязоха.

После се обърна и се затича през една добре осветена стая към следващата врата. Конан хвърли поглед назад и видя как вратата скърца и се напруга от огромното налягане, приложено от другата ѝ страна.

Макар че Текотъл не отслаби нито скоростта, нито вниманието си, сега той като че ли беше по-уверен. Имаше вид на човек, попаднал

на позната територия, сред приятели.

Но Конан отново го ужаси с въпроса:

— Какво беше това, с което се бих на стълбата?

— Ксоталанците — отвърна Текотъл, без да се обръща. — Нали ти казах, че залите са пълни с тях.

— Това не беше човек изръмжа Конан. — Беше нещо, което пълзеше и беше студено като лед. Мисля, че го посякох. Падна върху мъжете, които ни преследваха, и сигурно е убило поне един в агонията си.

Лицето на Текотъл отново пребледня. Той се разтрепери и ускори ход.

— Бил е Пълзача! Едно чудовище, което те извадиха от катакомбите да им помага! Не знаем какво е, но сме намирали някои от нашите хора ужасно разкъсани от него. Побързайте, в името на Сет! Ако го пуснат след нас, то ще ни следва чак до самите порти на Текухултли!

— Съмнявам се — усмихна се Конан. — Ударът ми беше смъртоносен.

— Побързайте! Побързайте! — изстена Текотъл.

И те се спуснаха през многобройните стаи, осветени в зелено, прекосиха една обширна зала и спряха пред гигантска бронзова порта.

Текотъл се обърна към тях:

— Това е Текухултли.

### 3. ХОРАТА В КРЪВНА ВРАЖДА

Текотъл почука по портата с юмрук и се обърна встрани, за да наблюдава залата зад себе си.

— Някои хора са убивани и пред тази врата, когато вече са смятали, че са в безопасност — обясни им той.

— Защо не отварят? — попита Конан.

— Гледат ни през Окото — отвърна Текотъл. — Озадачени са от вида ви. — Той повиши глас и извика: — Отвори вратата, Екселант! Аз съм, Текотъл, с приятели от големия свят отвъд гората! Ще отворят — увери спътниците си той.

— Тогава е най-добре да го направят бързо — мрачно промълви Конан. — Чувам нещо да пълзи по пода зад онази зала.

Текотъл пак пребледня, заудря вратата с юмруци и се развика:

— Отворете, глупаци, отворете! Пълзача е по петите ни!

Докато той блъскаше и крещеше, голямата бронзова порта се завъртя безшумно назад и на входа се показа тежка верига. Иззад нея щръкнаха върхове на копия и зад тях надникнаха свирепи лица. Веригата падна и Текотъл толкова силно прегърна приятелите си, че едва не ги извлече зад прага. Бърз поглед през рамо разкри пред Конан дългата зала, в другия край на която се виждаше нещо с форма на змия, гърчещо се бавно и болезнено, излизащо от вратата на някаква стая. Отвратителната му окървавена глава се клатеше замаяно. После вратата се затвори и закри гледката пред очите му.

Влязоха в квадратна стая, тежки резета се спуснаха върху вратата, а веригата тракна на мястото си. Четирима мъже стояха на стража. Бяха също такива дългокоси и тъмнокожи като Текотъл, с копия в ръце и с мечове, увиснали на бедрата им. На стената до вратата имаше сложна система от огледала. Конан се досети, че това е Окото, за което бе споменал Текотъл. Беше нагласено така, че можеше да се гледа през една малка кристална цепнатина в стената, без да те забележат отвън. Четиримата стражи гледаха с почуда непознатите, но не задаваха въпроси, нито пък Текотъл благоволеше да им даде някаква

информация. Сега той се движеше бързо и уверено, сякаш наметалото от страх и нерешителност бе паднало от раменете му веднага щом бе прекрачил прага.

— Елате! — извика той новите си приятели, но Конан погледна към вратата.

— Ами онези, дето ни преследваха? Няма ли да се опитат да атакуват вратата?

Текотъл поклати глава.

— Те знаят, че не могат да разбият Вратата на Орела, и ще се върнат обратно в Ксоталанк заедно с пълзящия си приятел. Елате! Ще ви заведе при управниците на Текухултли.

Един от четиримата стражи отвори друга врата и те влязоха в коридор, осветен както повечето стаи на този етаж от процепи в тавана и снопове премигващи скъпоценни камъни. Но за разлика от другите стаи, коридорът явно беше обитаем. Кадифени завеси покриваха лъскавите нефритени стени, разкошни килими лежаха върху червените подове, а по пейките, столовете и диваните от слонова кост бяха натрупани сатенени възглавнички.

Коридорът свършваше до гравирана врата, пред която не стоеше страж. Без излишни церемонии Текотъл прекрачи прага и въведе приятелите си в широка стая, с около тридесет тъмнокожи мъже и жени, излегнати върху сатенени дивани. Като видяха новодошлите, те скочиха с викове на удивление.

Мъжете, всички, освен един, бяха от същия тип като Текотъл, а жените бяха също толкова тъмни, но със странни погледи, макар че бяха красиви по свой начин. Носеха сандали, златни превръзки на гърдите и съвсем къси копринени поли, прикрепени с колани и обсипани със скъпоценни камъни. Черните им гривни, отрязани до голите рамене, бяха привързани със сребърни панделки.

Върху нефритена платформа, в широко кресло от слонова кост, седяха мъж и жена, които значително се различаваха от другите. Той беше гигант, с огромни гърди и рамене като на бик. За разлика от другите, имаше гъста черна брада, която стигаше чак до широкия му колан. Бе облечен в роба от пурпурна коприна. Единият му ръкав, спуснат до лакътя, разкриваше масивна ръка с възлести мускули. Панделката, която привързваше синьо-черните му кичури отзад на тила, беше обсипана с бляскави скъпоценности.

Жената до него скочи на крака и възкликна сепнато, като видя непознатите. Очите ѝ огледаха набързо Конан и се спряха с напрегнат блясък върху Валерия. Тя беше висока и гъвкава, определено най-красивата жена в стаята. Беше облечена по-оскъдно от другите; вместо пола носеше широка лента от златист плат, привързана през средата с колана ѝ. Лентата падаше под коленете ѝ. Друга лента отзад завършваше тази част от костюма ѝ, който тя носеше с цинично безразличие. Превръзките около гърдите ѝ и лентичката на главата ѝ бяха украсени със скъпоценни камъни. В очите ѝ, за разлика от тъмнокожите ѝ приятели, не проблясваше онова напрежение, граничещо с лудостта. След първото си възклицание не продума и дума; просто стоеше, втрещена във Валерия.

Мъжът в креслото от слонова кост остана седнал.

— Принц Олмек — Текотъл се наведе с разперени ръце и с длани, обърнати нагоре, — вода съюзници от света зад гората. В залата на Тезкоти Горящия череп закла Чикмек, моя другар...

— Горящия череп! — понесе се уплашен шепот сред хората в Текухултли.

— Да! Намерих Чикмек да лежи с прерязано гърло и преди да успея да избягам, Горящия череп се появи над мен. Когато го погледнах, кръвта ми се смрази, а мозъкът ми сякаш се разтопи. Не можех нито да се бия, нито да побягна. Можех само да изчакам удара. После дойде бледоликата жена и го намушка с меча си. И ето на, оказа се, че той е само едно куче от ксоталанците, намазано с бяла боя по кожата и с живия череп на древния магьосник върху главата си! Сега този череп лежи, разбит на много парчета, а кучето, което го носеше, е мъртво!

Неописуемо жестока екзалтация последва крайното изречение, а стълпените наоколо слушатели нададоха дивашки възклицания.

— Почакайте! — възкликна Текотъл. — Има още нещо! Докато говорех с жената, четирима ксоталанци налетяха отгоре ни! Единия го заклах аз, другите двама бяха убити от жената. Но ни бяха притиснали здраво, когато този мъж се намеси в боя и разцепи черепа на четвъртия! Да! Пет червени пирона трябва да се поставят върху стълба на отъмщението!

Той посочи към черната абаносова колона зад платформата. Стотици червени точки осейваха полираната ѝ повърхност: алените

глави на тежки медни пирони, забити в черното дърво.

— Пет червени пилона за живота на петима ксоталанци! — възкликна Текотъл и в лицата на слушателите му се появи ужасна, нечовешка екзалтация.

— Кои са тези хора? — попита Олмек. Гласът му бе тих и дълбок, като на бик в далечината. Никой от хората в Ксукотъл не говореше високо. Сякаш бяха разтворили душите си в тишината на тези празни зали и опустели стаи.

— Аз съм Конан Кимериеца — кратко отговори варваринът. — А спътничката ми е Валерия от Червеното братство, аквалонска пиратка. Дезертирахме от армията на дарфарската граница, далеч на север, и се опитваме да стигнем до брега на морето.

Жената върху платформата извика силно, обърквайки думите в бързината си:

— Никога няма да стигнете до брега! От Ксукотъл не може да се избяга! Ще прекарате остатъка от живота си в този град!

— Какви ги дрънкаш? — отрязва я Конан и се плесна по сабята. — Да не да смяташ, че сме затворници?

— Тя не искаше да каже това — намеси се Олмек. — Ние сме ваши приятели. Не можем да ви спираме против волята ви. Но се боя, че други обстоятелства ще ви задържат завинаги в Ксукотъл.

Очите му премигнаха към Валерия, но той бързо ги сведе.

— Тази жена е Тасела — продължи той. — Тя е принцеса на Текухултли. А сега донесете храна и пиене на гостите ни! Несъмнено те са гладни и изморени от дългото си пътуване.

Стопанинът посочи с жест към масата от слонова кост и след светкавична размяна на погледи авантюристите се настаниха около нея. Пронизващите сини очи на кимериеца се стрелкаха из стаята, а ръката му не се отделяше от меча. Конан обаче никога не отказваше на покана за ядене и пиене. Той втренчи поглед в Тасела, но принцесата не сваляше очи от бледоликата му компаньонка.

Текотъл, превързал раненото си бедро с копринена лента, се настани край масата, за да задоволява желанията на гостите. Явно за него това беше привилегия и чест. Първо огледа храната и напитките, които другите донесоха в златни съдове, и опита от всичко, преди да го постави пред новодошлите. Докато се хранеха, Олмек седеше тихо в креслото си и ги наблюдаваше изпод гъстите си черни вежди. Тасела

седна до него, подпря брадичка с ръце и се облакът върху коленете си. Тъмните ѝ, загадъчни очи горяха с тайнствен пламък и не се откъсваха от гъвкавата фигура на Валерия. Едно красиво и намръщено момиче зад гърба ѝ бавно размахваше ветрило от щраусови пера.

Храната се състоеше от непознати екзотични плодове, които се оказаха много вкусни, и леко тъмнорвено вино с опияняващ дъх.

— Дошли сте твърде отдалеч — обади се най-накрая Олмек. — Чел съм за вас в книгите на дедите ни. Аквилония е отвъд земите на стигийците и шемитите, отвъд Аргос и Зингара; а Кимерия е отвъд Аквилония.

— И двамата обичаме да бродим — безгрижно вметна Конан.

— За мен е направо чудо как сте минали през гората — продължи Олмек. — В стари времена хиляди бойци едва са успели да се справят с всичките опасности, с които е изпълнена.

— Срецнахме кривокрако чудовище с размери почти като на мастодонт — внимателно продължи да разказва Конан, подавайки встрани бокала си, който Текотъл пълнеше с нескрито удоволствие. — Но след като го убихме, нямахме повече неприятности.

Съдът с вино се изплъзна от ръцете на Текотъл и се разби на пода. Тъмната му кожа пребледня. Олмек се изправи — по лицето му се изписа нескрито изумление, а от устата на другите се откъснаха въздишки на благоговение или ужас. Някои коленичиха, тъй като краката не ги държаха. Само Тасела не реагира. Конан погледна наоколо си объркано.

— Какво става? Защо зяпнахте така?

— Вие... сте заклали бога-дракон?

— Бог? Убих просто един дракон. И защо не? Опитваше се да ни изяде.

— Но драконите са безсмъртни! — възкликна Олмек.

Те се убиват един друг, но никой човек досега не е убивал дракон! Хилядите воители, нашите прадеди, които си проправяли път към Ксоталанк, не са могли да ги победят! Мечовете им се чупели като вейки в люспите им!

— Ако прадедите ви са се сетили да натопят копията си в отровния сок на деркетските ябълки — усмихна се Конан с пълна уста, — и да ги забият в очите или в устата им, са щели да разберат, че

драконите не са по-безсмъртни от всяко друго парче месо. Трупът лежи в края на гората. Ако не ми вярвате, уверете се сами.

Олмек поклати глава с почуда.

— Заради драконите прадедите ни са останали в Ксоталанк — каза той. — Не посмели да минат през полето и да влязат в отвъдната гора. Някои от тях са били хванати и разкъсани от чудовищата, преди да успеят да се доберат до града.

— Значи не вашите прадеди са построили Ксоталанк? — попита Валерия.

— Когато са дошли той вече е бил един древен град. Откога обаче е тук даже най-старите му обитатели не знаят.

— Вашите хора навярно са дошли от езерото Зауд? — попита Конан.

— Да. Преди повече от половин век едно племе от тлазитланите се разбунтувало срещу стигийския крал и тъй като загубили битката, тръгнали на юг. Много седмици се лутали из прерии, пустини и хълмове, докато най-накрая стигнали до голямата гора — хиляда бойци с жените и децата си. Но в гората ги нападнали драконите и мнозина разкъсали на парчета. Хората избягали от тях, вцепенени от страх, и когато излезли в полето, видели град Ксоталанк наскривен сред него.

Направили си лагер пред града, защото не смеели да си тръгнат от полето. Нощта била ужасна от ръмженето на чудовищата, които се биели в гората. Постоянно воювали помежду си, но не идвали в полето.

Хората в града затръшнаха портите и почнали да обстрелват прадедите ни от стените. Тлазиланите били откъснати на полето. Пръстенът на гората около тях бил като огромна стена, но всяко навлизане в нея би било лудост.

Онази нощ в лагера им тайно пристигнал един роб от града, от нашата собствена кръв, който дълго преди навлязъл в гората с група разузнавачи. Тогава мъжът бил още млад. Драконите разкъсали всичките му приятели, но него го взели в града като прислужник. Казвал се Толкемек. — Пламък освети тъмните очи при споменаване на името, а някои от присъстващите изпсуваха и се изплюха на пода. — Той обещал да отвори портите на нашите воители. Помолил само да му дадат в ръцете всички пленници. Призори отворил портите. Воините се впуснали вътре и по коридорите на Ксукотъл потекла кръв.



Тук живеели само неколкостотин души, загниващи останки от някога велик народ. Толкемек казал, че са дошли от изток преди много време, от Старата Косала. Тогава прадедите на онези, които сега живеят в Косала, дошли от юг и изгонили първите обитатели на тези земи. Те тръгнали далеч на запад и най-накрая намерили това поле, оградено от гората. Тогава тук живеело едно племе чернокожи. Те ги заробили и ги накарали да строят града. От хълмовете на изток донесли нефрит, мрамор и изумруди, злато, сребро и мед. Стадата от слонове ги снабдили със слонова кост. Когато градът им бил завършен, те изклали всички черни роби. А магьосниците им направили ужасни магии, които да защитават града; чрез черни магии те пресъздали драконите, живели някога по тази забравена земя и чиито ужасни кости те открили в гората. Облекли тези кости в плът и живите зверове тръгнали по земята както в древните времена. Но магьосниците ги проклели да си стоят в гората и да не излизат в полето.

И така хората от Ксукотъл живели в града дълги векове, обработвали плодородната земя, докато мъдреците им се научили как да отглеждат плодове в града — плодове, които не се садели в почва, а получавали хранителните си вещества от въздуха. Тогава изоставили напоителните бразди и заживели в луксозна леност, от която започнали да западат. Вече били умираща раса, когато прадедите ни минали през гората и излезли в полето. Мъдреците умрели, а хората забравили древните им магии. Не можели да се бият нито с чародейства, нито с меч.

Е, и бащите ни избили хората от Ксукотъл, всичките, освен сто, които били предадени живи в ръцете на Толкемек, техния роб; много дни и нощи из залите се носели виковете им, виковете на агонията от мъченията, на които ги подложил той.

И така тук се настанили тлазитланите, известно време живели в мир, под управлението на братята Текулти и Ксоталанк, и на Толкемек. Толкемек се оженил за момиче от племето и тъй като той отворил портите, а и познавал много от изкуствата на ксукоталанците, той поделял властта над племето с братята, които ръководили бунта и похода.

В продължение на няколко години те живели в мир и не правили почти нищо друго, освен да ядат и да пият, да се любят и да отглеждат деца. Не било нужно да обработват полето, защото Толкемек ги научил

как да култивират въздушните плодове. Освен това убийството на ксукоталанците развалило магията, която задържала драконите в гората и те идвали нощем да мучат пред градските порти. Полето почервеняло от кръвта им, от постоянните им войни и тогава...

Той прехапа език наред изречението, после продължи, но Валерия и Конан усетиха, че мълчаливо е поискал разрешение от другите.

— След пет години мир — очите на Олмек бързо се спряха върху умълчаната жена до него — Ксоталанк се оженил за една жена, която и Текулти, и Толкемек желаели. Текулти побеснял и я откраднал от съпруга ѝ. Всъщност тя си отишла от него по свое желание. Толкемек, за да обиди Ксоталанк, помогнал на Текулти. Ксоталанк поискал да му я върнат и съветът на племето постановил, че спорът трябва да се реши от жената. Тя избрала да остане при Текулти. В гнева си Ксоталанк поискал да си я върне със сила и последователите на двамата братя се сбили в Голямата зала.

Последвали множество ожесточени битки. Скандалът се превърнал в кръвна вражда, а от нея се родила война. От бъркотията се оформили три фракции: Текулти, Ксоталанк и Толкемек. Още в мирни дни те си били поделили града. Текулти живеел в западната част, Ксоталанк — в източната, а Толкемек със семейството си — до южната врата.

Сега обаче гневът, омразата и ревността разцъфнали в кръвопролития, изнасилвания и убийства. След като мечът бил изваден веднъж, нямало връщане назад: кръвта викала за още кръв, а отмъщението следвало зверствата по петите. Текулти се биел с Ксоталанк, а Толкемек помагал първо на единия, после на другия, предавайки всяка от фракциите според това как предателството съвпадало с целите му. Текулти и хората му се отдръпнали към западната порта, където сме седнали сега. Самият Ксукотъл е построен във формата на елипса. Текулти, който е кръстен на своя принц, е в западния край на елипсата. Хората блокирали всички врати, свързващи квартала с останалата част от града с изключение на една на всеки етаж, която може да се брани лесно. Слезли в подземията и там построили стена, разделяща западния край на катакомбите — там лежат телата на древните ксукоталанци и на тлазитланите, паднали в

бой. Живеят като в обсаден замък, правят засади и нападат враговете си.

Хората на Ксоталанк пък укрепиха източния квартал, а Толкемек направил същото с южната врата. Централната част на града е оставена гола и необитаема. Именно тези празни зали и стаи са превърнали в бойно поле и място на постоянен ужас.

Толкемек се биеше и за двата клана. Беше демон в човешки образ, по-зъл и от Ксоталанк. Знаеше много тайни за града, които никога не разказа на другите. От криптите в катакомбите е заграбил мъртвите им страховити тайни: тайните на древни крале и мъдреци, отдавна забравени от изпадналите ксукоталанци, които нашите прадеди изклали. Но всичките магии не му помогнаха през нощта, когато Текулти нападна замъка му и изпокла хората му. Толкемек бе измъчван в продължение на много дни...

Гласът на разказвача заглъхна, превърна се в гальовно бърборене и започна да се разбира трудно. В очите му се появи далечен блясък, сякаш гледаше назад през годините към някаква сцена, която му носеше огромно удоволствие.

— Да, оставихме го жив, докато крещеше и искаше смъртта така, сякаш искаше булка. Накрая, след всички мъчения, го оставихме полужив и го хвърлихме в подземие да го довършат плъховете. Но той успя някак си да избяга от това подземие и се завлече в катакомбите. Там несъмнено е умрял, защото единственият начин да излезеш от катакомбите на Текухултли е да минеш през Текухултли. А той никога не се появи. Костите му не бяха открити и суеверните сред нас се кълнат, че духът му бродел сред криптите и до ден-днешен, виейки сред костите на мъртвите. Преди дванадесет години изклахме хората на Толкемек, но враждата между Текулти и Ксоталанк продължи да бушува и тя ще продължи, докато умрат и последният мъж, и последната жена.

Преди петдесет години Текулти открадна жената на Ксоталанк. Половин век продължава враждата. Аз съм роден в нея. Всички в тази стая, освен Тасела, са родени в нея. Очакваме и да умрем в тази смъртоносна вражда.

Ние сме умираща раса, точно като онези ксукоталанци, които прадедите ни избиха. Когато започна враждата, имаше по стотици във всяка фракция. Сега в Текухултли сме само тези, които виждаш, и

стражите пред вратите: общо четиридесет. Не знаем колко са ксоталанците, но се съмнявам да са повече от нас. От петнадесет години сред нас не са се раждали деца, не сме виждали деца и сред ксоталанците. Ние загиваме, но преди да умрем, ще избием толкова ксоталанци, колкото боговете ни позволят.

Още дълго говори Олмек с блесналите си, налудничави очи за тази страховита омраза, бушуваща из тихите стаи и мрачните зали под светлината на зелените огнени камъни, по подовете, тлеещи от адските пламъци и опръскани от тъмночервената кръв на прерязаните вени.

— В тази продължителна кланица измря цяло поколение. Ксоталанк отдавна е мъртъв, заклан в зловеща битка на една стълба от слонова кост. Текулти е мъртъв, одран жив от побеснелите ксоталанци, които го хванаха...

Сякаш безчувствено разказваше Олмек за ужасните битки из черните коридори, за засадите по виещите се стълби и за кървавите кланици. С още по-бездънен блясък в дълбоките си черни очи той разказваше за мъже и жени, одрани живи, осакатени и разпокъсани, за пленници, виещи по време на мъченията. Разказваше толкова ужасни неща, че даже Кимериецът-варварин изсумтя. Нищо чудно, че Текотъл трепереше от ужас да не го пленят! Да, той бе тръгнал напред да убие, ако може, воден от омраза, по-силна от страха му.

Олмек продължи да разказва за мрачни и тайнствени неща, за черна магия и мъдрост, измъкнати от мрака на катакомбите, за странни същества, призовани от тъмнината, за да се превърнат в страховити съюзници. В тези неща ксоталанците имали предимство, защото в източните катакомби лежали костите на най-великите магьосници на древните ксукоталанци с техните тайни от незапомнени времена.

Валерия слушаше с болезнено опиянение. Да, враждата се бе превърнала в ужасна стихийна сила, неумолимо тласкаща хората от Ксукотъл към обреченост и унищожение. Тя изпълваше буквално целия им живот. Бяха родени в омраза и очакваха да умрат в нея. Никога не напускаха укрепления си замък, освен когато се прокрадваха в Залите на Тишината между вражеските крепости, за да убиват или да бъдат убити. Понякога нападателите се връщаха с ужасени пленници или със зловещи трофеи от победата в боя. Понякога изобщо не се връщаха или се връщаха като отрязани крайници, захвърлени пред заключените бронзови порти. Тези хора водеха едно ужасно, нереално,

кошмарно съществуване, откъснати от останалия свят, хванали се за гушите като бесни плъхове в един и същ капан. Дълги години бяха се избивали един друг, пълзейки по мрачните коридори, за да осакатяват, измъчват и убиват.

Докато Олмек говореше, Валерия усещаше блесналите очи на Тасела върху себе си. Принцесата като че ли не чуваше думите на Олмек. Докато той разказваше за победи и поражения, изражението ѝ не приличаше на дивашката ярост или враждебната екзалтация, които се изписваха по лицата на другите текухултли. Враждата, завладяла ума на съплеменниците ѝ, като че не я интересуваше. Валерия си помисли, че нейното безразлично безсърдечие е по-отвратително от голата жестокост на Олмек.

— Никога няма да можем да напуснем града — продължи Олмек. — Петдесет години вече никой не е успял да си тръгне, освен онези... — Той пак се спря. — Даже и без заплахата от драконите — продължи мъжът, — ние, които сме родени и израснали в този град, няма да се осмелим да го напуснем. Никога не сме стъпвали отвъд стените. Не сме свикнали с откритото небе, със слънчевата светлина. Родени сме в Ксукотъл и ще си умрем в Ксукотъл.

— Добре намеси се Конан, — с ваше позволение ние ще си премерим силите с драконите. Тази вражда не ни интересува. Покажете ни как да излезем през западната порта и ще си поемем по пътя.

Тасела сви юмруци и понечи да каже нещо, но Олмек я прекъсна:

— Вече пада мрак. Ако тръгнете из полето посред нощ, ще станете жертва на драконите.

— Снощи го пресякохме и спяхме на открито, но не видяхме дракони — възрази Конан.

Тасела се усмихна мрачно.

— Няма да посмеете да си тръгнете от Ксукотъл!

Конан я погледна с нескрита вражда. Тя обаче не сваляше очи от жената до него.

— Мисля, че ще посмеят — възрази ѝ Олмек. — Но вижте какво, Конан и Валерия, сигурно боговете са ви пратили при нас, за да дадат победата на народа на Текухултли! Вие сте професионални бойци. Защо не се биете на наша страна? Имаше богатства в изобилие — безценните бижута са нещо толкова обикновено в Ксукотъл, колкото

паветата в другите градове. Някои от тях са донесени от ксукоталанците от Косала. Други, като тези огнени камъни, са намерени по хълмовете на изток. Помогнете ни да очистим ксоталанците и ще ви дадем толкова скъпоценности, колкото можете да носите.

— А вие ще ни помогнете ли да унищожим драконите? — попита Валерия. — С лъкове и отровни стрели тридесет мъже могат да избият всички дракони в гората.

— Добре — съгласи се охотно Олмек. — Забравили сме да използваме лъкове, защото от години водим ръкопашен бой, но ще се научим пак.

— Какво ще кажеш? — обърна се Валерия към Конан.

— И двамата сме безпарични скитници — сърдечно се усмихна той. — Бих убивал кдоталанци, както и всекиго другиго.

— Значи си съгласен? — възкликна Олмек, а лицето на Текотъл светна от радост.

— Да. А сега предполагам, че ще ни покажете стаите, където можем да се наспим, за да сме свежи за утрешния ден.

Олмек кимна и махна с ръка, а Текотъл и една жена изведоха скитниците през някаква врата отляво на нефритената платформа. Валерия хвърли поглед назад и видя Олмек, седнал на трона си, подпрял глава и вперил поглед в тях. В очите му гореше налудничав пламък. Тасела се облегна в креслото си и прошепна нещо на тъмнокожата си прислужница Йасала, която се наведе над рамото ѝ и послушно подаде ухо до устните на принцесата.

Коридорът не беше толкова широк, но беше дълъг. След малко жената спря, отвори една врата и дръпна Валерия навътре.

— Почакай малко — изръмжа недоволно Конан. — Ами аз къде ще спя?

Текотъл му посочи една стая в другия край на коридора. Конан се поколеба и като че ли искаше да възрази нещо, но Валерия му се усмихна и категорично затръшна вратата под носа му. Той измърмори нещо nelаскаво за жените изобщо и тръгна по коридора след Текотъл.

В украсената стая, където трябваше да спи, Конан се взря към тесните пролуки в тавана. Някои от тях бяха достатъчно широки, за да може един слаб човек да се промъкне през тях, ако се счупеше стъклото.

— Защо ксоталанците не минават по покрива и не разбиват тези пролуки? — попита той.

— Не могат да се счупят — отвърна Текотъл. — А освен това е много трудно да се катериш по покривите. Те са пълни със заострени върхове, куполи и стръмни хребети.

Конан измъкна още информация за замъка Текухултли. Както останалата част от града, той се състоеше от четири етажа, или редове от стаи, с кули, щръкнали от покрива. Всеки ред си имаше име. Разбира се, хората от Ксукотъл кръщаваха всяка стая, зала и стълба в града, както хората в нормалните градове измислят имена за улиците и кварталите си. В Текухултли етажите се казваха: Етаж на Орела, Етаж на Маймуната, Етаж на Тигъра и Етаж на Змея. Етажът на Орела беше най-високият, четвъртият.

— Коя е Тасела? — попита Конан. — Жена на Олмек?

Текотъл потрепери и го погледна плахо, преди да му отговори.

— Не. Тя е... Тасела! Беше жена на Ксоталанк... жената, която Текулти открадна и с това започна враждата.

— Какво говориш? — възкликна Конан. — Тази жена е млада и красива. Да не искаш да ми кажеш, че е била нечия съпруга преди петдесет години?

— Да! Кълна се! Тя си е била зряла жена още когато тлазитланите са тръгнали от езерото Зауд. Кралят на Стигия я пожелал за любовница и тогава Ксоталанк и брат му се разбунтували и избягали из пустошта. Тя е вещица. Знае тайната на вечната младост.

— Не те разбирам — продължи Конан.

— Не ме питай! Не смея да говоря. Твърде е ужасно, даже за Ксукотъл!

Сложи пръст на устните си и се измъкна от стаята.

## 4. УХАНИЕ НА ЧЕРЕН ЛОТОС

Валерия разкопча колана с меча си и положи ножницата с оръжието върху дивана, където възнамеряваше да спи. Забеляза, че по вратите има резета, и попита прислужницата накъде водят.

— Тези водят към съседни стаи — отвърна жената и показа вратите вдясно и вляво. — Онази — посочи към медната порта срещу вратата към коридора — води до един коридор, който свършва със стълба, спускаща се чак до катакомбите. Не се страхувай, нищо не може да те нарани тук.

— Че кой говори за страх? — ядоса се Валерия. — Просто държа да знам в какво пристанище съм хвърлила котва. Не, не искам да спиш край дивана ми. Не съм свикнала да ми прислужват, особено пък жени.

Разрешавам ти да си тръгнеш.

Сама в стаята, пиратката пусна резетата на всички врати, скрита ботушите си и се опъна удобно върху дивана. Представи си Конан в подобно положение от другата страна на коридора, но женската суета ѝ подсказа, че точно в момента той се мръщи и мърмори, хвърлил се върху самотния си диван. Тя се усмихна с радостно лукавство и се приготви да подремне.

Валерия внезапно се събуди. В мрачния смарагден блясък на огнените камъни тя видя сянка, наведена над нея. В един миг видението ѝ се стори като част от съня ѝ. Изглежда, че лежеше върху диван в някаква стая, а през това време над нея пулсираше гигантски черен цвят, толкова огромен, че скриваше тавана. Екзотичното му ухание я завладяваше, причинявайки ѝ приятно чувствено отмаляване... Тя потъваше в ароматните вълни на лудо блаженство, когато нещо изведнъж докосна лицето ѝ. Това ѝ подежда като внезапно събуждане, което бързо я раздруса и тя отново се върна в реалния свят. Над себе си видя обаче не гигантски цвят, а тъмнокожа жена.

Жената се обърна гъвкаво, но преди да побегне, Валерия скочи на крака и я хвана за ръката. Тъмнокожата се бореше като дива котка,



но бързо се отпусна, усетила, че е завладяна от далеч по-голямата сила на съперничката си. Пиратката дръпна жената, завъртя я, за да види лицето ѝ, хвана я за брадичката и принуди пленничката си да я погледне в очите. Това беше намръщената Йасала, прислужницата на Тасела.

Защо, по дяволите, се беше навела над мен? Какво държиш?

Жената не отговори, но се опита да хвърли предмета. Валерия ѝ изви ръката и на пода падна огромен черен екзотичен цвят върху зелено нефритено стъбло. Беше голям колкото женска глава, но далеч по-малък от видението, което бе съзряла в съня си.

— Черният лотос! — изсъска Валерия. — Цветът, чийто аромат приспива дълбоко. Опитваше се да ме упоиш, а! И ако случайно не беше ме докоснала по лицето, щеше да успееш! Каква игра играеш?

Йасала се мръщеше и не продумваше. Валерия изруга и я завъртя обратно, принуди я да коленичи и изви едната ѝ китка зад гърба.

— Кажи ми или ще ти изтръгна ръката!

Йасала се извъртя болезнено, тъй като ръката ѝ бе извита необикновено силно между плешките, но отчаяното клатене на глава бе единственият ѝ отговор.

— Мръсница! — Валерия я просна на пода. Пиратката гневно погледна повалената фигура. Страхът и споменът за огъня в очите на Тасела, вперени в нея, събудиха всичките ѝ инстинкти за самосъхранение. Тези хора бяха пропаднали; от тях можеше да се очакват всякакви перверзни. Но Валерия усети тук нещо, което отиваше отвъд чувствата, някакъв ужасен таен разврат, а не обикновено израждане. Тези хора не бяха нито откачени, нито нормални. Тя започваше да се съмнява, че изобщо са човешки същества. В очите на всичките тлееше лудост — освен в жестоките, гробовни очи на Тасела, които криеха тайни и драми, по-бездънни от лудостта.

Тя вдигна глава и се послуша напрегнато. Залите на Ксукотъл бяха толкова тихи, сякаш той наистина бе един мъртъв град. Зелените скъпоценни камъни къпеха стаята в кошмарен огън, сред който очите на жената върху пода бляскаха зловещо срещу нея. Панически трепет премина през тялото на Валерия и той изтри последната следа от милосърдие в жестоката ѝ душа.

— Защо се опита да ме упоиш? — промърмори тя, хвана черната коса на жената и дръпна главата ѝ назад, за да погледне в мрачните ѝ очи. — Тасела ли те прати?

Никакъв отговор. Валерия изруга жлъчно и плесна жената първо по едната буза, после по другата. Ударите прокълтяха в стаята, но Йасала не издаде и звук.

— Защо не викаш?! — дивашки изкрещя Валерия. — Да не те е страх, че някой може да те чуе? От кого се страхуваш? От Тасела? От Конан?

Йасала не отговори. Сви се и погледна към мъчителката си с очи, отровни като на гуцер. Упоритото мълчание винаги предизвиква гняв. Валерия се обърна и ядно откъсна сноп шнурове от близката завеса.

— Глупава кучка! Ще те съблека чисто гола и ще те завържа за този диван, а после ще те шиbam, докато ми кажеш какво правеше тук и кой те е изпратил!

Йасала не протестираше, нито се съпротивляваше докато Валерия изпълняваше първата част от заплахата си. После за миг в стаята не се чуваше никакъв шум, освен свистенето и плющенето на здравите копирени шнурове върху голата плът. Йасала не можеше да движи вързаните си ръце и крака. Тялото ѝ се гърчеше под суровото наказание, главата ѝ се въртеше в ритъм с ударите. Беше забила зъби в долната си устна и кръвта багреше брадичката ѝ. Но тя не извика.

Всеки шнур оставяше червена рязка по тъмната плът на Йасала. Валерия налагаше наказанието си с цялата сила на загрубялата си от войните ръка, с цялата безпощадност, придобита през един живот, в който болката и мъчението бяха ежедневие, и с цялата цинична изобретателност, която само една жена може да измисли за друга жена. Йасала страдаше повече физически и душевно, отколкото би страдала от камшика на който и да е мъж.

Именно този женски цинизъм най-накрая укроти Йасала. Тя нададе глухо стенание и Валерия спря, като вдигна ръка и отметна назад влажния си рус кичур.

— Е, ще говориш ли? Ако е нужно, мога да продължа така цяла нощ!

— Милост! — прошепна нещастницата. — Ще ти кажа.

Валерия сръза шнуровете на китките и на глезените ѝ и я изправи на крака. Йасала се строполи на дивана, облегна се на голото

си бедро, подпря се с ръка и се сгърчи при допира на наранената си плът с грубата материя.

— Вино! — помоли се тя с пресъхнали устни и треперейки, посочи към златната кана върху масичката от слонова кост. — Прималя ми от болка. Дай ми да пия. После ще ти кажа всичко.

Валерия ѝ подаде каната, а Йасала залитна, за да я поеме. После я вдигна я към устните си... и с всички сила лисна съдържанието ѝ в лицето на аквилонката. Валерия залитна назад, разтрепери се и трескаво захвана да бърше парещата течност от очите си. През болезнената мъгла тя видя как Йасала се стрелна през стаята, отвори медната порта и хукна по коридора. Пиратката веднага се втурна след нея с изваден меч, вече решена на убийство.

Но Йасала бе взела преднина. Тя просто летеше като жена, която току-що е била нашибана до точката на истерично безумие. Зави на ъгъла, доста пред Валерия, и когато пиратката стигна дотам, видя само един празен коридор и зейнала врата в другия му край. Лъхна я противната миризма на плесен. Това сигурно беше вратата, водеща към катакомбите. Йасала беше потърсила убежище при мъртвите.

Валерия отиде до вратата и погледна надолу, по каменната стълба, която се губеше в абсолютен мрак. Очевидно това беше шахта, която водеше направо до ямите под града, без отвори към долните етажи. Тя потрепери при мисълта за хилядите трупове в каменните гробници долу, увити в мухлясали парцали. Нямаше смисъл да се лута надолу. Йасала несъмнено познаваше всеки завой и извивка из подземните тунели.

Тъкмо се обърна, объркана и вбесена, когато от тъмнината на бездната се понесе ужасено ридание. Като че ли идваше от много дълбоко, но тя успя да долови човешки думи и това, че гласът е женски: „Помощ! Помощ, в името на Сет! А-аа!“ После изчезна и на негово място се чу ехото на някакво призрачно кикотене.

Валерия усети, че настръхва. Какво се беше случило с Йасала долу, в мрака? Без съмнение именно тя беше изкрещяла. Но какво зло би могло да я сполети? Нима ксоталанците се криеха и там? Олмек ги беше уверил, че катакомбите под Текухултли са зазидани, и то твърде здраво, за да не могат в тях да се промъкнат враговете им. Кикотът обаче изобщо не звучеше като глас на човешко същество.

Валерия хукна обратно по коридора, без да си дава труда да затваря вратата към стълбата. Върна се в стаята си и пусна резето. Трескаво си обу си ботушите и препаса колана с меча. Щеше да влезе в стаята на Конан, да го събуди, ако все още беше жив, и да го убеди да излезе от този дяволски град.

Но щом стигна до вратата към коридора, из всички зали се понесоха предсмъртни писъци, последвани от трополене и силен звън на мечове.

## 5. ДВАДЕСЕТ ЧЕРВЕНИ ПИРОНА

Двама воители се излежаваха на пода в стаята за стражите на Етажа на Орела. Бяха небрежни въпреки бдителността, която вече им се беше превърнала в навик.

Винаги имаше възможност за атака срещу голямата бронзова порта, макар че от години никоя от двете страни не бе предприемала такова нападение.

Непознатите са силни съюзници — подхвърли единият. — Смятам, че още утре Олмек ще тръгне срещу врага.

Говореше така, както говорят войниците на война. В миниатюрния свят на Ксукотъл всяка шепа врагове представляваше една армия, а празните зали между замъците бяха страната, за която се биеха.

Другият съзерцаваше пространството.

— Да предположим, че с тяхна помощ унищожим ксоталанците — каза той. И тогава какво, Ксатмек?

— Какво ли? — учуди се Ксатмек. Ще забием червени пирони за всичките. Пленниците ще ги изгорим, ще ги одерем живи или ще ги насечем.

— Ами след това? — упорстваше другият. — Не ти ли изглежда странно, че няма да имаме врагове? През целия си живот съм се бил и съм мразил ксоталанците. Какво ще ни остане, като свърши враждата?

Ксатмек сви рамене. И през ум не му беше минавало, че някой ден може да унищожат враговете си. Просто не можеше да си го представи.

Изведнъж двамата се стегнаха, дочули подозрителен шум.

— Към вратата, Ксатмек! — изсъска воинът. — Аз ще погледна през Окото...

С меч в ръка Ксатмек, се облегна на бронзовата порта, опрял ухо о метала. Приятелят му погледна в огледалото. Плътно край вратата се бяха скупчили хора: мрачни, тъмнокожи мъже, захапали мечове... *и с пръсти в ушите*. Един от тях, наложил шапка с пера, имаше набор

свирки в устата си и макар текухултли да изкрещя предупредително, свирките вкупом писнаха.

Викът замря в гърлото на стража, когато тънкият, странен писък прониза металната врата и порази слуха му. Ксатмек замръзна и като парализиран остана в това положение. Лицето му приличаше на дървена маска, вцепенено от звука. Другият страж, по-далеч от източника на звука, усети, че ужасът го обзема. Странни жилки го дърпаха като невидими пръсти, проникваха във всички клетки на мозъка му, изпълваха го с непознати емоции и импулси на лудост. Но със сърцераздирателно усилие успя да отхвърли магията и извика с глас, който самият той не можа да разпознае.

В този миг музиката се промени в непоносим писък, който раздра тъпанчетата му като с нож. Изведнъж целият разум на Ксатмек изчезна от лицето му — както внезапният полъх на вятъра гаси пламъка на свещта. Като полудял той освободи веригата, отвори портата и се втурна навън с изваден меч преди приятелят му да успее да го спре. Дузина остриета го приковаха към земята, ксоталанците прегазиха безжизненото му тяло и се втурнаха в стражевата стая с продължителен, кръвожаден вой, който отекна в тихите зали.

Замаян от всичко това, другият страж скочи да ги посрещне с насочено копие. Ужасът от магията, която току-що видя, бе преминал. Сега бе зашеметен от страховития факт, че враговете вече са в Текухултли. Мъжът мушна копието си в нечий тъмнокож корем и не разбра нищо повече. Един меч разцепи черепа му и подивелите воители се изсипаха от стаите зад стражевата.

Виковете и звънът на стомана накараха Конан да скочи от дивана си и да хукне навън с меч в ръка. За миг той стигна до вратата, отвори я и погледна към коридора точно в момента, когато Текотъл се втурна към шума с подивели очи.

— Ксоталанците! — извика той с глас, който трудно можеше да се нарече човешки. — *Те са вътре!*

Конан изтича по коридора и в този миг Валерия излезе от стаята си.

— Какво става, по дяволите? — изкрещя тя.

— Според Текотъл ксоталанците са нахълтали вътре — отговори той набързо. — Като чувам врявата, май че наистина е така.

С текухултли по петите им те се втурнаха в тронната зала и видяха сцена, която не можеше да сравни с най-безумния сън за кръв и ярост. Двадесет мъже и жени с изпотени черни коси и бели черепи, блестящи върху гърдите им се бяха счепкали на живот и смърт с хората от Текухултли. Жените и от двете страни се биеха свирепо като мъжете, а стаята и залата вече бяха застлани с трупове.

Олмек, съвсем гол, като се изключи превръзката му, се сражаваше пред трона си, а когато нападателите напреднаха, Тасела изскочи от вътрешната стая с меч в ръка.

Ксатмек и другарят му бяха мъртви, тъй че нямаше кой да каже на хората от Текухултли как враговете им са проникнали в тяхната цитадела. Никой не знаеше и какво ги е подбудило да нападнат. Но загубите на ксоталанците бяха по-големи, а положението им — поточно, отколкото текухултли бяха предполагали. Осакатяването на люспестия им съюзник, счупването на Горящия череп и новините, чути от издъхващия, че някакви тайнствени бледолики са се присъединили към враговете им, ги бе подтикнала към тази отчаяна стъпка с налудничавата увереност, че ще умрат, но и старите им врагове ще ги последват.

Текухултли, окопитили се след първата изненадваща атака, която ги помете чак в тронната зала и покри пода с мъртвите им тела, се биеха със същата ярост. Стражите от долните етажи се втурнаха да се включат в боя. Това беше борба между побеснели вълци — слепи, задъхани, безпощадни. Биеха се навсякъде — от вратата до платформата. Краката им тъпчеха червения под, потъмнял от кръв. Масите от слонова кост бяха изпочупени, кадифените завеси — откъснати и обагрени в червено. Това беше кървавият финал на едно кърваво половин столетие и всички го усещаха.

Краят наистина беше неизбежен. Текухултли надвишаваха нашествениците почти с две към едно, а бяха окрилени и от факта, че в касапницата се включиха бледоликите им съюзници.

Двамата влетяха в боя с опустошителния ефект на ураган, помитащ гора с фиданки. По сила трима тлазитланци не можеха да се сравнят с Конан, а въпреки теглото си той бе и по-бърз от тях. Движеше се през бъркотията, съчетавайки маса, увереност и

разрушителност като сив вълк сред глутница улични песове, и прескачаше повалените тела.

Валерия се биеше до него, усмихваше се, а очите ѝ пламтяха. Беше по-силна от мъжете и много по-бърза и свирепа. Мечът се въртеше като жив в ръката ѝ. Докато Конан побеждаваше съпротивата с теглото и със силата на ударите си, чупейки копия, разсичайки черепи и промушвайки гърди, Валерия пускаше в действие фината игра с меч, която зашеметяваше и объркваше противниците ѝ преди да ги разреже. И докато някой воин вдигнеше нависоко тежкия си меч, тя промушваше гърлото му преди той да успее да нанесе удара си. Конан, извисил се над бойното поле, крачеше през трупове и поразяваше вляво и вдясно, а Валерия се движеше леко, като привидение — вдигаше меч, мушкаше и разсичаше. Противниците ѝ все не я улучваха, разсичаха въздуха и умираха с върха на оръжието ѝ в сърцата или в гърлата си, а подигравателният ѝ смях кънтеше в ушите им.

Подивелите бойци не признаваха нито пол, нито състояние. От стена до стена, от врата до врата бушуваха вълните на сражението, разливаха се из съседните стаи. И накрая само текухултли и бледоликите им съюзници останаха прави в голямата тронна зала. Всички се гледаха безрадостно и празно, като оцелели след Страшния съд или след края на света. Превързани крака, отпуснати ръце и кървави мечове — кръвта се стичаше по ръцете им, а те се гледаха през осакатените трупове на приятели и врагове. Не им беше останал дъх да извикат, от устните им се носеше само ръмжене на вълча глутница, крачеща сред телата на жертвите си.

Конан хвана Валерия за ръката и я обърна към себе си.

— Имаш рана на прасеца — изръмжа той.

Тя погледна надолу и чак сега усети паренето в крака си. Някой умирац на пода бе забил камата си с последни сили.

— Ти самият приличаш на касапин — разсмя се тя.

Той разтърси ръце и от тях се изля червен душ.

— Не е моя. О, само някоя драскотина тук-там. Нищо, за което да се притеснявам. Но този прасец трябва да се превърже.

Олмек тръгна към тях през камарата трупове. Приличаше на таласъм с голите си едри рамене, опръскани с кръв, и с черната си



брада, обагрена в червено. Очите му също бяха червени, като черна вода, отразила пламъци.

— Победихме! — изкряка той слисано. — Враждата свърши! Кучетата на Ксоталанк лежат мъртви! И няма пленници, които да одерем живи! Но и така е добре — да се насладим на мъртвите им лица. Двадесет мъртви кучета! Двадесет червени пирона за черния стълб!

— По-добре се погрижи за ранените си — охлади го Конан и се обърна към Валерия. — Хей, момиче, дай да видя този крак.

— Чакай малко! — отхвърли го тя нетърпеливо. Огънят на боя още гореше буйно в кръвта ѝ. — Откъде да знаем, че тези са били всичките?

— Не биха разделили клана за такава битка — поклати глава Олмек, възвърнал обичайния си разум. Без пурпурната си роба той не би приличал на принц, а на някакъв отвратителен звяр, тръгнал да търси плячка.

Главата си залагам, че сме ги изклали всичките. Бяха по-малко, отколкото си мислех, и сигурно са били отчаяни. Но как са успели да влязат в Текухултли?

Тасела излезе напред, изтри меча о голото си бедро и вдигна някакъв предмет, който бе взела от пернатия водач на ксоталанците.

— Свирките на лудостта — обяви тя. — Един воин ми каза, че Ксатмек отворил вратата на ксоталанците и бил съсечен. Този воин дошъл в стражевата стая от вътрешната зала, видял какво става и чул края на странна музика, от която чак душата му замръзнала. Според Толкемек за тези свирки ксоталанците твърдели, че били скрити някъде в катакомбите, при костите на древния магьосник, който ги използвал приживе. Кучетата от Ксоталанк някак си са ги намерили и са научили тайната им.

— Някой трябва да отиде до Ксоталанк и да провери дали има останали още живи — предложи Конан. — Аз бих го сторил, ако някой ме заведе.

Олмек погледна към останалите си хора. Имаше само дванадесет живи, а от тях няколко лежаха на пода и стенеха. Тасела единствена от целия Текухултли се отърва без нито една рана. Принцесата беше недокосната, макар че се би свирепо, като всички останали.

— Кой ще отиде с Конан до Ксоталанк? — попита Олмек.

Текотъл изкуцука напред. Раната на бедрото му пак беше започнала да кърви, а сега имаше и друг прорез в ребрата.

— Аз!

— Не! — забрани Конан. — И ти няма да ходиш никъде, Валерия. След малко този твой крак ще се скове.

Аз ще отида — предложи услугите си един воин, който превързваше ранената си ръка.

— Много добре, Йанат. Върви с кимериеца. И ти също, Топал. — Олмек посочи друг мъж, чиито рани бяха леки. Но първо помогнете да вдигнем тежко ранените върху онези дивани, където ще можем да ги превържем.

Справиха се бързо. Докато се навеждаха да вдигнат една жена, ударена с бойна тояга, брадата на Олмек се допря в ухото на Топал. На Конан му се стори, че принцът промърмори нещо на воина. Няколко минути по-късно той водеше спътниците си по коридора.

На излизане от вратата Конан погледна назад, към онази кланица, където мъртвите лежаха върху тлеещия под: окървавени кичури коса, замръзнали тъмни лица — маски на омразата, изцъклени очи, осветени от зелените огнени камъни, които къпеха отвратителната сцена в изумрудена адска светлина. Живите се лутаха безцелно сред мъртвите, като хора, изпаднали в транс. Конан чу, че Олмек извика една жена и ѝ нареди да превърже крака на Валерия. Пиратката последва жената в съседната стая. Беше започнала да накуцва.

Двамата текухултли, изнурени, поведоха Конан по коридора зад бронзовата порта. Минаваха от стая в стая, осветени от зеления огън. Не видяха никого, не чуха нищо. След като прекосиха Голямата зала, която разделяше града в посока от север към юг, те станаха по-внимателни, тъй като наближиха вражеската територия. Но изморените им погледи виждаха само празни стаи и зали. Най-накрая стигнаха до широк, мрачен коридор и спряха пред бронзова порта, подобна на Орловата порта в Текухултли. Опитаха я предпазливо и тя бавно се отвори. Внимателно огледаха зелените стаи вътре. От петдесет години нито един текухултли не беше влизал в тези зали, като се изключат пленниците, дошли да посрещнат ужасната си съдба. Да се отиде в Ксоталанк бе най-кошмарното нещо, което можеше да сполети човек от западния замък. Този кошмар ги беше стряскал в сънищата им от

най-ранно детство. За Йанат и Топал тази бронзова порта беше като преддверието на Ада.

И така, те се отдръпнаха назад със стаен ужас в очите, а Конан мина покрай тях и влезе в Ксоталанк.

Мъжете плахо го последваха. Като всеки човек, който прекрачва чужд праг, той се огледа внимателно. Но само пресекливото дишане на спътниците му нарушаваше тишината.

Озоваха се в квадратна стражева стая, същата като онази зад Орловата врата в Текухултли, преминаха и през коридор, който водеше към обширна зала абсолютно копие на тронната зала на Олмек.

Конан огледа залата с всичките ѝ килими, дивани и завеси, спря и се послуша напрегнато. Абсолютна тишина се стелеше из помещенията. Не му се вярваше в Ксукотъл да са останали живи ксоталанци.

— Хайде — промърмори той и тръгна по коридора.

Не беше стигнал далеч, когато усети, че го следва само Йанат. Обърна се и видя Топал, замръзнал от ужас. Беше вдигнал едната си ръка, сякаш за да се защити от някакво страшно зло, изправящо се иззад дивана.

— Какво става, по дяволите? Само след миг Конан видя какво гледа Топал и усети лек сърбеж по гърба между гигантските си рамене. Иззад дивана се подаваше чудовищна глава на влечуго, напомняща глава на крокодил със закривени надолу зъби, щръкнали над долната челюст. Но съществото бе отпуснато неестествено, а ужасните му очи бяха изцъклени.

Конан погледна зад дивана. Там лежеше огромен змей, мъртъв и вдървен. Никога в странстванията си кимериецът не беше виждал такъв змей. Около него се носеше смрад, а цветът му беше с неопределени нюанси, които се сменяха при всеки ъгъл, от който го погледнеше. Огромна рана върху врата на чудовището показваше от какво е настъпила смъртта.

— Това е Пълзача! — със страхопочитание прошепна Йанат.

— Съществото, което разсякох на стълбата — спомни си Конан. — След като ни проследи до Орловата врата, то се е довякло дотук, за да умре. Как са могли ксоталанците да контролират такъв звяр?

Двамата текухултли поклатиха глави.

— Извлекли са го от черните тунели под катакомбите.

— Е, сега е мъртво, но ако си имаха още такива, щяха да ги вземат за атаката в Текухултли. Хайде, да вървим.

Двамата го следваха по петите, докато той крачеше бързо по коридора, после влязоха през сребърната врата от другия край.

— Ако не намерим никого на този етаж — каза той, — ще слезем и на долните. Ще изследваме целия Ксоталанк — от покрива до катакомбите. Ако Ксоталанк е като Текухултли, всички зали и стаи на този етаж трябва да са осветени... какво, по дяволите!

Бяха влезли в обширната тронна зала, съвсем същата като онази в Текухултли. Там имаше същата нефритена платформа и трон от слонова кост, същите дивани, килими и завеси по стените. Но зад трона не се извисяваше черна колона с алени пирони, макар че доказателства за мрачната вражда не липсваха.

На стената зад платформата бяха наредени няколко етажа стъклени лавици. И върху тези лавици седяха подредени стотици човешки глави. Идеално запазени, те фиксираха изумените си зрители с безжизнени очи. Колко ли месеци и години бяха гледали така?

Топал измърмори някаква псувня, но Йанат не каза нищо — налудничав блясък светна в очите му. Конан се намръщи, тъй като знаеше, че само за миг тлазитланите могат да изгубят здравия си разум.

Изведнъж Йанат посочи с разтреперан пръст към отвратителните реликви.

— Ето главата на брат ми! — промърмори той. — Това е главата на чичо ми! А там отзад е по-големият син на сестра ми!

Той внезапно се разплака без сълзи, с дрезгави, силни ридания. Риданията му ставаха все по-пискливи, докато преминаха в страховит, писклив смях, а после — в непоносим крясък. Само за една минута Йанат бе полудял съвсем.

Конан сложи ръка върху рамото му и докосването сякаш освободи цялата ярост в душата на мъжа. Йанат изкрещя и се обърна, после завъртя меча си срещу кимериеца. Конан парира удара, а Топал се опита да хване ръката на Йанат. Но побърканият го избегна и с пяна на устата заби меча си дълбоко в тялото му. Топал изстена и се строполи, а Йанат се извъртя за миг като луд пумпал; после хукна към лавиците и се захвана да сече стъклото с меча си, сипейки ругатни до Бога.

Конан скочи зад него, опитвайки се да го обезоръжи, но полуделият воин се възви и замахна срещу него, крещейки като обезумял. След като разбра, че боецът е безнадеждно побъркан, Конан отскочи встрани и когато маниакът профуча край него, той замахна. Ударът разсече рамото на Йанат и стигна чак до гърдите. Мъртвият се строполи до умиращата си жертва.

Конан се наведе над Топал и видя, че той бере душа. Безполезно бе да спира кръвта, бликаща от ужасната рана.

— Отмъстен си, Топал — изръмжа Конан. — Искаш ли да кажеш нещо на хората си?

— Наведи се по-близо — изпъшка Топал.

Конан се подчини... и успя навреме да хване китката на Топал, който понечи да забие камата си в гърдите му.

— Да не си се побъркал и ти? — извика Конан.

— Олмек заповяда! — изстена умиращият. — Не знам защо. Като вдигахме ранените по диваните, той ми прошепна да те убия на връщане към Текухултли... — И Топал издъхна с името на клана си на уста.

Конан се намръщи озадачено. В цялата тая работа имаше нещо налудничаво. Дали и Олмек не беше превъртял? Бяха ли всички в Текухултли по-луди, отколкото беше предполагал? Сви рамене, тръгна през залата и излезе през бронзовата врата, оставяйки мъртвите мъже да лежат под втренчените погледи на обезглавените си роднини.

Конан нямаше нужда от водач, за да намери пътя обратно из лабиринта. Първобитният му усет за посока го водеше безпогрешно по маршрута, по който бяха пристигнали. Вървеше предпазливо както преди, с меч в ръка и с поглед, свирепо втренчен във всяко тъмно кътче и ъгъл. Сега вече се боеше от бившите си съюзници, не от призраците на изкланите ксоталанци.

Беше пресякъл Голямата зала и навлезе в стаите отвъд, когато чу нещо да се движи пред него... Нещо, което пъшкеше и се задъхваше, а докато се движеше, издаваше някакъв странен, спънат, объркан шум. Миг по-късно Конан видя един човек да пълзи към него по пламтящия под, оставяйки след себе си широка кървава диря. Текотъл! Очите му вече се изцъкляха; кръвта течеше силно от дълбоката рана в гърдите му и се стичаше през пръстите на ръката му. С другата си ръка драскаше и се придвижваше напред.

— Конан! — задавено простена той. — Конан! Олмек хвана русокосата жена!

— А, ето защо е наредил на Топал да ме убие... — промърмори варваринът и коленичи до Текотъл. Виждаше, че той вече издъхва. — Олмек не е луд, както си мислех.

Текотъл посегна пипнешком към ръката на Конан. В нерадостния и ужасен живот на Текухултли неговото възхищение и привързаност към нашествениците от външния свят оформяха в душата му един топъл човешки оазис, създаваха една връзка, съединяваща го с естествената човечност, абсолютно чужда за неговите съплеменници, чиито единствени чувства бяха омразата, похотта и желанието за садистична жестокост.

— Опитах се да го спра — изхърхори Текотъл и на устните му излезе кървава пяна. — Но той ме съсече. Мислеше, че ме е убил, но аз успях да допълзя дотук. О, Сет, колко далеч съм стигнал, окъпан в собствената си кръв! Пази се, Конан! Олмек може да ти е направил засада! Убий го! Той е звяр! Вземи Валерия и бягайте! Не се бойте да минете през гората. Олмек и Тасела лъжат за драконите. Те се избиха помежду си още преди години, всички, с изключение на най-силния. От поне дузина години има само един дракон. Ако сте го убили, в гората няма нищо, което да ви застрашава. Той беше Богът, пред който Олмек се прекланяше. Хранеше го с човешки жертвоприношения. Връзваше най-старите и най-младите и ги хвърляше от стените. Побързай! Олмек занесе Валерия в Стаята на...

Главата му клюмна и той издъхна още преди да се строполи на пода.

Конан скочи на крака. Очите му горяха като живи въглени. Значи такава била играта на Олмек, след като най-напред използва непознатите, за да унищожи враговете си! Трябваше да се сети, че нещо подобно се върти в покварения ум на чернобрадия.

Кимериецът си плю на петите и хукна към Текухултли. Набързо преброи на ум бившите си съюзници. Само двадесет и един, заедно с Олмек, бяха оцелели след адската битка в тронната зала. После бяха умрели трима, значи оставаха седемнадесет врагове, с които да се справи. В яростта си Конан чувстваше сили да унищожи целия клан с голи ръце.

На помощ му дойде вродената хитрост на дивата природа, която усмири безумния му гняв. Спомни си предупреждението на Текотъл за засадите. Твърде възможно беше принцът да вземе подобни мерки, в случай че Топал не е успял да изпълни заповедта му. Олмек щеше да го очаква по същия маршрут, по който потеглиха за Ксоталанк.

Конан погледна нагоре, към прореза, под който минаваше, и забеляза неясното мъждукаше на звездите. Все още не бяха започнали да избледняват — събитията през нощта се бяха развили за сравнително кратко време.

Кривна встрани от директния си маршрут и слезе по виещата се стълба на долния етаж. Не знаеше къде е вратата към замъка, но беше уверен, че ще я намери. Не знаеше и как ще се справи с ключалките: беше убеден, че вратите на Текухултли ще бъдат заключени, ако не по друга причина, то поради половинвековните навици. Но не му оставаше нищо друго, освен да опита.

С меч в ръка той изтича безшумно през лабиринта от стаи и зали. Вече бе близо до Текухултли, когато един звук го накара да застане нащрек. Разпозна го човек със запушена уста, който се опитваше да извика. Бе някъде пред него, отляво. В тези мъртвешки спокойни стаи и най-слабият звук се чуваше надалеч.

Конан внимателно пое по посока на звука, който се повтаряше непрестанно. След малко се озова пред една отворена врата и стана свидетел на ужасна сцена. Видя железен инструмент за мъчения с форма на решетка и гигантска фигура, просната върху него. Главата бе отпусната върху подложка от железни шипове, вече почервенели от кръв. Странен уред, подобен на хамут, бе стегнат около главата, и то така, че кожата не предпазваше скалпа от шиповете. Този хамут беше свързан с тънка верига към механизъм, който крепеше огромно желязно гюлле над косматите гърди на пленника. Когато човекът не се движеше, гюллето също висеше неподвижно. Но щом болката от железните шипове го принуждаваше да си повдигне главата, гюллето се спускаше с няколко инча надолу. После, поради това неестествено положение, мъжът го заболяваха вратните мускули и главата му отново падаше върху шиповете. Беше очевидно, че постепенно гюллето щеше да го смачка на каша, бавно и неумолимо. Устата на жертвата беше запушена, но големите му волски очи се завъртяха диво към човека на

входа, който гледаше изумен. Мъжът върху решетката беше Олмек, принцът на Текухултли.



## 6. ОЧИТЕ НА ТАСЕЛА

— Защо ме доведе в тази стая да ми превързваш крака? — намръщи се Валерия. — Не можа ли да го направиш в тронната зала?

Тя седна на един диван и протегна ранения си крак, а жената от Текухултли го превърза с копринен бинт. Окървавеният меч на Валерия лежеше до нея.

Жената вършеше работата си мълчаливо и майсторски, но на Валерия не ѝ харесваше нито бавното, ласкаво докосване на пръстите ѝ, нито изражението в очите ѝ.

— Заведоха другите ранени по стаите — отвърна жената с нежния говор на жените от Текухултли, но тонът ѝ изобщо не означаваше, че те самите са нежни и благородни. Само преди минути Валерия бе видяла как същата тази жена прониза гърдите на една ксоталанка и извади очите на друг ранен ксоталанец.

— Ще занесат трупове на мъртвите в катакомбите — допълни тя, — нека духовете да избягат от стаите и да си живеят там, долу.

— Вярваш ли в духове? — попита Валерия.

— Знам, че духът на Толкемек живее в катакомбите — потрепери жената. — Веднъж го видях. Бях се свила зад една гробница, криеща костите на някаква мъртва кралица. Той мина оттам, облечен като древен мъж с бяла коса и брада и със светещи очи, проблясващи в мрака. Беше Толкемек. Виждала съм го жив, когато го измъчваха. Тогава бях дете.

Гласът ѝ премина в уплашен шепот:

— Олмек се смее, но аз знам, че духът на Толкемек броди из катакомбите! Казват, че плъховете изяждали плътта на умрелите... но всъщност призраците я изяждат. Кой знае, но това...

В този миг над дивана падна сянка. Валерия погледна нагоре и видя над себе си Олмек. Принцът внимателно бе измил кръвта от ръцете, тялото и брадата си, но не беше си сменил робата и огромното му тъмно тяло издаваше зверската му природа. Дълбоките му черни

очи горяха със странен блясък и нервно подръпваше с пръсти космите на синьо-черната си брада.

Когато Олмек погледна жената втренчено, тя стана и буквално излетя от стаята, но преди това хвърли към Валерия поглед, изпълнен с цинична подигравка.

— Калпава работа е свършила — разкритикува я принцът, приближи до дивана и се наведе над бинта. — Чакай да видя...

С бързина, удивителна за туловището му, той грабна меча на Валерия и го хвърли в другия край на стаята. После я сграбчи в гигантските си ръце.

Това беше светкавичен неочакван ход, но тя веднага реагира. Още щом мъжът я хвана, камата беше в ръката ѝ и тя замахна смъртоносно към гърлото му. Повече с късмет, отколкото с ловкост, той успя да я хване за китката и тогава между двамата започна дива борба. Тя се биеше с юмруци, крака, колене и нокти, с цялата сила на великолепното си тяло и с всичките умения за ръкопашен бой, които бе усвоила през годините скитане и войни по суша и по море. Но това не ѝ помогна срещу зверската му сила. Още в началото тя изгуби камата си, а после беше безсилна да причини болка на гигантския си нападател.

Блясъкът в налудничавите му черни очи не се промени. Те бяха изпълнени с бяс, а язвителна насмешка като че ли бе гравирана на устните му. Тези очи и тази усмивка съдържаха целия жесток цинизъм, който кипеше под повърхността на една объркана и покварена раса. За пръв път в живота си Валерия се уплаши от мъж. Беше като да се бориш срещу някаква огромна стихия; железните му ръце не ѝ даваха да мръдне. Той като че ли беше безчувствен към всяка болка, която тя можеше да му причини. Само веднъж, когато тя диво заби белите си зъби в китката му и оттам потече кръв, той реагира. Зашлеви я така грубо по бузата, че главата ѝ се отметна и килна върху дивана.

В борбата ризата ѝ се разкъса и Олмек с цинична жестокост разтри гъстата си брада по голите ѝ гърди. Брадата му беше като пила и от красивата ѝ кожа потече кръв, а от устата ѝ се надигна вик на болка и свирепа ярост. Конвулсивната ѝ съпротива беше безполезна: тя бе притисната върху дивана, обезоръжена и запъхтяна... Очите ѝ напразно святкаха срещу него. Очи на пленена тигрица.

Миг по-късно той я вдигна на ръце и бързо излезе от стаята. Тя не се съпротивляваше, но духът ѝ още не бе покорен. Не викаше. Знаеше, че Конан няма да я чуе, и не мислеше, че някой от Текухултли ще се противопостави на принца си. Но забеляза, че Олмек върви крадешком, послушва се и не се връща към тронната зала. Понесе я през някаква врата, пресече още една стая и се прокрадна по коридора. След като се увери за неговите опасения от това, че някой може да се противопостави на отвличането, тя отметна глава и изкрещя с всичките сили на енергичния си глас.

Един светкавичен шамар почти я зашемети. Олмек ускори ход, но викът ѝ отекна в тишината. Валерия изви глава и през сълзи и звезди, които почти я заслепяваха, тя видя, че Текотъл куцука зад тях.

Олмек изруга и хвана жената в неудобно и доста недостойно положение под огромната си ръка. Тя се въртеше и риташе във въздуха като дете.

— Олмек! — възпротиви се Текотъл. — Не може да си чак такова куче! Не можеш да направиш такова нещо! Тя е жена на Конан! Помогна ни да избием ксоталанците и...

Без да каже и дума Олмек сви свободната си ръка в огромен юмрук и простря в несвяст ранения воин. Наведе се, като изобщо не изпитваше затруднения от съпротивата и проклятията на пленничката си, издърпа меч на Текотъл от ножницата и прободде боеца в гърдите. После захвърли оръжието настрани и полетя по коридора, без да забележи тъмното лице на жената, което предпазливо се взираше в него иззад една завеса. То изчезна, после Текотъл изстена, изправи се несигурно и залитна, викайки името на Конан.

Олмек продължи бързо по коридора, после се спусна по една виеща се стълба от слонова кост. Пресече няколко коридора и най-накрая спря в обширна стая, чиито врати бяха забулени с гоблени — с едно изключение... огромна бронзова порта, подобна на Орловата врата на горния етаж.

Посочи към нея и изръмжа от удоволствие:

— Тя води извън Текухултли и за пръв път от петдесет години не се охранява. Сега не е и нужно, тъй като вече няма ксоталанци.

— Благодарение на Конан и на мен, гаден мошенико! — презрително изсъска Валерия, трепереща от ярост и срам заради

физическото насилие. — Куче коварно! Конан ще ти пререже гърлото заради това!

Олмек цинично ѝ събщи, че гърлото на Конан вече е прерязано по негова заповед. Блестящите му очи я разкъсваха, опипваха с жар изобилната чиста бяла плът, съвсем гола под скъсаните в борбата риза и бричове.

— Забрави за Конан — усмихна се той. — Олмек е господар на Ксукотъл. Вече няма Ксоталанк. Няма да има повече сражения. Ще прекараме живота си в пиене и любене. Хайде първо да пийнем!

Настани се край маса от слонова кост и придърпа Валерия върху коленете си — подобно тъмнокож сатир бяла нимфа. Без да обръща внимание на ругатните ѝ, той я държеше безпомощна, прегръщайки я през кръста с огромната си ръка, а с другата се пресегна към масата и взе кана вино.

— Пий! — заповяда той, притискайки каната до устните ѝ.

Тя завъртя глава. Алкохолът се разплиска, ужили устните ѝ и се разля по голите ѝ гърди.

— Гостенката не харесва виното ти, Олмек — чу се хладен, язвителен глас.

Олмек замръзна. В пламналите му очи се прокрадна страх. Завъртя бавно огромната си глава и погледна към Тасела, която стоеше нехайно до завесата на вратата с една ръка върху гладкото си бедро. Валерия се изви в желязната му прегръдка и когато видя пламналите очи на Тасела, по целия ѝ гръб пробягаха студени тръпки. Нови изживявания нахлуха в душата на Валерия тази нощ. Току-що бе разбрала, че може да се страхува от мъж; сега научи какво е да се уплаши от жена.

Пребледнял, Олмек седеше неподвижно. Тасела извади другата си ръка иззад гърба и показа малка златна кана.

— Боях се, че тя няма да хареса виното ти, Олмек — измърка принцесата, — тъй че взех малко от моето, от онова, което донесох преди много години от бреговете на езерото Зауд... Разбираш ли, Олмек?

Капчици пот избиха по челото на мъжа. Мускулите му се отпуснаха, Валерия се освободи и блъсна масата помежду им. И макар разумът да ѝ подсказваше, че трябва да избяга от стаята, някакъв

странен интерес я задържаше на едно място, за да види какво ще се случи по-нататък.

Тасела приближи към седналия принц с разлюляна, похотлива походка, което само по себе си беше подигравка. Гласът ѝ беше мек, нежен и гальовен, но очите ѝ пламтяха. Тънките ѝ пръсти игриво подръпнаха брадата му.

— Ти си егоист, Олмек — напевно прошепна тя и се усмихна. — Щеше да задържиш красивата гостенка за себе си, макар да знаеш, че аз исках да я забавлявам. Голяма грешка направи, скъпи!

За един миг маската ѝ падна; очите ѝ се присвиха, а лицето ѝ цялото се изкриви. Тя дръпна с ужасна сила брадата му и откъсна цяла шепа косми от нея. Неестествената ѝ мощ не бе по-ужасяваща от внезапното разголване на адската ѝ ярост, скрита досега под невинната ѝ външност.

Олмек изрева и скочи, завъртя се като мечка, а мощните му ръце се свиха в юмруци... После се отпуснаха.

— Кучка! — Боботецията му глас изпълни стаята. — Вещица! Дявол! Текухултли трябваше да те заколят още преди петдесет години! Махай се! Твърде много те търпях! Тази бледолика девица е моя! Изчезвай, преди да съм те убил!

Принцесата се изсмя и захвърли, кичура косми в лицето му. Смехът ѝ бе по-безмилостен от звъна на кремък върху стомана.

— Едно време не говореше така, Олмек — подигравателно изрече тя. — Едно време, когато беше млад, ми говореше за любов. Да, веднъж ми беше любовник, преди години, и тъй като ме обичаше, заспа в ръцете ми, под омагьосания лотос... И така сам ми подаде веригите, с които те заробих. Знаеш, че не можеш да ми се противопоставиш. Че трябва само да те погледна в очите с онази тайнствена сила, на която преди години ме научи жрецът от Стигия, и ти ще бъдеш съвсем безсилен. Помниш онази нощ под черния лотос, който се люлееше над нас, полюшван от безшумния вятър. Тогава ти пак помириса неземните парфюми, които се прокраднаха и надвиснаха като облак над теб, за да те заробят. Не можеш да се биеш против мен. Ти си мой роб като онази нощ... И ще бъдеш такъв, докато си жив, Олмек от Ксукотъл!

Гласът ѝ бе заглъхнал в едва чуто шептене, като поточе, ромолящо под звездите в нощта. Тя се наведе над принца и разпери

дългите си остри пръсти над гигантските му гърди. Очите му се изцъклиха, огромните му ръце се отпуснаха безпомощно встрани.

С жестока и злобна усмивка Тасела вдигна каната и я поднесе към устните му.

— Пий!

Принцът се подчини механично. Секунди след това очите му се промениха, изпълниха се с ярост, разбиране и ужас. Устата му се разтвори, но не се чу никакъв звук. За миг падна на колене, после тежко се строполи върху пода.

Това напълно измъкна Валерия от вцепенението ѝ. Тя се обърна и рипна към вратата, но със скок, който би засрабил и пантера, Тасела се озова пред нея. С цялата сила на гъвкавото си тяло Валерия замахна към нея с юмрук. Но с ловка извивка Тасела избегна удара и хвана китката на пиратката. В следващия миг лявата ръка на Валерия бе пленена, Тасела събра и двете ѝ китки и спокойно ги върза с един шнур, който откъсна от колана си. Валерия смяташе, че през тази нощ е изпитала всички възможни унижения. Но срамът, че е пленена от Олмек, не можеше да се сравни с усещането, което я разтърси сега. Валерия мразеше другите представителки на своя пол; сега бе направо изумена от сблъсъка си с друга жена, която я третираше като хлапачка. Почти без съпротива от нейна страна, Тасела я блъсна в един стол и след като придърпа вързаните ѝ китки между бедрата ѝ, ги завърза за стола.

После, прескачайки внимателно Олмек, отиде до бронзовата врата, отвори я и посочи коридора отвън.

— Над този коридор има капандура — отбеляза тя, обръщайки се за пръв път към пленничката си. — Горе има едно помещение, което някога използвахме като стая за мъчения. Когато се установихме в Текухултли, взехме повечето уреди с нас, но имаше един, който бе твърде тежък. Не можахме да го преместим. Все още работи. Мисля, че сега ще ни свърши доста добра работа.

В очите на Олмек изригна ужас. Той явно разбра какво му се готви. Тасела се върна при него, наведе се и го сграбчи за косата.

— Парализиран е само временно — компетентно обясни тя. — Може да чува, да мисли и да усеща. Да, разбира се, че може да усеща съвсем добре!

С тази зловеща забележка тя тръгна към вратата, влачейки зад себе си огромния гигант с такава лекота, че очите на пиратката се опулиха. Стигна до коридора и без колебание тръгна по него, после изчезна заедно с пленника си в една стая и скоро след това се чу щракане на желязо.

Валерия тихо изруга и се дръпна напразно. Шнуровете обаче не можеха да се скъсат.

После Тасела се върна сама. От стаята зад нея се чуваха приглушени стенания. Тя затвори вратата, но не пусна резето. Тасела бе превъзмогнала навиците в Текухултли. Тя бе превъзмогнала и инстинктите, и емоциите на другите хора.

Валерия седеше неподвижно и гледаше жената, в чиито ръце бе съдбата ѝ. Твърде нерадостна истина.

Тасела сграбчи русите ѝ къдрици и дръпна главата ѝ назад, поглеждайки безпристрастно лицето ѝ.

— Избрах те, за да те удостоя с голяма чест — промълви тя. — Ти ще възстановиш младостта на Тасела. О, учудваш се? Аз изглеждам млада, но във вените ми тече лепкавият мраз на старостта, нещо, което съм изпитвала хиляди пъти преди. Аз съм стара, толкова стара, че не си спомням детството. Но едно време, когато бях момиче, един жрец от Стигия ме обичаше и ми разкри тайната на безсмъртието и вечната младост. Той умря, после... някой каза, че бил отровен. Но аз си живеях у дома край бреговете на езерото Зауд и годините не ме докосваха. След това царят на Стигия ме пожела, а моите хора се разбунтуваха и ме доведоха в тези земи. Олмек ме нарече „принцеса“. Аз обаче не съм с царска кръв. По-велика съм от принцеса. Аз съм Тасела, чиято младост ще бъде възстановена чрез твоята великолепна младост.

Езикът на Валерия залепна за небцето ѝ. Тя усети над себе си кошмарното було на тайна, по-тъмна от покварата, която бе очаквала.

Високата жена развърза китките на аквилонката и я изправи на крака. Не страхът от силата на принцесата превръщаше Валерия в безпомощна, трепереща пленничка в ръцете ѝ. Тя бе поразена от горящите, хипнотизиращи, ужасяващи очи на Тасела.

## 7. ТОЙ ИДВА ОТ МРАКА

— Е, аз съм Кушите!

Конан погледна надолу към човека върху желязната решетка.

— Какво, по дяволите, правиш върху това нещо?

Изпод кърпата се чуха несвързани звуци, Конан се наведе и я издърпа, а пленникът нададе див вой, тъй като от това действие желязното гюлле се люшна надолу и едва не докосна широките му гърди.

— Внимавай, в името на Сет! — изстена Олмек.

— Че защо? — попита Конан. — Да не мислиш, че се притеснявам какво ще стане с теб? Ще ми се да имам достатъчно време, за да поседя и да видя как тази желязна буца ще ти извади вътрешностите. Но сега бързам. Къде е Валерия?

— Освободи ме! — почти изкреця Олмек. Ще ти кажа всичко!

— Първо ми кажи.

— Никога! — Принцът стисна упорито тежките си челюсти.

— Добре. — Конан се настани на най-близкия стол. След като тази топка те смели на кайма, аз ще я намеря сам. Мисля, че мога да ускоря процеса, като си завра меча в ухото ти — допълни той и протегна оръжието си.

— Чакай! — бързо проговори пребледнелият пленник. — Тасела я взе от мен. Винаги съм бил една кукла в ръцете на тази вещица.

— Тасела? — изръмжа Конан и се изплю. — Защо, мръсната...

— Не, не! — изпъшка Олмек. — По-лошо е, отколкото си мислиш. Тасела е стара... цели векове. Тя си подновява живота и младостта, като жертва красиви млади жени. Това е една от причините кланът да намалее толкова. Ще издърпа животворната есенция на Валерия в собственото си тяло и ще разцъфти отново със свежа сила и красота.

— Вратите заключени ли са? — попита Конан и хвана меча по-здраво.



— Да! Но аз знам един начин да влезем в Текухултли. Само Тасела и аз го знаем, но тя ме мисли за безпомощен, а теб — за убит. Освободи ме и се заклевам, че ще ти помогна да спасиш Валерия. Без моята помощ не ще успееш да влезеш в Текухултли. Дори и да ме измъчваш, за да ти разкрия тайната, нищо няма да постигнеш. Пусни ме! Ще се доберем до Тасела и ще я убием, преди да успее да ни омагьоса, вперила очите си в нас. Нож, забит в гърба ѝ, ще свърши работа. Още преди години щях да я убия така, но се боях, че без нейната помощ ксоталанците ще ни победят. И тя се нуждаеше от моята помощ, а това е единствената причина, поради която ме остави да живея толкова дълго. Сега вече не се нуждаем един от друг и единият трябва да умре. Кълна се, че когато унищожиш вещицата, вие с Валерия ще си тръгнете невредими. Когато Тасела умре, моите хора ще ми се подчиняват.

Конан се наведе и преряза въжетата, а Олмек внимателно се измъкна изпод огромното гюлле и стана. Разтърси глава като бик и изруга, докато опипваше разкъравената си глава. Застанали рамо до рамо, двамата мъже представляваха страхотна картина на примитивната сила. Олмек беше висок колкото Конан и доста по-едър, но у тлазитланеца имаше нещо отблъскващо, нещо бездънно и чудовищно, което контрастираше с чистата, компактна сила на кимериеца. Конан беше захвърлил остатъците от парцаливата си окървавена риза и се бе изправил, разкривайки невероятните си мускули. Изглеждаше впечатляващо спокоен. Огромните му рамене бяха широки колкото раменете на Олмек, но по-ясно очертани, а силните му гърди увенчаваха здрав и стегнат кръст, който бе по-мъжествен от затлъстелия кръст на Олмек. Би могъл да позира за бронзово възплъщение на примитивната сила. Олмек беше по-мургав, но не от слънцето. Ако Конан беше фигура от зората на човечеството, Олмек бе мрачна отломка от мрака на предисторията.

— Хайде — настоя Конан. — Върви напред. Вече не ти вярвам, а съм толкова вбесен, че мога да хвана бик за опашката и да го развъртя във въздуха.

Олмек се обърна и тръгна пред него, леко подръпвайки четинестата си брада.

Той не заведе Конан до бронзовата порта, която Тасела, естествено, бе заключила, а до една стая на границата с Текухултли.

— Тази тайна е пазена половин век — обясни той. — Даже нашият клан не знаеше за нея, а ксоталанците не подозираха нищо. Самият Текухулти е построил този таен вход, а после избил робите, които свършили работата. Страхувал се, че някой ден може да се озове заключен в собствения си замък заради злобата на Тасела, чиято страст към него скоро се превърнала в омраза. Но тя разкрила тайната и заключила скритата врата един ден, когато той се връщал от неуспешен набег. Тогава ксоталанците го хванали и го одрали жив. Веднъж обаче, докато я шпионирах, я видях да влиза в Текухулти по този път и така научих тайната ѝ.

Той натисна едно златно украшение в стената и ламперията хлътна навътре, разкривайки стълба от слонова кост, водеща нагоре.

— Тази стълба е построена в стената — обясни Олмек. Води до кулата на покрива, а после по различни стълби може да се стигне до стаите долу. Побързай!

— След теб, приятелю! — с насмешка настоя Конан и завъртя големия си меч, а Олмек сви рамене и тръгна по стълбата. Конан бързо го последва и вратата зад тях се затвори. Високо отгоре светеше букет от огнени камъни. На тази светлина стълбата приличаше на кладенец, населен с мрачни дракони.

Изкачваха се, докато кимериецът прецени, че се намират над нивото на четвъртия етаж, после стигнаха до цилиндрична кула върху купола на покрива. Там видяха отблизо огнените камъни, които осветяваха стълбата. През прозорци със златни решетки и непробиваеми кристални стъкла, първите прозорци, които виждаше в Ксукотъл, Конан зърна високи зъбери, куполи и още кули, мержелеещи се мрачно срещу звездите. Гледаше към покривите на Ксукотъл.

Олмек не погледна през прозорците. Бързо се спусна по една от няколкото стълби, виещи се под кулата, и когато слязоха няколко стъпки, стълбата премина в коридор, заплетен като лабиринт в далечината. Свършваше при друга стръмна стълба, водеща надолу. Тук Олмек спря.

Някъде отдолу се чу приглушен женски писък, изпълнен със страх, ярост и срам. Конан разпозна гласа на Валерия.

Потресен при мисълта какво ли зло може да откъсне подобен писък от устните на Валерия, Конан забрави за Олмек. Мина покрай принца и хукна надолу по стълбата. Будният му инстинкт обаче го

държеше нащрек и той се обърна точно когато Олмек замахваше с големия си като чук юмрук. Ударът, жесток и безшумен, бе насочен към темето на Конан. Но кимериецът се извъртя навреме и юмрукът попадна във врата му. Подобен удар би смазал прешлените на някой по-дребен мъж, но Конан само залитна назад. Той изтърва меча си, безполезен в тясното пространство, сграбчи протегнатата ръка на Олмек и го събори заедно със себе си. Двамата полетяха надолу по стълбата като вихрушка от крайници, глави и тела. И докато падаха, железните пръсти на Конан се впиха във волското гърло на Олмек.

Вратът и рамото на варварина бяха изтръпнали от удара на Олмек, нанесен с всичката сила на едрата ръка, здравите мускули и каменното рамо. Но това ни най-малко не смекчи жестокостта му. Той стискаше като булдог, разтърсен, смачкан и пребит от падането по стълбите. Най-накрая се претърколиха и се удариха в една врата от слонова кост в края на стълбите. Ударът бе толкова силен, че вратата се разби на трески. Но Олмек вече беше мъртъв: железните пръсти на кимериеца му бяха счупили врата.

Конан се изправи, изтупа треските от огромното си рамо и премигна, за да очисти очите си от кръвта и праха.

Намираше се в голямата тронна зала. Освен него в стаята имаше още петнадесет души. Най-напред забеляза Валерия. Странен черен олтар бе поставен пред тронната платформа. Подредени около него, седем черни свещи в златни свещници изпускаха мътни спирали гъст зелен дим, ароматизираш с натрапчиви миризми. Спиралите се съединяваха под тавана и образуваха димен свод над олтара. Върху този олтар бе положена Валерия. Бе съвсем гола, а бялата ѝ плът блестеше в поразителен контраст с черния като абанос камък. Не беше вързана. Лежеше, изпъната в цял ръст, ръцете ѝ бяха протегнати над главата и опънати до краен предел. В единия край на олтара бе коленичил мъж, който здраво стискаше китките ѝ. Млада жена бе коленичила в другия край на олтара и държеше глезените ѝ. Между тези двама пленницата не можеше нито да се изправи, нито дори да помръдне.

Изпаднали в транс, единадесет мъже и жени от Текухултли бяха коленичили в полукръг и наблюдаваха сцената с възбудени, похотливи очи.

Върху трона от слонова кост се излежаваше Тасела. От бронзови купи с тамян над главата ѝ се извиваха спирали; кълбата дим се къдреха над голите ѝ крака като ласкави пръсти. Тя обаче не можеше да стои спокойно. Извиваше се и се надигаше с чувствено желание сякаш контрастът между гладката слонова кост и мазната ѝ плът ѝ доставяше удоволствие.

Счупването на вратата от удара на вкопчените едно в друго тела с нищо не промени сцената. Коленичилите мъже и жени само повдигнаха очи с безразличие към трупа на своя принц и към мъжа, който се изправи изпод натрошената врата, после отново впериха жаден поглед в гърчещата се бяла фигура върху олтара. Тасела погледна високомерно кимериеца и пак се отпусна върху трона си с подигравателен кикот.

— Кучка! — На Конан му причерня пред очите. Ръцете му се свиха в юмруци, превърнаха се в железни чукове, докато я гледаше. Още при първата му стъпка обаче нещо изтрака шумно и хладна стомана се заби жестоко в крака му. Той залитна и едва не падна, спрял в стремителния си бяг. Челюстите на железен капан бяха забили дълбоко зъбите си около крака му и не се отпуснаха. Само силните мускули на прасеца му спасиха костта от счупване. Проклетото нещо коварно бе изскочило от тлеещия под. Сега чак Конан видя прорезите в пода, които бяха отлично замаскирани.

— Глупак! — присмя му се Тасела. — Да не мислиш, че не съм се подсигурила за евентуалното ти завръщане? Край всяка врата в тази стая са заложили такива капани. Сега стой там и гледай как ще реша съдбата на красивата ти приятелка! После ще се занимавам с тебе!

Конан инстинктивно се наведе към колана си, но ножницата висеше празна. Мечът му се търкаляше някъде по стълбата зад него. Кинжалът му пък бе останал в гората, в челюстите на дракона. Стоманените зъби, забити в крака му, пареха като живи въглени, но болката не беше толкова силна, колкото яростта, изпълнила душата му. Беше нелепо хванат в капан, като вълк! Ако имаше меч, щеше да си отсече крака, да пропълзи по пода и да убие Тасела. Очите на Валерия се завъртяха към него с мълчалива молба. Вълни на лудост разтърсиха мозъка му заради собствената му безпомощност.

Конан коленичи на свободния си крак и се опита да забие пръсти между челюстите на капана, да ги разтвори с нечовешката си сила.

Изпод ноктите му потече кръв, но челюстите се затвориха още по-близо една до друга, в кръг, чиито сегменти се свиваха още и още... докато не остана място между наранената му плът и зъбатото желязо. Голото тяло на Валерия обаче добавяше масло в огъня на яростта му.

Тасела не му обръщаше внимание. Стана лениво от трона си, огледа предметите си и попита:

— Къде са Ксамек, Зланат и Тачик?

— Не се завърнаха от катакомбите, принцесо — отговори един мъж. — И те като нас носеха труповете на мъртвите към гробниците, но не се върнаха. Може би ги е хванал призракът на Толкемек?

— Спри, глупако! — грубо заповяда тя. — Призракът е мит.

После слезе от платформата, играейки си с тънка позлатена кама. Очите ѝ горяха с адски пламъци. Спря до олтара и проговори в напрегнатата тишина:

— Твоят живот ще ме подмлади, бледолика жено! Ще легна върху гърдите ти и ще залепя устни о твоите. И бавно... *да-а, бавно!*... ще забия това острие в сърцето ти, тъй че твоят живот ще отлети от стегнатото ти тяло и ще влезе в моето. Ще разцъфна отново — с младостта и безсмъртието!

Бавно, като змия, тя се наведе над жертвата си, наведе се през виещия се дим, все по-близо и по-близо над неподвижната жена, вперила поглед в блестящите ѝ, тъмни очи... Очи, които ставаха все по-големи и по-дълбоки и блестяха като черни луни в спиралите от дим.

Коленичилите се хванаха за ръце и стаиха дъх, напрегнато очаквайки кървавия край. Единственият шум, който се чуваше, бе жестокото пъшкане на Конан, който отново и отново се опитваше да измъкне крака си от капана.

Всички погледи бяха втренчени в олтара и в бялата фигура върху него. Гръм от ясно небе едва ли би могъл да развали проклятието, когато тих вик наруши спокойствието на сцената и всички глави се извъртяха към него... Тих вик, от който косите им настръхнаха.

В рамката на вратата, отляво на платформата, се бе изправило кошмарно видение: мъж с кичури бяла коса и четинеста бяла брада, която стигаше чак до гърдите му. Парцалите частично покриваха гигантската му фигура и разкриваха наполовина голите му крака, имащи странен и неестествен вид. Кожата им не беше като на

нормален човек. Беше сивкава, груба и люспеста. В очите, проблясващи изпод белите кичури коса, не се четеше нищо човешко. Съвсем бели, те бяха сякаш огромни блестящи дискове, които гледаха, без да премигват. В тях нямаше и помен от нормални чувства и разум. Устата зееше, но от нея не излизаха свързани думи...

— Толкемек! — прошепна Тасела, смъртно бледна, а другите се свиха в безмълвен ужас. — Значи не си мит, не си призрак! Дванадесет години си живял в мрака! Дванадесет години сред костите на мъртвите! Каква ли ужасна храна си намирал там? Каква пародия на живот си водил в абсолютния мрак на вечната нощ? Сега разбирам защо Ксамек, Зланат и Тачик не се завърнаха от катакомбите... и никога няма да се завърнат. Но защо си чакал толкова дълго, за да удариш? Да не си търсил нещо в ямите? Някакво тайно оръжие, за което си знаел, че лежи скрито там? И намери ли го най-накрая?

Единственият отговор на Толкемек бе ужасният му кикот. Той скочи високо и се приземи в стаята. Не, не беше луд. Беше живял далеч от хората и вече не беше човешко същество. Принуден да се крие близо до хората, които е мразил толкова дълго, с човечеството го свързваше само паметта, въплътила се в омраза и жажда за мъст. Само тази тънка нишка го беше крепила из черните коридори на онзи подземен свят, който той бе открил толкова отдавна.

— Търсил си нещо скрито! — прошепна Тасела и се дръпна назад. — И си го намерил! Ти помниш враждата! Помниш, след всичките години в мрака!

В изпънатата ръка на Толкемек се появи странен нефритов жезъл. От едната му страна светеше червен бутон с форма на нар. Тя скочи встрани, когато той го насочи като копие. От нара изригна червен огнен лъч. Не успя да улучи Тасела, но на пътя му се изпречи жената, която държеше глезените на Валерия. Прониза я между раменете. Чу се остро пращане, а огненият лъч излезе през гърдите ѝ и се заби в черния олтар, хвърляйки сини искри. Жената се свлече настрана, треперейки и гърчейки се като побесняла.

Валерия се претърколи от другата страна на олтара и хукна на четири крака.

В тронната зала на мъртвия Олмек бе нахлул освободеният Ад.

Мъжът, който държеше ръцете на Валерия, бе следващата жертва. Той се обърна и се затича, но преди да направи и пет-шест

стъпки, с бързина, учудваща при състоянието му, Толкемек зае позиция, при която мъжът остана между него и олтара. Огненият лъч присветна отново и текухултли се претърколи безжизнен на пода, а лъчът продължи пътя си към олтара, от който пак изскочиха сини искри.

После започна клането. Хората се щураха из стаята с луди писъци, блъскаха се, залитаха и падаха. А сред тях Толкемек подскачаше, бесуваше и сееше смърт. Не можеха да избягат през вратите; очевидно металът по портите служеше като проводник, който да заключи веригата на адската сила, която проблясваше като светкавица от дяволския старинен жезъл в ръката му.

Когато някой човек попаднеше между него и някоя врата или между него и олтара, той умираше на място. Толкемек не подбираше жертвите си. Улучваше ги веднага щом попаднеше под обстрела му, по подскачащите му крака се вееха парцали, а вихреното ехо на кикота му се издигаше над писъците в стаята. Телата падаха като отбрулени листи около олтара и край вратите. Един воин отчаяно се втурна към него, вдигнал камата си, но се строполи, преди да успее да замахне. Останалите приличаха на подивяло стадо, не мислеха за съпротива и нямаха шанс да избягат.

Последният текухултли освен Тасела бе паднал, когато принцесата хукна към кимериеца и към момичето, потърсило убежище край него. Тасела се наведе и докосна пода, натискайки нещо там. Железните челюсти се разтвориха незабавно около окървавения крак.

— Убий го, ако можеш! — изпъшка тя и му подаде голям нож. — Не притежавам магия, с която да го победя!

Конан изръмжа и скочи пред жените, без да обръща внимание на ранения си крак, тъй като в сърцето му пламтеше страстта на битката. Толкемек вървеше срещу него, налудничавите му очи блестяха, но той се поколеба, като видя ножа в ръката на кимериеца. После започна едно жестоко надиграване — Толкемек се опитваше да заобиколи варварина и да го принуди да застане между него и олтара или край някоя метална врата, а пък Конан се опитваше да избегне това и накрая да забие ножа си в тялото му. Жените гледаха напрегнато, стаили дъх.

Толкемек вече не подскачаше и не лудуваше. Бе разбрал, че играта с тези хора е по-жестока, отколкото с онези, които умряха с писъци, опитвайки се да избягат. В стихийния блясък, който излъчваха

очите на варварина, той прочете намерения толкова смъртоносни колкото неговите. Двамата пристъпваха напред-назад и когато мръднеше единият, помръдваше и другият, сякаш ги свързваха невидими нишки. Но Конан постепенно приближаваше врага си. Стегнатите мускули на бедрата му вече се приготвяха за скок, когато Валерия извика — за миг тялото на Конан се бе озовало на една линия с бронзовата врата. Червеният лъч не закъсна и обгори хълбока на Конан, който в същия миг се обърна настрани и с точен прицел хвърли ножа си. Стариият Толкемек се срина в предсмъртна агония, а дръжката на ножа продължи да вибрира в гърдите му.

Тасела се хвърли към жезъла, който блещукаше като жив на пода. Но и Валерия скочи заедно с нея, светкавично извади камата от мъртвеца и с всички сили го заби между гърдите на принцесата на Текухултли. Тасела изкрещя и се строполи мъртва, а Валерия отритна тялото ѝ с пета.

— Трябваше да го направя, за да запазя собственото си самоуважение! — изпъшка тя и се обърна към Конан през неподвижния труп.

— Добре, така враждата свърши — отсече той. — Каква дяволска нощ! Къде ли си държат храната тези хора? Гладен съм.

— На този крак му трябва превръзка. — Валерия откъсна копринена лента от завесата и я завърза около кръста си, после откъсна няколко по-малки лентички и превърза ранения крак на варварина.

— Мога да вървя — увери я той. — Да се махаме. Отвън вече се зазорява. Да изчезваме от този пъклен град. Писна ми вече от Ксукотъл. Добре, че цялата тази пасмина се самоунищожи. Не ми трябват прокълнатите им скъпоценности. Може да са омагьосани.

— По света има достатъчно чиста плячка и за двама ни — каза тя и се изправи пред него, стройна и великолепа.

Стариият блясък отново се появи в очите му и този път тя не устоя, когато той я сграбчи диво в ръцете си.

— До брега има много път — каза тя по-късно, след като отдели устните си от неговите.

— Какво значение има? — разсмя се той. — Няма нещо, което може да ни се опре. Ще стъпим на някоя палуба преди стигийците да отворят пристанищата си за търговския сезон. И тогава ще покажем на света какво значи грабеж.



# **СКЪПОЦЕННОСТИТЕ НА ГВАЛУР**

*Любовта на Конан с Валерия не трае дълго. Може би фактът, че всеки един от тях настоява да бъде водач, допринася за това. Във всеки случай те се разделят — Валерия се връща в морето, а Конан решава да си опита късмета в Черните царства. След като чува за безценните Зъби на Гвалур — древни скъпоценности, скрити някъде в Кешан, той предлага услугите си на спривавия цар на Кешан. Предлага да обучи армиите му за война срещу съседното царство Пунт.*

# 1. ПЪТЕКИТЕ НА ИНТРИГАТА

Скалите се изправяха отвесно над джунглата, сводести укрепления от камък, блеснали в нефритено синьо и тъмночервено под изгряващото слънце, извили се надалеч — на изток и на запад — над развълнуван изумруден океан от храсти и листа. Изглеждаше непреодолима, тази гигантска верига, с отвесните си завеси от камък, в който ослепително премигваха късчета кварц. Човекът, който се изкачваше мъчително нагоре по скалите, вече бе стигнал до половината си път.

Произхождащ от една планинска раса, свикнала да покорява непристъпни скали, самият той притежаваше необикновена сила и ловкост. Единствената му дреха бе чифт къси червени копринени бричове. Сандалите му висяха на гърба, за да не му пречат при катеренето, там бяха и мечът, и камата му.

Човекът беше силен и гъвкав като пантера. Кожата му бе загоряла от слънцето, а черната му грива бе привързана със сребърна лентичка край слепоочията. Железните му мускули и стрелкащите се очи му служеха добре, при това убийствено катерене. Сто и петдесет фута под него се простираше развълнуваната джунгла. На същото разстояние отгоре ръбът на скалите се забиваше в утринното небе.

Усилията му бяха като на човек, принуден да бърза, но той не можеше да се движи по-бързо от охлюв. Опипвайки с ръце и крака, откриваше пукнатини и опасни издатини, а понякога увисваше буквално на нокти. Катерачът обаче продължаваше нагоре, драскаше, гърчеше се и се бореше за всяка педя напред. Понякога спираше да си почине. Тогава изтърсваше потта от челото си и завърташе глава, за да огледа джунглата, за да претърси с поглед зелената шир за някаква следа от човешки живот.

Върхът вече не беше далеч, само на няколко фута над главата му. Тогава мъжът забеляза пролука в отвесната скала. Миг по-късно я достигна... малка пещера точно под върха. Главата му се извиси над пода на пещерата и той постави лакти на ръба. Пещерата не бе по-

голяма от процеп в камъка, но си имаше обитател: вътре седеше съсухрена мумия със скръстени крака и с ръце, склучени върху повехналите гърди, над които бе клюмнала главата. Крайниците бяха привързани с кожени ремъци, вече превърнали се в изгнили върви. Разрухата на времето отдавна бе превърнала дрехите на нещастника в прах. Но в скръстените ръце до повехналите гърди беше пъхнат навит пергамент, пожълтял от времето като стара слонова кост.

Катерачът протегна дългата си ръка и изтръгна свитъка. Без да го оглежда, той го мушна в колана си, надигна се на мускули и се изправи в отвора на пещерата. После подскочи нагоре, хвана се за ръба на един скален отломък и почти веднага се озова на върха.

Там спря, въздъхна и погледна надолу.

Беше все едно да наблюдаваш вътрешността на огромна арена, оградена от кръгла каменна стена. Дъното на арената бе покрито с дървета и гъста растителност. Скалите се простираха около нея без никаква пролука помежду им и на еднаква височина. Това беше истински каприз на природата, който вероятно нямаше съответствие в целия свят — огромен естествен амфитеатър, кръгло късче гористо поле три-четири мили в диаметър, откъснато от останалия свят и затворено в пръстена на тази скална верига.

Но мъжът нямаше време да разсъждава върху чудесата на природата. С нетърпение той оглеждаше върховете на дърветата под него и въздъхна дълбоко, когато съзря блясъка на мраморни куполи сред зелената шир. Значи това не беше мит. Под него лежеше приказният изоставен дворец Алкмерон.

Конан Кимериецът, живял напоследък на Островите Барача, до Черните брегове и в много други страни, където животът е див, бе пристигнеш в царството Кешан, примамен от приказното съкровище, затъмняващо славата даже на скъпоценностите на туранските царе.

Кешан беше варварско царство, разположено в източните области на Куш, където обширните прерии се сливаха с горите от юг. Населението му беше смесена раса. Благородници с неясен произход управляваха народ, почти изцяло съставен от негри. Управниците — принцове и велики жреци — се кълняха, че произлизат от бяла раса, която още в ерата на митовете управлявала царство, чиято столица се наричала Алкмерон. Противоречащи си една на друга легенди се опитваха да обяснят причината за последвалото падение на расата им и

за бягството на оцелелите от града. Също толкова мъгляви бяха легендите за Зъбите на Гвалур, съкровището на Алкмерон. Но тези мъгляви митове бяха достатъчни, за да доведат Конан до Кешан, през полета, джунгли, реки и планини.

И така, варваринът бе открил Кешан, който се смяташе за митичен от много съвременни нации, но и беше чул достатъчно легенди, които потвърждаваха слуховете за съкровището, наречено Зъбите на Гвалур. Не бе успял да научи само къде е скривалището му, а трябваше да обясни причината за присъствието си в Кешан. Неканените непознати не бяха добре дошли.

Но Конан не се обърка. С хладна увереност той обясни на накичените с пера подозрителни благородници от великолепия варварски двор, че е професионален боец. И че е дошъл в Кешан, търсейки работа. Срещу заплащане би могъл да обучи армиите на Кешан и да ги поведе срещу Пунт, техния вечен враг, чиито скорошни успехи на бойното поле бяха събудили яростта на сприхавия кешан ски цар.

Предложението не бе толкова дръзко, колкото изглеждаше. Славата на Конан вървеше пред него; подвизите му като вожд на черните корсари, онези вълци от южните брегове, бяха направили името му уважавано и страховито из всичките черни царства. Той не отказа да се подложи на изпитанията, измислени от мрачните му господари. Схватките по границите не спираха и предлагаха на кимериеца много възможности да демонстрира способностите си в ръкопашния бой. Безразсъдната му жестокост впечатли господарите на Кешан, вече запознати с репутацията му на водач, и перспективите изглеждаха благоприятни. Конан тайно желаше работата да му даде оправдание за оставането му в Кешан достатъчно дълго, за да открие съкровището Зъбите на Гвалур. После дойде засечката. Тутмекри пристигна в Кешан начело на посолството на Зембабви.

Тутмекри беше стигиец, авантюрист и мошеник, заради чийто ум двамата близнаци — царе на огромното царство, населено с търговци-мелези, разположено на много дни път на изток — го бяха наели. Двамата се познаваха с кимериеца отдавна и много-много не се обичаха. И Тутмекри имаше предложение за царя на Кешан. То също се отнасяше до завладяването на Пунт царство, разположено на изток

от Кешан, което наскоро бе прогонило търговците от Зембабви и бе изгорило крепостите им.

Предложението му бе по-примамливо даже от славата на Конан. Тутмекри даваше дума да навлезе в Пунт от изток с армия от черни копиеносци, шемитски стрелци и рицари-наемници и да помогне на царя на Кешан да завземе вражеското царство. Щедрите царе на Зембабви искаха само монопол върху търговията с Кешан и васалите му... и, като залог, част от Зъбите на Гвалур. Това нямало да е основното в отношенията им, бе побързал да обясни Тутмекри на подозрителните главатари; те щели да бъдат поканени в храма на Зембабви, до огромните златни идоли Дагон и Деркетто, като почетни гости в свещената гробница на царството. Там щели да подпечатат договора между Кешан и Зембабви. Това изявление бе предизвикало иронична усмивка върху устните на Конан.

Кимериецът не се опита да се сравнява по ум и интригантство с Тутмекри и шемитския му партньор, Заргеба. Знаеше, че ако Тутмекри спечели, той ще настоява за незабавното заточение на съперника си. На Конан му оставаше само едно — да открие скъпоценностите преди царят на Кешан да размисли и да изчезне с тях. Вече се беше убедил, че те не са скрити в столицата: рояк колиби със сламени покриви, скупчени край стени от кал, заградили дворец от камък и бамбук.

Докато кимериецът пъхтеше нервно и нетърпеливо по отвесните зъбери, върховният жрец Горулга обяви, че преди да се вземе решение, ще се провери каква е волята на боговете, тъй като ставаше дума за съюз със Зембабви и за залог на предмети, дълго смятани за свещени и неприкосновени. Трябваше да се допитат до оракула на Алкмерон.

Поне от един век жреците не бяха посещавали безмълвния град. Според мълвата оракулът била принцеса Йелая, последната владетелка на Алкмерон, която умряла твърде млада и чието тяло тайнствено останало непокътнато от времето. Преди много години жреците посещавали омагьосания град, а тя ги учила на мъдрост. Последният жрец, потърсил оракула, бил порочен тип и мошеник, който искал да открадне интересно издяланите скъпоценни камъни, наречени Зъбите на Гвалур. Но в опустелия град го сполетяла жестока участ, за която последователите му, успели да избягат, разказваха страховити легенди. Именно поради това в продължение на сто години жреците не смееха да посетят града и оракула.

Но Горулга, сегашният върховен жрец, уверен в познанията и честността си, обяви, че ще отиде с група последователи да съживи древния обичай. Развълнуваните езици се разбъбриха недискретно и така Конан улови нишката, която бе търсил цели седмици — чутото от един по-низш жрец го изпрати извън Кешия през нощта, предхождаща деня, в който щяха да тръгнат жреците.

Кимериецът препуска с всички сили две денонощия и на третото, рано призори, стигна до скалите на Алкмерон, изправени в югозападния край на царството, сред необитаемата джунгла, превърнала се в табу за обикновените хора. Никой освен жреците не смееше да пристъпи в омагьосаната долина. От сто години обаче дори жреците не бяха влизали в Алкмерон.

Според легендите никой човек не беше се катерил по тези скали и никой освен жреците не знаеше тайния вход към долината. Конан не губи време да го търси. Стръмнините, които пречеха на чернокожите, на конниците и обитателите на полето не представляваха препятствие за човек, роден из скалистите хълмове на Кимерия.

Сега, застанал на върха, той погледна надолу, към долината, и се учуди каква ли чума, война или суеверие бе прогонило хората от тази древна бяла раса от крепостта им, за да бъдат абсорбирани от черните племена около тях.

Тази долина е била тяхна цитадела. По средата се издигаше дворец, в който са живели само царското семейство и придворните. Същинският град е бил разположен зад скалите. Развълнуваните масиви на джунглата скриваха руините му. Но куполите, проблясващи сред листата под него, бяха невредимите кули на царския дворец Алкмерон, оцелял от корозията на времето.

Конан скочи от ръба и бързо потегли надолу. Вътрешната страна на скалите беше по-начупена и не толкова отвесна. За сравнително кратко време той се спусна върху зелената морава в дъното на долината.

С меч в едната ръка кимериецът се огледа внимателно. Нямахше причина да очаква засада, тъй като се говореше, че Алкмерон е празен и изоставен, обитаван само от призраците на мъртвото минало. Но по природа Конан беше подозрителен и предпазлив. Тишината беше абсолютна; дори листата по клоните не потрепваха. Когато се наведе

да погледне под дърветата, той не видя нищо, освен дълги редици от дънери, губещи се в синия мрак на вековната гора.

Независимо от това Конан продължи предпазливо, с меч в ръка. Неспokoйните му очи се взираха в сенките, а с гъвкавата си походка не вдигаше никакъв шум. Навсякъде около себе си виждаше следи от древна цивилизация: мраморни фонтани стояха под тънки дръвчета, подредени в твърде правилни геометрични форми, за да са създадени от природата. Дръвчета и храсти бяха завладели симетрично разположените горички, но очертанията им все още си личаха. Под дърветата се виждаха следите на широки тротоари. От огромните им пукнатини растеше трева. Тук-там се виждаха стени с украсени стрехи и решетки от дялан камък, които може би са били стени на павилиони за удоволствия.

Пред Конан, сред дърветата, блеснаха куполите и каменният постамент, който ги крепеше, се виждаше все по-ясно. След като мина през прикритие от лозови клонки, той навлезе в сравнително открито пространство, където дърветата растяха безразборно. Тогава видя пред себе си широкия портал на двореца и колоните, които го крепяха.

Качи се по широките мраморни стълби, пътьом отбелязвайки си, че сградата е в доста по-добро състояние от околните постройки, покрай които беше минал. Дебелите стени и масивните колони очевидно бяха твърде здрави, за да се съборят под въздействието на времето. Същата омайваща тишина се стелеше навсякъде. На този фон котешките му стъпки отекваха изненадващо силно.

Някъде в този дворец лежеше изображението, което в миналото бе служило като оракул на жреците от Кешан. И пак някъде в двореца, освен ако недискретният жрец не беше излъгал, бе скрито съкровището на забравените царе на Алкмерон.

Конан влезе в обширна зала, подсилена от високи колони, между които зееха сводове. Вратите бяха изгнили. Прекоси залата, потънала в мрак, и стигна до голяма, двойна бронзова врата в другия край. Вратата зееше полуотворена. Навярно си стоеше така от векове. Влезе в просторна, сводеста стая, където царете на Алкмерон сигурно са провеждали аудиенциите си.

Беше осмоъгълна, а огромният купол, в който се извиваше високият таван, сигурно бе пробит, тъй като стаята бе осветена по-добре от залата, водеща до нея. В другия край на огромната стая се



издигаше платформа с широки стъпала, водещи нагоре към нея. Върху платформата стоеше масивен стол с украсени дръжки и висока облегалка, който някога вероятно е бил покрит с пурпурен балдахин. Очите на Конан светнаха. Златният трон на Алкмерон, споменат в легендата от незапомнени времена! Самият той беше цяло състояние, стига да можеше да го изнесе. Въображението на кимериеца изцяло бе завладяно от мисълта за съкровището и очите му пламнаха нетърпеливо. Пръстите го сърбяха, защото искаше да докосне скъпоценните камъни, описани от разказите по пазарищата на Кешия. Те повтаряха легендите, предадени им през вековете: за скъпоценности, нямащи равни по целия свят — рубини, смарагди, диаманти, хематити, опали, сапфири — плячката на древността.

Беше очаквал върху трона да намери изображение на оракула, но тъй като не го откри, реши, че сигурно е поставено в някоя друга част на двореца, ако, разбира се, такова нещо изобщо съществуваше. Но откакто дойде в Кешан, толкова митове се оказаха истински, че той вече не се съмняваше: щеше да открие някакъв идол или бог.

Зад трона се виждаше тясна сводеста врата. Той погледна през нея и видя, че тя води към празна ниша с тесен коридор, излизащ под прав ъгъл от нея. Премести се и огледа друг свод, вляво от платформата, а тя, за разлика от другите, си имаше врата. Но това не беше обикновена врата. Порталът беше от същия разкошен метал като трона, украсен с множество интересни арабески.

Отвори се от най-лекото му докосване, сякаш пантите току-що бяха смазани. Кимериецът спря вътре и... се закова на прага.

Намираще се в неголяма квадратна стая, чиито мраморни стени се издигаха до таван, инкрустиран със злато. Златни нишки се спускаха от върха му до основите на стените. Нямахше друга врата, освен онази, през която беше влязъл. Но той забеляза тези подробности механично. Цялото му внимание бе привлечено от една фигура, положена върху платформата от слонова кост пред него.

Беше очаквал някакво изображение, гравирано с уменията на древните изкуства. Но никакво изкуство не можеше да мумифицира толкова идеално фигурата пред него.

Това не беше изображение от камък, метал или слонова кост: беше истинско женско тяло! Конан обаче не можеше да се досети с какво тайно изкуство древните бяха успели да запазят трупа

непокътнат толкова много години. Дрехите ѝ бяха като нови — Конан се намръщи. Не, изкуството съхранило тялото, не можеше да е запазило и дрехите! Но бе станало точно така — златните нагръдници с концентрични кръгове от дребни скъпоценни камъни, позлатените сандали и късата копринена пола, пристегната с колан, обсипеш със скъпоценности — всичко блестеше като ново. Нито по плата, нито по метала имаше и помен от разрухата на времето.

Даже в смъртта Йелая излъчваше студена красота. Тялото ѝ беше като алабастр, слабо, но сластолюбиво; огромен тъмночервен скъпоценен камък грееше, втъкан в тъмната ѝ вълниста коса.

Конан се изправи намръщен над нея, а после удари платформата с меч си. Търсеше кухни, в които можеше да е скрито съкровището, но платформата звънна плътно. Обърна се и нерешително обходи стаята. Къде да търси най-напред, след като времето му бе ограничено? От бърбенето на жреца с една куртизанка бе разбрал, че съкровището е скрито в двореца. Но той беше доста обширен. Чудеше се дали да не се скрие, докато жреците дойдат и си отидат, и чак тогава да поднови търсенето. Но имаше реална възможност на връщане към Кешия те да вземат скъпоценностите със себе си. Беше убеден, че Тутмекри е подкупил Горулга.

Конан можеше да предвиди какви са плановете на Тутмекри, тъй като познаваше този човек. Знаеше, че Тутмекри е предложил завоюването на Пунт на царете на Зембабви. Това завоевание бе първата стъпка към истинската им цел — да вземат Зъбите на Гвалур. Преди да предприемат каквото и да е, тези предпазливи царе щяха да поискат доказателство, че съкровището наистина съществува. Скъпоценностите, които Тутмекри искаше като залог, щяха да са именно това доказателство.

Имайки сигурно доказателство за съществуването на съкровището, царете на Зембабви щяха да предприемат първия си ход. Пунт щеше да бъде нападнат едновременно от изток и от запад, но воините от Зембабви щяха да оставят повечето сражения за кешанците. И тогава, когато Пунт и Кешан се изтощяха от войната, зембабвийците щяха да покорят и двата народа, да оплячкосат Кешан и да вземат съкровището насила. Дори ако се наложеше да разрушат всяка сграда и да измъчват всеки жив човек в царството.

Но съществуваше и друга възможност: ако Тутмекри успееше да се докопа до съкровището, беше съвсем в стила му да измами господарите си, да открадне скъпоценностите за себе си и да офейка, оставяйки пратениците от Зембабви с пръст в устата.

Конан смяташе, че допитването до оракула не беше нищо друго, освен хитрина, която трябваше да убеди царя на Кешан да приеме желанията на Тутмекри. Кимериецът и за миг не се съмняваше, че Горулга е хитър и нечестен като всички останали, замесени в тази огромна измама. Конан не можа сам да се добере до върховния жрец, тъй като в играта на подкупи той нямаше никакви шансове срещу Тутмекри. Само да беше опитал, и щеше да попадне направо в ръцете на стигиеца! Горулга би могъл да порицае кимериеца пред народа, създавайки си репутация на честен човек, и така с един удар да освободи Тутмекри от съперника му. Чудеше се как Тутмекри е успял да подкупи върховния жрец и какво би могъл да предложи на човек, който държеше в ръцете си най-голямото съкровище на света.

Във всеки случай той беше сигурен в едно: оракулът ще каже, че боговете искат Кешан да изпълни желанията на Тутмекри. След това в Кешия щеше да стане твърде горещо за кимериеца, а той нямаше никакво намерение да се връща, още когато тръгна през нощта.

В стаята на оракула не откри нищо. Влезе в голямата тронна зала и сложи ръце на трона. Беше тежък, но той успя да го повдигне. Подът отдолу, дебела мраморна платформа, беше плътен. Пак претърси нишата — мислеше си за някаква тайна гробница край оракула. Започна старателно да чука по стените и след малко, в една стена срещу началото на коридора. Огледа отблизо и видя, че пукнатината между двата мраморни блока на това място е по-широка от другите. Вкара върха на камата си и натисна.

Ламперията се разтвори тихо, в стената се разкри отвор, но нищо повече. Той изруга ядосано. Отворът беше празен и като че ли никога не бе служил за скривалище на съкровището. Наведе Се над него и откри система от малки дупчици в стената, на нивото на човешка уста. Надзърна през тях и изръмжа с разбиране. Това бе стената, разделяща нишата от стаята на оракула. Конан се намръщи. Това обясняваше мистерията на оракула, но беше малко по-недодялано, отколкото той беше очаквал. Или самият Горулга, или някой от доверените му любимци щеше да се напъха тук и да говори през дупките, а

доверчивите последователи, всичките чернокожи, щяха да приемат думите му като истинския глас на Йелая.

Изведнъж кимериецът се сети за нещо. Извади пергаментата, който беше взел от мумията, и го разви внимателно, тъй като можеше във всеки момент да се разпадне на парченца. Намръщи се над неясните букви. В скитанията си по света авантюристът бе събрал доста познания, особено що се отнася до множеството чужди езици. Някой кабинетен учен би се изумил от лингвистичните способности на кимериеца. Той обаче бе преживял много прежеждия, в които знанието на езици представляваше разликата между живота и смъртта.

Графичните знаци бяха странни, едновременно познати и неразбираеми, но след малко той откри причината за това. Буквите бяха старинно писмо на пелишки, различаваха се значително от съвременната азбука, която той познаваше и която, преди три века, е била променена след нашествието на едно номадско племе. Тази по-стара, по-опростена азбука го обърка. Забеляза една често повтаряща се фраза, но после разбра, че това е име — Бит-Йакин, името на автора.

Устните му се движеха несъзнателно, докато се мъчеше да се справи с изпитанието, лутайки се слепешката из ръкописа. В по-голямата си част той му се стори непреводим, а в останалата — неясен.

От текста разбра, че авторът, мистериозният Бит-Йакин, е дошъл отдалеч със слугите си и е влязъл в долината Алкмерон. По-нататък написаното беше изпълнено с непознати фрази и букви. От онова, което успя да преведе разбра, че ръкописът отразява дълъг период от време. Името на Йелая се повтаряше често, а към края на текста стана очевидно, че Бит-Йакин е предусещал смъртта си. Конан се досети, че мумията в пещеричката са останките на автора, мистериозния Бит-Йакин. Човекът беше умрял, както бе предвидил, а слугите му очевидно го бяха оставили в тази открита гробница високо в скалите, според инструкциите, които им беше дал преди смъртта си.

Странно бе, че Бит-Йакин не се споменаваше в легендите за Алкмерон. Очевидно бе пристигнал в долината, след като тя е била напусната от първите ѝ обитатели — ръкописът показваше поне това. Но изглеждаше още по-странно, че жреците, дошли в онези дни да се съветват с оракула, не са видели този човек и слугите му. Конан беше сигурен, че мумията и пергаментът ѝ са на повече от сто години. Бит-

Йакин е живял в тази долина, когато жреците са дошли да се поклонят пред мъртвата Йелая. Що се отнасяше до него обаче, легендите не казваха нищо. Те описваха опустелия град, обитаван само от мъртвите.

Защо е живял в това изоставено място и в каква неизвестна посока са заминали слугите му, след като са се отървали от трупа на господаря си?

Конан сви рамене, пъхна пергамента обратно в колана си и потегли стремително. Изведнъж, съвсем изненадващо в дремещата тишина, изгърмя пронизващ звън на гонг.

Той се завъртя и се сви като огромна котка, с меч в ръка, вперил поглед в тесния коридор, по който беше дошъл звукът. Дали жреците на Кешан бяха пристигнали? Това бе малко вероятно; нямаха достатъчно време, за да стигнат до долината. Но гонгът бе неоспоримо доказателство за човешко присъствие.

Обикновено Конан действаше незабавно. Беше придобил тази ловкост от контактите си с различни коварни народи. Когато се оказваше незащитен при неочаквани обстоятелства, той светкавично си възвръщаше формата. И сега, вместо да се скрие или да изчезне в обратна посока, както би направил един обикновен човек, той изтича направо по коридора по посока на звука. Сандалите му не вдигаха повече шум от лапите на пантера; очите му бяха като тънки прорези, а устните му — решително стиснати. Беше се събудила дивата ярост на примитивното, уплашено от злото, онова примитивно чувство, което винаги бе нащрек в съзнанието на кимериеца.

След малко той напусна лъкатушеция коридор и се озова в малък открит двор. Нещо блестеше на слънцето. Беше гонгът — голям златен диск, увиснал от златна дръжка, закачена на порутената стена. Наблизо лежеше меден чук, но нито се чуваше, нито се виждаше човек. Околните сводове зееха празни. Конан се наведе и се промъкна през един портал. В огромния замък цареше тишина. Нищо не помръдваше. Най-накрая търпението му се изчерпи и той се плъзна по извивките на двора, поглеждайки във всеки свод, готов да скочи като светкавица, да удари вдясно или вляво като кобра.

Стигна до гонга и погледна в най-близкия свод. Видя само мрачна стая, отрупана с развалини. Върху мраморните плочи под гонга не се виждаха стъпки, но във въздуха се носеше някаква миризма —

едва доловимо зловоние. Ноздрите му се разтвориха като на див звяр, докато се опитваше напразно да определи откъде идва миризмата.

Обърна се към свода... и внезапно уж стабилните плочи се разбиха и той усети празнина под краката си. Докато падаше, успя да разпери ръце и да се хване за ръбовете на дупката, зейнала под него. Те обаче се строшиха под свитите му пръсти. Той политна надолу в абсолютен мрак, в черна ледена вода, която го завъртя с шеметна скорост.

## 2. БОГИНЯТА СЕ СЪБУЖДА

Кимериецът не направи опит да се бори с течението, което го влачеше през черната нощ. Опитваше се да се задържи отгоре, захапал меча си. Изведнъж лъч светлина прониза мрака пред него. Водата, която го носеше, бе развълнува, кипнала, сякаш на дъното бушуваше чудовище. После видя отвесните каменни стени на канала, извити в свод над главата му. От всяка страна имаше по една малка издатина, точно под сводестия покрив, но те бяха твърде далеч, за да успее да ги достигне. На едно място покривът беше разрушен и светлина струеше през дупката. Зад този стълб светлина пак настъпваше абсолютен мрак. Паника обзе кимериеца, след като разбра, че ще бъде пометен покрай този сноп светлина и отново ще попадне в непознатия и враждебен мрак.

После забеляза нещо друго бронзови стълби, спуснати от издатините към черната вода на равни интервали. Съзря една точно пред себе си и бързо се насочи към нея, преборвайки се с течението, което го влачеше към средата на потока сякаш с истински, живи, лигави ръце. Той се изтласка с цялата сила на отчаянието си и приближи до брега, борейки се яростно за всеки инч. Излезе на едно ниво със стълбата и със задъхан скок улови най-долното стъпало, увисвайки на него.

Няколко секунди по-късно той се измъкна от водната бездна, стъпвайки несигурно върху ръждясалите стъпала. Те хлътваха и се опъваха, но издържаха и той успя да се покатери до тясната издатина в стената, на един човешки бой под виещия се покрив. В камъка, на едно ниво с върха на стълбата, се показа тежка бронзова врата, но тя не се поддаде на натиска на Конан. Той премести меча от зъбите в ножницата си. Изплю кръв — острието беше порязало устните му в жестоката борба с реката — и насочи вниманието си към срутения покрив.

Можеше да протегне ръце през цепнатината и да се хване за ръба. Миг по-късно се промъкна през дупката и се озова в обширна

стая. Почти целият покрив беше пропаднал, както и по-голямата част от пода, построен като свод върху подземната река. Счупените арки водеха към други стаи и коридори. Конан реши, че все още е в двореца. Учуди се колко ли стаи са построени директно над подземната вода и дали старинните плочи няма да се счупят отново и да го запратят обратно в течението, от което току-що се бе ИЗМЪКНЕШ.

Чудеше се и дали това, което се случи с него, беше просто инцидент. Дали тези прогнили плочи се счупиха под тежестта му, или за всичко това имаше по-зловещо обяснение? Едно поне беше очевидно — не беше сам в този дворец. Гонгът не иззвъня сам, независимо дали звънът е целял да го привлече към смъртта, или не. Тишината в двореца изведнъж стана зловеща, изпълнена с пълзяща заплаха.

Можеше ли да е някой със същата мисия като неговата? Изведнъж се сети за мистериозния Бит-Йакин. Възможно ли е този човек да е открил Зъбите на Гвалур след дългия си живот в Алкмерон... а после слугите му да са ги отнесли със себе си? Вероятността, че е тръгнал да гони вятъра, вбеси кимериеца.

Изра си един коридор, преценил, че води обратно към онази част от двореца, през която беше влязъл. Хукна по него, стъпвайки предпазливо, тъй като не беше забравил черната река, която кипеше и се пенеше под краката му.

Мислите му се върнаха към стаята на оракула и загадъчната ѝ обитателка. Някъде наблизо трябваше да е ключът към тайната на съкровището, ако то още се намираше в древното си скривалище.

Тишината в огромния дворец се нарушаваше само от бързия бяг на обутите в сандали крака. Стаите и залите, през които Конан минаваше, се бяха превърнали в руини, но колкото повече напредваше, толкова по-незначителни ставаха опустошителните следи на времето. За миг се замисли с каква ли цел бяха поставени стълбите над подземната река, но не можа да намери разумно обяснение. Малко го интересуваха безбройните загадки на античността.

Не беше сигурен къде точно се намира стаята на оракула, но скоро влезе в коридор, който водеше обратно към голямата тронна зала. Беше безполезно да се лута безцелно из двореца и да търси съкровището напосоки. Щеше да се скрие някъде тук, да изчака пристигането на жреците от Кешан и тогава, след фарса с допитването



до оракула, щеше да ги проследи до скривалището, до което те със сигурност щяха да отидат. Може би щяха да вземат само част от скъпоценностите. Той щеше да се задоволи с остатъка.

Воден от болезнен интерес, Конан влезе отново в стаята на оракула и погледна към неподвижното тяло на принцесата — богиня, омаян от студената ѝ красота. Каква гробовна тайна бе заключена в тази чудно изваяна фигура?

Изведнъж остана без дъх и косата му настръхна. Тялото все още лежеше както когато го видя за пръв път, тихо, неподвижно, с нагръдниците от злато и скъпоценни камъни, с позлатените сандали и копринената пола. Но сега имаше значителна разлика. Бузите бяха алени и влажно блестяха...

С паническо проклетие Конан извади меча си.

Кром! Тя е жива!

Дългите мигли се повдигнаха. Очите се отвориха и погледнаха към него — неразгадаеми, тъмни, тайнствени. Той се втренчи в тях и замръзна безмълвен.

Тя се изправи леко, без да сваля от него омайния си поглед.

Кимериецът облиза изсъхналите си устни и успя да отрони:

— Ти... ти ли си Йелая?

— Аз съм Йелая! — Гласът ѝ беше дълбок и напевен и той продължи да я гледа изумен. — Не се бой. Няма да ти навредя, ако изпълниш молбата ми.

Как може мъртва жена да оживее след толкова века? — попита той, не вярвайки на очите си.

Тя повдигна ръце в мистичен жест.

— Аз съм богиня. Преди хиляда години върху мен падна проклятието на по-велики богове, боговете на мрака. Простосмъртната у мен умря; богинята у мен никога няма да умре. Лежах тук толкова векове, будех се всяка нощ при залез-слънце, събирах придворните си както в миналото, виках призраците и сенките от онова време. Човече, ако не виждаш това, което ще поразии душата ти навеки, изчезвай бързо! Заповядвам ти! Върви! — Гласът стана властен, а тънката ѝ ръка се вдигна и посочи към изхода.

С пламнали очи Конан бавно прибра меча си, но не се подчини на заповедта ѝ. Пристъпи по-близо, като омагьосан, и без предупреждение я вдигна в мечешка прегръдка. Тя изкрещя. Крясъкът

й съвсем не звучеше божествено, после се чу късане на коприна. С безмилостно дръпване кимериецът разкъса полата й.

— Богиня! Ха! — излая той с презрение, без да обръща внимание на бясната съпротива на пленничката си. — Помислих, че е малко странно принцесата на Алкмерон да говори с коринтски акцент! Събрах си ума и се сетих, че съм те виждал някъде. Ти си Мюриела, танцьорката на Заргеба Коринтиеца. Бенката на бедрото ти го доказва. Виждал съм те веднъж, когато Заргеба те шибаше с камшик. Богиня! Ха-ха! — Плесна я по бедрото с презрение, а шамарът отекна в стаята. Момичето изписка жалостиво и неудържимо зарίδα.

Всичката й величественост се беше изпарила. Тя вече не бе мистична фигура от древността, а ужасена танцьорка, която може да се купи на всеки шемитски пазар. Конан погледна към нея с гневен триумф.

— Богиня била. Ти си просто една от забулените жени, които Заргеба доведе със себе си в Кешия. Да не си мислеше, че можеш да ме измамиш, глупачко! Преди година те видях в Аквитания с онази свиня, Заргеба, а аз не забравям лица... или женски тела. Мисля, че ще...

Извиваща се в прегръдките му, тя уви ръце около едрия му врат, унижена и ужасена, и се разрида истерично.

— О, моля те, не ме наранявай! Недей! Трябваше да го направя! Заргеба ме доведе тук, за да се престоря на оракул!

— Защо, мършава кучко? — изръмжа Конан. — Не се ли боиш от боговете? Кром! Има ли честност на този свят?

— Моля те! — изплака тя и се изви страхливо. — Не можех да не се подчиня на Заргеба. Ще бъда проклета от тези омразни богове!

— Какво мислиш, че щяха да направят жреците, ако бяха открили, че си измамничка?

При мисълта за това краката й се подкосиха и тя се строполи. Сграбчи коленете на Конан и започна да отправя несвързани молби за помощ и защита. Кълнеше се, че е невинна и че не е имала лоши намерения. Позата й не беше на древна принцеса, но това не беше учудващо. Страхът напълно я беше сковал.

— Къде е Заргеба? По дяволите, престани да хленчиш и ми отговори!

— Край двореца — простена тя, — оглежда се за жреците.

— Колко души има с него?

— Никой. Дойдохме сами.

— Ха! — Възкликанието му прозвуча като доволен рев на лъв, тръгнал на лов. — Сигурно сте тръгнали от Кешия няколко часа след мен. Катерихте ли се по скалите?

Тя поклати глава, задавена от сълзи. С нетърпелив жест той сграбчи слабите ѝ рамене и я разтърси, за да си поеме въздух.

— Заргеба знаеше тайния път — въздъхна тя. — Жрецът Гварунга му е казал за него и Тутмекри. В южния край на долината има голямо езеро, под скалите. Под водата се намира пещера, която не се вижда отгоре. Гмурнахме се под водата и влязохме през нея. Пещерата се спуска по скалите. Отворът от тази страна на долината е замаскиран с храсти.

— Аз се покатерих по скалите от изток — промърмори той. — Е, и после какво?

— Пристигнахме в двореца и Заргеба ме скри сред дърветата. Той отиде да огледа стаята на оракула. Не мисля, че се е доверил изцяло на Гварунга. Докато него го нямаше, като че ли дочух звън на гонг, но не съм съвсем сигурна. После Заргеба дойде и ме доведе в тази стая, където богинята Йелая лежеше върху платформата. Той я съблече и ме премени с нейните одежди. А сега отиде да скрие тялото и да изчака жреците. Бях смъртно уплашена. Когато ти влезе, исках да скоча и да те помоля да ме изведеш от тук, но се страхувах от Заргеба. Когато ти разбра, че съм жива, се надявах, че ще се уплашиш и ще избягаш.

— Какво трябваше да кажеш като оракул? — попита той.

— Трябваше да помоля жреците да вземат Зъбите на Гвалур и да дадат една част на Тутмекри като залог, както той пожела, а другите да оставят в двореца в Кешия. Необходимо беше и да им кажа, че ужасна съдба заплашва Кешия, ако не приемат предложенията на Тутмекри. И, о да, трябваше да им внуша веднага да те одерат жив.

— Тутмекри е искал съкровището да се пренесе там, където той... или зембабвийците ще могат да го плякосат по-лесно — промърмори Конан. — Ще му измъкна черния дроб! Горулга също е в играта, нали?

— Не. Той вярва в своите богове и е неподкупен. Не знае нищо. Ще се подчини на оракула. Планът е изцяло на Тутмекри. Тъй като знаеше, че кешийците ще се съветват с оракула, той накара Заргеба да

ме доведе тук от посолството на Зембабви, съвсем забулена и маскирана.

— Проклет да съм! — промърмори Конан. — Жрец, който честно вярва на оракула си и е неподкупен. Кром! Чудя се дали Заргеба е ударил гонга. Дали се сеца, че съм тук? Може ли да знае и за прогнилите плочи? Къде е той, момиче?

— Крие се в храстите до лотосите, край древната улица, която води от южната стена към двореца — отвърна тя. После поднови молбите си. — О, Конан, съжали ме! Страх ме от този зъл, древен дворец. Чух някакви стъпки да се прокрадват край мен... Конан, вземи ме със себе си! Заргеба ще ме убие, след като изпълня мисията си тук... Сигурна съм! Жреците също ще ме унищожат, ако разкрият измамата. Той е дявол — купи ме от един търговец на роби, който пък ме открадна от един керван, препускащ през южен Кот. Оттогава съм инструмент за интриги. Спаси ме от това чудовище! Не може да си жесток като него. Не ме оставяй да ме убият тук! Моля те!

Тя седеше на колене, вкопчила се истерично в Конан. Красивото, насълзено лице го разчувства. Тъмната ѝ копринена коса се стелеше разрошена по белите ѝ рамене. Конан я вдигна и сложи върху коляното си.

— Слушай ме. Ще те защитя от Заргеба, жреците също няма да разберат за измамата ти. Но трябва да направиш каквото ти кажа.

Тя забърбори обещания за непрекословно подчинение, сграбчила мускулестия му врат с надежда за закрила.

— Добре. Когато дойдат жреците, ти ще се престориш на Йелая по плана на Заргеба. Ще е тъмно и те няма да забележат разликата. Но ще им кажеш това: „Желанието на боговете е стигиецът и шемитските му кучета да бъдат прогонени от Кешан. Те са крадци и предатели, запланували да ограбят боговете. За Зъбите на Гвалур трябва да се грижи генерал Конан. Нека той да поведе армиите на Кешан. Той е любимец на боговете.“

Тя потрепери отчаяно, но се съгласи.

— Ами Заргеба? — проплака тя. — Той ще ме убие!

— Не се тревожи за Заргеба — изръмжа той. — Ще се погрижа за това куче. Направи, каквото ти казах. А сега си вдигни косата, разпиляла се е по раменете ти. И скъпоценните камъни са паднали.

После сам нагласи огромния бляскав камък в косата ѝ и кимна с одобрение.

— Само той струва колкото пълна стая с роби. Сложи си и полата. От едната страна е скъсана, но жреците няма да забележат. Изтрий си лицето — една богиня не плаче като ученичка. В името на Кром, ти наистина приличаш на Йелая, лице, коса, фигура всичко! Ако се престориш на богиня пред жреците, както го направи пред мен, лесно ще ги заблудиш.

— Ще опитам — потрепери тя.

— Добре, аз отивам да намеря Заргеба.

Тя отново изпадна в паника.

— Не! Не ме оставяй сама! Това място е омагьосано!

— Тук нищо не може да те нарани — нетърпеливо я увери той.  
— Нищо, освен Заргеба, а аз ще се погрижа за него. Скоро ще се върна. Ще гледам отблизо, да не би нещо да се обърка по време на церемонията. Но ако си изиграеш ролята добре, няма такава опасност.

Обърна се и бързо излезе от стаята на оракула. Мюриела изпищя жалко подире му.

В огромните стаи и зали се беше спуснал здрач. Медни фризове присветваха в мрака. Конан се движеше като мълчалив призрак през огромните помещения. Струваше му се, че някой го наблюдава от сенчестите ниши — невидими привидения от миналото. Не беше за чудене, че момичето е изнервено тук.

С меч в ръка, като дебнеща пантера той се плъзна по мраморните стълби. Долината бе потънала в тишина, а звездите премигнаха над скалите. Ако жреците от Кешия бяха влезли в долината, не ги издаваше нито звук, нито движение в зеленината. Мина по древната павирана улица, сви на юг и се изгуби сред папратите и гъстите храсти. Продължи внимателно, навеждайки се, за да избегне гъсталака над главата си. Най-накрая видя пред себе си група лотосови дървета — доста странна растителност за черните земи на Куш. Там, според момичето, трябваше да дебне Заргеба. Кимериецът тръгна крадешком и с кадифена стъпка се стопи в гъсталака.

Най-накрая стигна до лотосовата горичка. Само някой и друг лист прошумоляваше под краката му. В края на горичката изведнъж спря и подозрително се приведе. Пред него, сред гъстите листа, се мерна блед овал, неясен в нощта. Бе човешко лице. Конан бързо

потъна по-дълбоко в сенките. Дали Заргеба го беше видял? Човекът гледаше направо към него. Минаха секунди. Неясното лице не помръдваше. По него можеха да се различат тъмните кичури и късата черна брада.

И изведнъж кимериецът забеляза нещо неестествено. Заргеба не беше висок. Главата му едва достигаше до раменете на Конан. Сега обаче лицето бе на височината на Конан. Дали човекът беше стъпил на нещо? Кимериецът се наведе и погледна земята под лицето, но не успя да види нищо от тревата и гъстите дънери на дърветата. Видя обаче нещо друго и замръзна. Изпод един процеп в храстите той зърна стъблото на дърво, върху което очевидно се бе покачил Заргеба. Лицето беше на една линия с дънера. Под лицето не трябваше да се вижда стъбло, а тялото на Заргеба. Но тяло нямаше...

Изведнъж, напрегнат като тигър, който дебне плячката си, Конан се плъзна още по-надълбоко в гъсталака, отметна един разлистен клон и се взря в неподвижното лице. То вече нямаше и да помръдне никога.

Гледаше го отрязаната глава на Заргеба, увиснала от клона на дългата му черна коса.

### 3. ЗАВРЪЩАНЕТО НА ОРАКУЛА

Конан бързо се извърта и огледа сенките с орлов поглед. Не се виждаше и следа от тялото на убития. Само високата тучна трева беше утъпкана, а моравата бе изцапана с нещо тъмно и лепкаво. Стаи дъх и се ослуша в тишината. Дърветата и храстите с огромните си бледи цветове стояха тъмни, спокойни и зловещи в дълбокия мрак.

В мозъка на Конан се зародиха примитивни страхове. Дали това беше работа на жреците от Кешан? Ако е така, къде бяха те? Дали все пак Заргеба бе ударил гонга? И пак изплува споменът за Бит-Йакин и тайнствените му слуги. Бит-Йакин беше мъртъв, съсухрен, свит в мрачната си гробница и осъден вечно да поздравява изгряващото слънце. Но от слугите на Бит-Йакин нямаше и следа. *Нямаше доказателство, че са напуснали долината.*

Внезапно Конан си спомни за момичето, Мюриела, сама и незащитена в онова огромно зловещо място. Обърна се и изтича по сенчестата улица като подозрителна пантера, готов даже на пълен ход да се извърти надясно или наляво и да нанесе смъртен удар.

Дворецът блесна сред дърветата. Върху полирания мрамор гореше огън. Конан се сви в храстите край изпотрошената улица, плъзна се през гъстата растителност и излезе на открито пред портала. Дочу гласове. Появиха се фенери и светлината им почти огря лъскавото му абаносово рамо. Жреците от Кешан бяха пристигнали.

Но не бяха се появили на широката, обрасла улица, както бе предвидил Заргеба. Очевидно имаше поне още един таен път към долината на Алкмерон.

Жреците изпълваха широките мраморни стълби и държаха фенерите си нависоко. Видя Горулга в началото на парада, изсечен като от мед, ясно очертан в блясъка на фенерите. Останалите бяха помощниците му, грамадни чернокожи, чиито кожи отразяваха светлината. В края на процесията пристъпваше едър негър с необикновено зъл вид. Конан се намръщи. Беше Гварунга, за когото Мюриела бе споменала, че разкрил тайния вход на Заргеба. Конан се

замисли колко ли дълбоко е заплетен този човек в интригите на стигицеца.

Той хукна към портала, придържайки се в сенките. Жреците продължиха уверено из голямата зала. Преди да стигнат до двойната врата в другия край, Конан бе изкачил външните стълби и напредваше след тях през залата. Промъквайки се бързо покрай стената и колоните, той стигна до вратата тъкмо когато те прекосиха голямата тронна зала. Фенерите им пропъждаха сенките, но никой от мъжете не поглеждаше назад. Вървяха в колона по един, щраусовите им пера клюмаха, леопардовите им туники странно контрастираха с мрамора и метала на древния дворец. Преминаха през обширната стая и спряха пред златната врата отляво на тронната платформа.

Гласът на Горулга изгърмя зловещо и гробовно в огромното празно пространство, оформяйки звънливи фрази, неразбираеми за кимерицеца. После върховният жрец отвори златната врата и влезе, като непрестанно се покланяше. Фенерите зад него се спускаха и издигаха, докато поклонниците имитираха господаря си. Вратата се затвори зад тях, закривайки всякакъв звук и гледка, а Конан се стрелна през тронната зала в нишата зад платформата. Бе вдигнал по-малко шум от вятъра, полъхнал през стаята.

Тънки лъчове светлина се процедиха през дупките в стената, когато той дръпна тайната завеса, влезе в нишата и погледна. Мюриела седеше полуизправена върху платформата. Ръцете и бяха скръстени, главата ѝ — облежната в стената на няколко инча от очите му. Деликатният парфюм на бухналата ѝ коса изпълни ноздрите му. Не виждаше лицето ѝ, разбира се, но тя излъчваше спокойствие, сякаш бе някъде далеч в пространството, над и отвъд бръснатите глави на черните гиганти, коленичили пред нея.

— Малката мръсница е истинска актриса — помисли си с възхищение той. Знаеше, че тя трепери от ужас, но не го показваше. В неясната светлина на фенерите изглеждаше точно като богинята, легнала преди на същата платформа.

Горулга боботеше някакъв псалм с акцент, непознат за Конан. Вероятно беше вариант на древния език на Алкмерон, предаван между върховните жреци от поколение на поколение. Стори му се безкраен. Конан стана неспокоен. Колкото по-дълго продължаваше този монолог, толкова повече щяха да растат ужасът и напрежението на Мюриела.



Ако тя припаднеше... Той издърпа меча и камата си. Не можеше да издържи да гледа как чернокожите измъчват и убиват матката уличница.

Но псалмът — изричан с дълбок, плътен и неописуемо злокобен глас, наближи към края си и послушниците изкрещяха приветствено. Горулга издигна ръце към мълчаливата фигура на платформата и проговори:

— О, велика богиньо, обитателка на вечния мрак, нека сърцето ти се разтопи и устните ти се разтворят за очите на твоите роби, чиито глави са в праха под кралата ти! Говори, велика богиньо на свещената долина! Ти знаеш пътеките пред нас. Мракът, който ни безпокои, е като светлината на слънцето за теб. Разпръсни светлината на твоята мъдрост върху пътищата на слугите си! Кажни ни, о, уста на боговете: каква е волята ти за Тутмекри стигиеца?

Фигурата на „богинята“ бавно помръдна. Бурна въздишка се надигна от черните — въздишка на благоговение и на страх. В несмуцаваната от нищо тишина гласът на Мюриела дойде ясно до ушите на Конан. Звучеше студено и безпристрастно, макар и с коринтски акцент.

— Волята на боговете е стигиецът и шемитските му кучета да бъдат прогонени от Кешан! — Повтаряше съвсем точно думите му. — Те са крадци и предатели, които заговорничат да ограбят боговете. Нека Зъбите на Гвалур бъдат предадени за съхранение на генерал Конан. Нека той да поведе армиите на Кешан. Той е любимец на боговете.

В края гласът ѝ потрепери и Конан започна да се поти, смятайки, че тя е на границата на истеричния припадък. Но черните не забелязаха нищо. Още повече, не различаха и коринтския ѝ акцент, от който явно не разбираха нищо. Плеснаха с ръце и от тях се надигна мърморене на учудване и благоговение. Очите на Горулга проблясваха фанатично в светлината на фенерите.

— Йелая проговори! — извика той с екзалтиран глас. — Това е волята на боговете! Отдавна, по времето на прадедите ни, Зъбите на Гвалур били превърнати в табу и скрити по заповед на боговете. По тяхна заповед на боговете Зъбите на Гвалур били скрити; по тяхна заповед те ще бъдат извадени отново. О, богиньо, родена от звездите,

позволи ни да излезем и да идем до тайното скривалище на съкровището, за да ги предадем на онзи, когото боговете обичат!

— Позволявам ви да си тръгнете! — заповеднически произнесе „богинята“ и жреците отстъпиха назад. Щраусовите пера и фенерите се издигаха и сваляха в ритъм с поклоните им.

Златната врата се затвори, а танцьорката изстена и се строполи върху платформата.

— Конан! — отпаднало простена тя. — Конан...

— Шшш-шт! — изсъска той през дупките и излезе от нишата. Едно надзъртане през ключалката на гравираната врата, и той видя как фенерите се отдалечават през тронната зала. В същото време се стресна от друга светлина, която не се излъчваше от фенерите. Беше изгряла луната и светлината ѝ се процеждаше през пробития купол, изработен със завидно майсторство, за да се усили светлината. Значи грейналият купол на Алкмерон не е бил измислица! Може би вътрешността му бе изработена от специален бял кристал, който можеше да се открие само по хълмовете в черните страни. Светлината нахлуваше в тронната зала и се разливаше из съседните стаи.

Изведнъж Конан се обърна от шум, който като че ли идваше от прохода зад нишата. Сети се за звъна на гонга, отекнал, за да го привлече в капана. Светлината от купола осветяваше малка част от тесния коридор и му разкриваше само празно пространство. Но той можеше да се закълне, че е чул потайни стъпки нейде отдолу.

Докато се колебаеше, буквално подскочи от задушен женски вик зад него. Бързо влетя през вратата на тронната зала и видя неочакван спектакъл в кристално ялната нощ.

С изкривени от злоба черти Гварунга беше сграбчил ужасената Мюриела за гърлото и грубо я разтърсваше.

— Предателка! Каква игра играеш? Заргеба не те ли научи какво да говориш? Да, Тутмекри ми каза! Ти ли предаваш господаря си, или той предава приятелите си чрез теб? Мръсница! Ще извия фалшивата ти глава... но първо ще...

Красивите очи на пленничката се разшириха, тя погледна през рамото на похитителя си и това подежда като предупреждение за гигантския чернокож. Той я пусна и се извъртя точно когато мечът на Конан полетя надолу. Ударът го просна по гръб върху мраморния под,

където той се затърчи, а кръвта шурнала от голямата дупка в главата му, опръска всичко наоколо.

Конан тръгна към него да довърши работата си, но Мюриела конвулсивно протегна ръце към него.

— Направих каквото ми нареди! — истерично въздъхна тя. — Отведи ме оттук! О, моля те, отведи ме оттук!

— Още не можем да тръгнем — изръмжа той. — Искам да проследя жреците и да видя откъде ще вземат скъпоценностите. Плячката може вече да не е скрита там. Но ти можеш да дойдеш с мен. Къде е скъпоценният камък, който беше в косата ти?

— Трябва да е паднал зад платформата — заекна тя и заопипва да го търси. — Бях толкова уплашена... когато жреците си тръгнаха... Хукнах да те търся, но този огромен звяр изскочи отзад и ме сграбчи...

— Хайде, вземи го, докато аз се отърва от този труп! — заповяда той. — Хайде! Само този камък струва цяло състояние.

Тя се поколеба, сякаш не искаше да се върне в тази гробница. После, когато той сграбчи колана на Гварунга и го повлече към нишата, се обърна и влезе в стаята на оракула.

Конан пусна безжизненото тяло на пода и вдигна меча си. Кимериецът бе живял твърде дълго из различни диви места, по целия свят, за да храни някакви илюзии за милост. Единственият безопасен враг беше обезглавеният враг. Но преди да успее да удари, ужасен вик спря вдигнатия меч. Идваше от стаята на оракула.

— Конан! Конан! *Тя се е върнала!* — Писъкът заглъхна в клокочене, след което се чу тътрене на крака.

Кимериецът изруга и се стрелна от нишата покрай тронната платформа и влезе в стаята на оракула миг преди звукът да престане. Там се спря и погледна объркано. Мюриела лежеше спокойно върху платформата със затворени очи, като заспала.

— Какво, по дяволите, правиш? — сърдито попита той. — Сега не е време за шеги...

Гласът му отекна надалеч. Погледът му се стрелна по бедрото от слонова кост, увито в късата копринена пола. Тази пола трябваше да зее от колана до подгъва. Знаеше добре това, защото я беше скъсал със собствената си ръка, когато безжалостно дръпна дрехите от гърчещото се тяло на танцьорката. Но полата... нямаше цепнатина! Той направи само една крачка до платформата и положи ръка върху гладкото тяло

— отблъсна го, сякаш бе хванал нажежено желязо, а не студената неподвижност на смъртта.

— Кром! — промърмори той, а очите му проблеснаха. Това не е Мюриела! Това е Йелая!

Сега разбра бесния писък, откъснал се устните на момичето, когато влезе в стаята. Богинята се беше върнала. Тялото бе облечено в коприна и бижута, така както Конан го видя за пръв път. Странно бодване се появи в тила му.

— Мюриела! — паникьосан, извика той. — *Мюриела!* Къде, по дяволите, си?

Стените подигравателно отразиха гласа му. Не се виждаше друг вход, освен златната врата. Никой не би могъл да влезе или да излезе от нея, без той да разбере. Това поне беше неоспоримо — Йелая е била преместена върху платформата през няколкото минути, докато него го нямаше. Мюриела излезе първа от стаята и тогава я бе хванал Гварунга; в ушите му все още отекваше ехото от писъка ѝ, но коринтката като че се беше изпарила. Съществуваха само едно обяснение, ако отхвърлеше тъмните отговори, включващи намесата на свръхестественото — някъде в стаята имаше тайна врата. И в мига, когато си го помисли, той я видя.

В онова, което приличаше на параван от твърд мрамор, се показваше отвесна цепнатина, а в цепнатината висеше парче коприна. Той го погледна отблизо. Беше от скъсаната пола на Мюриела. Изводът се налагаше от само себе си. Полата се беше скъсала в затварящата се врата, когато момичето е било понесено нанякъде от похитителите си. А парчето плат бе попречило на вратата да се затвори плътно.

Конан пхна върха на камата си в цепнатината и напъна докрай мускулестата си ръка върху този лост. Острието се огъна, а то бе от нечуплива аквитанска стомана. Мраморната врата полека се отвори. Конан погледна през пролуката, но не видя и следа от някаква заплаха. В стаята на оракула се процеждаше светлина, на фона на която се очерта къса мраморна стълба. Той затвори вратата плътно и заби камата си в една цепнатина на пода. Отвори я. После без никакво колебание слезе надолу по стълбите. Не видя и не чу нищо. След дузина стъпала надолу стълбата премина в тесен коридор, който водеше в мрака.

Там изведнъж застина като статуя в подножието на стълбата, втрещен във фреските по стените, които едва се виждаха на бледата светлина. Изкуството несъмнено беше пелишко; беше виждал подобни фрески по стените на Азгалун. Но изрисуваните сцени нямаха връзка с нищо пелишко, с изключение на една човешка фигура, която се срещаше доста често: слаб старец с бяла брада, чиито расови характеристики не можеха да се сгрешат. Като че ли бяха изобразени различни части от двореца отгоре. Няколко сцени показваха стая, в която Конан разпозна стаята на оракула с фигурата на Йелая, изпълната върху платформата от слонова кост, и едър черен мъж, коленичил пред нея. В нишата зад стената се криеха древните пелиши. Имаше и други фигури. Те се движеха из опустелия дворец, изпълняваха заповедите на пелишите и измъкваха незнайни неща от подземната река. Конан стоя като вцепенен няколко секунди. Сега вече неразбираемите фрази върху пергамента проблеснаха в съзнанието му със смразяваща яснота. Изгубените парчета от мозайката се върнаха на мястото си. Тайната на Бит-Йакин вече не беше тайна, нито загадката на слугите му.

Конан се обърна в тъмнината. Сякаш леден пръст пропълзя по гърба му. После тръгна по коридора с котешка стъпка, навлизайки все по-дълбоко и по-дълбоко в мрака. Все повече се отдалечаваше от стълбата, а във въздуха се носеше тежката миризма, която бе усетил преди удара на гонга.

Сега, в абсолютната тъмнина той чу звук пред себе си — влачене на боси крака или търкане на дрехи, опрели се о камък. Не можеше да долови точно. Но миг по-късно той протегна ръка и докосна някакво препятствие, в което успя да различи массивна врата от гравирани метал. Натисна я без успех, а мечът му напразно търсеше цепнатина. Натисна с всичка сила, краката му се напрегнаха до край, вените в слепоочията му запулсираха. Всичко беше напразно: усилието на стадо слонове едва ли би помръднало този титански портал.

Докато се облягаше о вратата, той долови звук от другата страна и слухът му го различи незабавно — беше скърцане на ръждиво желязо, сякаш лост стържеше в прореза си. Импулсивно той отскочи назад. Огромна маса се спусна отгоре и гръмотевичен трясък изпълни тунела с оглушителни вибрации. Огромен каменен блок — бе го разбрал по звука — се строполи на мястото, от което току-що бе

отскочил. Ако беше се забавил само за миг, щеше да го смачка като мравка.

А някъде от другата страна на металната врата бе пленена Мюриела, ако все още беше жива... Той обаче не можеше да мине през тази врата, а ако останеше в тунела, можеше върху му да падне друг блок. Тогава късметът можеше да му изневери. Нямаше да е от никаква полза за момичето във вид на кървава каша. Не можеше да продължи търсенето си в тази посока. Очевидно трябваше да се качи отгоре и да потърси друга улица или вход.

Обърна се и хукна към стълбата. След като стъпи на първото стъпало, светлината изчезна, а мраморната врата над него се затръшна с екот.

И тогава кимериецът бе обзет от паника. Бяха го хванали в капан. Обърна се на стълбата, вдигна меча си и погледна в мрака зад себе си, очаквайки нападение от призрачни убийци. Но долу, в тунела, не се чуваше никакъв звук. Дали хората зад вратата — *ако наистина бяха хора* — вярваха, че камъкът го е убил?

Тогава защо вратата се затвори отгоре му? Без да се замисля повече, Конан пое нагоре по стълбите. При всяка стъпка кожата го сърбеше в очакване на нож в гърба. Копнееше да превърне паниката си в изблик на варварско клане.

Горе, на върха, натисна вратата и изруга цветисто, разбрал, че тя няма да се поддаде на усилията му. После вдигна меча в дясната си ръка, за да разсече мрамора, но точно тогава отляво напипа метално резе, което очевидно се бе плъзнало на мястото си след затварянето на вратата. Дръпна резето и вратата се поддаде на натиска му. Конан влетя в стаята — озъбено олицетворение на яростта.

Камата липсваше от пода. Стаята беше празна, също и платформата. Йелая отново беше изчезнала.

— В края на краищата тя жива ли е? — промърмори кимериецът.

Излезе в тронната зала, напълно объркан. После го поразиха внезапно хрумване и той отиде зад трона, надзъртайки в нишата. По гладкия мрамор, където беше хвърлил безчувственото тяло на Гварунга, имаше кръв — и толкова. Черният човек се бе изпарил като Йелая.

## 4. ЗЪБИТЕ НА ГВАЛУР

Гняв и недоумение объркваха ума на Конан. Не знаеше нито как да търси Мюриела, нито как да открие Зъбите на Гвалур. Единствената мисъл, която му дойде на ум, бе да последва жреците. Може би щеше да му хрумне нещо при скривалището на съкровището. Шансът за това беше малък, но по-добър, отколкото да се мотае безцелно из двореца.

Хукна през голямата сенчеста зала, водеща към портала, очаквайки криещите се сенки да оживеят зад него с разкъсващи зъби и нокти. Но само бързото биене на сърцето му го съпровождаше под лунната светлина.

В подножието на широките стъпала той се огледа под ярката луна, за да види някакъв знак, който да му покаже в коя посока да поеме. И го откри: цветовете по моравата му показаха къде някоя ръка или дреха се бе докоснала до разцъфнал клон. Тревата бе утъпкана от тежки стъпки. За Конан, който бе преследвал вълци по родните си хълмове, не беше трудно да проследи пътя на кешанските жреци.

Той водеше извън двореца, през екзотичните храсти, чиито бледи цветове бяха разперили грейналите си листа; през зелените сплетени храсти, които сипеха цветовете си и при най-леко докосване. Най-накрая стигна до масивна скала, щръкнала като огромен замък, който обаче оставаше почти скрит от сплетените клони на дърветата. Очевидно бърбивият жрец от Кешия бе сгрешил, когато бе казал, че Зъбите на Гвалур са скрити в двореца. Този път водеше далеч от двореца, където бе изчезнала Мюриела, но Конан все повече се убеждаваше, че всяка част от долината е свързана с този дворец чрез подземни тунели.

Наведен към дълбоките кадифеночерни сенки на храстите, той огледа внимателно една скална издатина, добре очертана на лунната светлина. Беше покрита със странни, гротескни фрески, изобразяващи мъж, животни и полуживотински същества, които сигурно бяха богове или дяволи. Стилът на това изкуство се различаваше поразително от останалите изображения в долината и Конан се замисли дали то не

представява различна ера или раса — останки от едно забравено време, много преди хората от Алкмерон да са открили тази долина и да са се заселили в нея.

Огромна врата зееше отворена в стръмната скала. Гигантска драконовска глава бе гравирана около нея и отворената врата приличаше на зейналата уста на чудовището. Самата врата бе от гавиран бронз и сигурно тежеше няколко тона. Не се виждаше ключалка, но редица резета стърчаха от ръба на масивния портал, докато беше отворен. Те показаха на Конан, че съществува система за заключване и отключване — система, несъмнено известна само на кешанските жреци.

Следата доказваше, че Горулга и последователите му са минали през тази врата. Но Конан се поколеба. Ако изчакаше появяването им, вратата можеше да се захлопне под носа му. Твърде възможно беше да не успее да разгадае тайната на отключването. От друга страна, ако ги последваше вътре, можеше да се окаже заключен в пещерата.

Забравил всякаква предпазливост, в един момент той се плъзна през огромния портал. Някъде в пещерата бяха жреците, Зъбите на Гвалур, а може би и някаква следа за съдбата на Мюриела. Личният риск никога не го спираше да следва целта си.

Луната осветяваше няколко ярда от тунела, в който се озова. Някъде пред себе си видя неясна светлина и чу ехото на странно пеене. Жреците не бяха чак толкова далеч пред него, кепето си бе помислил. Тунелът се вливаше в широка стая, където не проникваше лунна светлина. Бе празна пещера с неголеми размери, но с висок сводест покрив, блещукащ с фосфоресцираща украса, която бе нещо обичайно за тази част от света. Тя създаваше призрачен полумрак, в който той видя животинско изображение, наведено над гробница, както и черните отвори на шест-седем тунела, излизащи от стаята. В най-широкия от тях — онзи зад клекналото изображение, обърнато към входа — той зърна трепкащите фенери и чу, че пеенето се усилва.

Тръгна безразсъдно натам и зърна пещера, по-голяма от първата. Тук светлината на фенерите падаше върху голям олтар и върху безсрамно и отвратително божество, клекнало над него като крастава жаба. Горулга и десетте му последователи бяха коленичили пред това отвратително божество, биеха глави в земята и припяваха монотонно.



Конан разбра защо са напредвали толкова бавно. Очевидно пътят към тайната гробница на Зъбите бе сложен и дълъг ритуал.

Не можеше да си намери място, изпаднал в нервно нетърпение преди пеенето и поклоните да свършат. Най-накрая жреците станаха и влязоха в тунела, зейнал зад идола. Фенерите се изгубиха в мрачния свод и той бързо ги последва. Плъзна се в сенките като прилеп, а черните жреци бяха напълно погълнати от церемониалното си мърморене. Очевидно изобщо не бяха забелязали отсъствието на Гварунга.

Излязоха в огромна пещера, чиито стени се виеха нагоре като в амфитеатър. Започнаха отново молебствието си пред олтар, още по-голям от предишните, а богът му беше най-отблъскващ от всички досега.

Конан се наведе в черното отворстие на тунела, загледан в стените, отразяващи зловещия блясък на фенерите. Видя каменна стълба, виеща се над тях от тераса на тераса в галериите; покривът се губеше в мрака.

Нечовешки глас се чу високо над тях. Той подскочи буйно, а пеенето секна, тъй като коленичилите чернокожи надигнаха глави. Те замръзнаха на място и лицата им се вдигнаха нагоре, смъртно бледни, втрещени във внезапния блясък от странна светлина, който грейна ослепително под сводестия покрив и после пламна с пулсиращ пламък. Пламъкът освети галерията и от устата на върховния жрец се надигна вик. Последователите му го подеха с треперещи гласове. В светкавицата, която се появи толкова зрелищно над тях, се извиси слаба бяла фигура, обагрена с копринен блясък и сияние на злато и скъпоценни камъни. После блясъкът премина в тлеещо пулсиране, в което нищо не се различаваше ясно, а слабата фигура се превърна светло петно от слонова кост.

— *Йелая!* — изкрещя Горулга. — Защо ни последва? Какво желаш?

Странен нечовешки глас се изтърколи откъм покрива, ехото му отекна в сводовете, а от това той се усили и се промени до неузнаваемост:

— Беди за неверниците! Беди за фалшивите деца на Кешия! Проклятие за онези, които отричат божеството си!

Вик на ужас се надигна от жреците. На светлината на фенерите Горулга приличаше на вцепенен лешояд.

— Не разбирам! — заекна той. — Ние вярваме. В стаята на оракула ти ни каза...

— Не обръщайте внимание на онова, което сте чули в стаята на оракула! — изтърколи се отново ужасният глас, усилен, сякаш бяха безброй гласове, издигнати се в гръмотевично предупреждение. — Пазете се от фалшиви пророци и фалшиви богове! Демон, маскиран като мен, ви говори в двореца и ви даде фалшиво пророчество. Сега слушайте и се подчинете, защото само аз съм истинската богиня и ви предлагам възможност да се спасите от участта си! Вземете Зъбите на Гвалур от гробницата, където те лежат от незапомнени времена. Алкмерон вече не е свещен, защото бе осквернен от богохулниците. Предайте Зъбите на Гвалур в ръцете на Тутмекри, стигиеца, за да ги постави в светилището на Дагон и Деркетто. Само това може да спаси Кешия от кроежите на демоните на нощта. Вземете Зъбите на Гвалур и незабавно се върнете в Кешия. Там предайте скъпоценностите на Тутмекри, заловете чуждестранния демон Конан и го одерете жив на големия площад!

Бърборейки уплашено и водени от Горулга, жреците се заблъскаха към вратата, която се отвори зад животинския бог. Сблъскаха се и диво изкрещяха. Фенерите осветиха гърчещи се черни тела. Хвърлиха се напред и тропотът на бягащите им крака заглъхна в тунела.

Конан не ги последва. Той бе обзет от бясно желание да разбере истината за тази фантастична история. Това ли беше истинската Йелая, както му подсказваше студената пот по ръцете му, или бе Мюриела, останала си една вечна предателка?

Преди и последният фенер да изчезне в черния тунел, той скочи яростно върху каменната стълба. Синият блясък замираще, но той все още различаваше фигурата, застинала неподвижно в галерията. Кръвта му замръзна, докато я приближаваше, но той продължи с вдигнат меч и се извиси над тайнственото лежащо тяло.

— Йелая! — изрева той. — Мъртва от хиляда години! Ха!

От тъмното отверстие на тунела някой замахна към него. Но внезапният тропот на боси крада бързо достигна до ушите на кимериеца, той се извъртя като котка и избегна удара, насочен

смъртоносно към гърба му. Той отвърна с яростта на стреснат питон и заби дългото острие на меча си дълбоко в раменете на своя нападател.

Жертвата му, строполена на пода, пъшкаше и хърхореше. Човекът се гърчи няколко секунди и започна да се вцепенява. В изгасващата светлина Конан видя черно тяло и ебонитово лице, зловещо на синкавия блясък. Най-последно беше убил Гварунга.

Конан се обърна от трупа към богинята. Ремъци около коленете и гърдите я задържаха права до каменен стълб. Гъстата ѝ коса бе завързана за колоната и държеше главата ѝ изправена. На бледата светлина тези връзки не се виждаха от няколко ярда разстояние.

— Трябва да е дошъл, след като аз слязох в тунела — промърмори Конан. — Сигурно е подозирал, че съм тук, долу. Взел е камата — Конан се наведе, издърпа оръжието от вкочанените пръсти и го премести в своя колан... — и е затворил вратата. После е взел Йелая, за да измами своите събратья-идиоти. Той е крещял преди малко. Гласът му не може да се разпознае при това ехо. И този разрушителен син пламък... стори ми се познат. Това е трик на стигийските жреци. Сигурно Тутмекри го е разкрил на Гварунга.

Човекът лесно е стигнал до пещерата преди спътниците си. Очевидно е бил запознат с плана на пещерите от картите, които дават на жреците. Влязъл е вътре след другите, носейки богинята, последвал е кръговия маршрут през тунелите и стаите, после се е скрил на балкона заедно с товара си, докато Горулга и другите послушници са били заети с безкрайните си ритуали.

Синият блясък избледня, но сега Конан забеляза друга светлина, която се появи от един коридор, отворен в издатината. Някъде в този коридор имаше друго фосфорно поле, защото той разпозна бледото му, но постоянно излъчване. Коридорът водеше в посоката, по която бяха поели жреците, и той реши да тръгне по него, вместо да се спуска в мрака на голямата пещера отдолу. Без съмнение той се свързваше с друга галерия или стая, към която вероятно се бяха запътили жреците. Кимериецът хукна напред, а илюминациите ставаха все по-силни. Започна да различава пода и стените на тунела. Някъде отново дочу монотонното пеене на жреците.

Изведнъж от една врата в лявата стена, окъпана във фосфорен блясък, дочу тихо истерично ридание. Обърна се и погледна през вратата.

Пред него отново изникна стая от твърд камък, не естествена пещера като другите. Сводестият покрив грееше, облян във фосфоресцираща светлина, а стените бяха покрити с фрески от ковано злато.

На гранитен трон от далечната страна, втрещен завинаги в сводестата врата, седеше чудовищният и отвратителен Птеор, богът на пелишите. Бе изкован от месинг, с неестествено огромни органи, отразяващи вулгарността на култа към него. В скута му безпомощна се беше проснала бяла фигура.

Проклет да съм! — промърмори Конан и огледа стаята подозрително, но не видя друг вход или друг обитател. После тръгна безшумно към момичето, чиито слаби рамене се тресяха, а лицето ѝ бе заровено в ръцете. От дебелия обръчи, закачени за ръцете на идола се спускаха тънки златни вериги, обвиващи слабите ѝ китки. Той постави ръка върху голото ѝ рамо, а тя подскочи конвулсивно и вдигна обляното си в сълзи лице.

— *Конан!* — Мюриела направи конвулсивно усилие да го прегърне, но веригите ѝ попречиха. Той срязва мекото злато съвсем близо до китките ѝ и мрачно изрече:

— Ще трябва да носиш тези гривни, докато намеря длето или пила. Пусни ме, по дяволите! Вие актрисите сте адски емоционални. Какво, все пак, се случи с теб?

Когато се върнах в стаята на оракула — простена тя, — зърнах богинята, легнала върху платформата както когато я видях за пръв път. Извиках ти и хукнах към вратата... После нещо ме сграбчи отзад. Затисна устата ми с ръка и ме понесе през една пролука в стената, после надолу по някакви стълби и през тъмен коридор. Не видях какво ме държи, докато не минахме през голяма метална врата и не влязохме в един тунел, осветен като тази стая.

О, едва не припаднах, като видях! Те не са човешки същества! Те са сиви, космати дяволи, които вървят като хора и ломотят нещо неразбираемо. Стоят тук и като че ли чакат, веднъж ми се стори, че някой се опитва да отвори вратата. Едно от съществата дръпна метален лост и нещо се строполи от другата страна на вратата. После ме понесоха по някакви коридори и каменни стълби до тази стая. Завързаха ме за коленете на този отвратителен идол и си заминаха. О, Конан, кои са те?

— Слугите на Бит-Йакин — изръмжа той. — Намерих един ръкопис, от който научих доста неща, после налетях на няколко фрески, които ми разказаха останалото. Бит-Йакин е бил пелиш, който се е скитал из долината, след като народът на Алкмерон я е напуснал. Открил тялото на принцеса Йелая и разбрал, че от време на време жреците се връщат, за да ѝ правят оброци, защото тя още тогава била почитана като богиня. Той я обявил за оракул и станал гласът на оракула — говорел от нишата, която избил в стената зад платформата от слонова кост. Жреците изобщо не подозирали за това и никога не успели да видят него или слугите му, защото те винаги се криели, когато хората идвали. Бит-Йакин живял и умрял тук, без да бъде разкрит от жреците. Кром знае колко дълго е живял тук, но трябва да са минали векове. Пелишките мъдреци могат да удължават живота до стотици години. Сам съм виждал някои от тях. Защо е живял тук сам и защо се е правил на оракул, никой смъртен не знае. Предполагам, че чрез оракула е пазел града от нашествия, направил го е свещен и никой не е закачал хората му. Той е ял от храната, която жреците носели като оброк за Йелая, а слугите му са яли други неща. Отдавна знам, че под езерото тече подземна река, в която хората от пелишките планини хвърлят мъртъвците си. С помощта на стълби, увиснали над водата, слугите на Бит-Йакин са можели да улавят труповете, които плували по подземната река. Всичко това е записано върху пергамента. Нарисувано е и на фреските по стените.

— Но най-накрая той умрял — продължи Конан след кратка пауза — и слугите му го мумифицирали според инструкциите, които им дал преди смъртта си. После го пхнали в една скална пещера. За останалото можем да се досетим лесно. Слугите му, които били още по-безсмъртни от него, продължили да живеят тук.

Следващия път, когато върховният жрец дошъл да се съветва с оракула, те вече нямали господар, който да ги възпре, и го разкъсали на парчета. И оттогава все така... до Горулга, никой не е идвал да говори с оракула.

Очевидно е, че са подновявали дрехите и украшенията на богинята, така, както виждали, че го прави Бит-Йакин. Без съмнение съществува запечатана стая, където коприната се пази от изгниване. Облекли са богинята и са я върнали в стаята на оракула, след като

Заргеба я е откраднал. И, между другото, са отрязали главата на Заргеба и са я закачили на едно дърво.

Тя потреперя, но в същото време въздъхна облекчено.

— Никога вече няма да водиш битки с него.

— Не и на този свят — съгласи се Конан. — Но, хайде! Гварунга ми провали плановете с откраднатата богиня. Ще последвам жреците и ще се опитам да открадна плячката, след като те я вземат. А ти стой поблизо до мен. Не мога да си изгубя цялото време в грижи за теб.

— Ами слугите на Бит-Йакин? — прошепна страхливо тя.

— Ще трябва да опитаме да се справим и с това — изръмжа той. — Не знам какво са си наумили, но досега не са влизали в открит бой. Да тръгваме.

Хвана я за китката и я изведе от стаята. Докато напредваха по коридора, чуха пеенето на жреците, примесено с приглушено ромолене на вода. Светлината над тях ставаше все по-силна. Озоваха се във висока галерия на голяма пещера, сред странна и фантастична сцена.

Над тях блестеше фосфоресциращият покрив. На сто фута под тях се бе прострял гладкият под на пещерата. От далечната страна този под бе издълбан от дълбок, тесен поток. Спуснал се от непроницаемия мрак, той свистеше през пещерата и пак се губеше в мрака. Видимата му повърхност отразяваше светлината отгоре; кипналите тъмни води сякаш бяха изпъстрени с живи диаманти: смразяващо синьо, зловецко червено, блещукащо зелено — една постоянно променяща цветовете си дъга.

Конан и спътничката му стояха върху една издатина, съединяваща извивката на сводестата стена. От тази издатина се извисяваше естествен каменен мост — една зашеметяваща арка над зейналата яма на пещерата, която стигаше до по-малка издатина отвъд реката. На десет фута под нея друга, по-широка арка, се простираше над пещерата. От двата ѝ края бяха издълбани стълби, съединяващи краищата на литналите във въздуха арки.

Погледът на Конан проследи извивката на арката и се плъзна по издатината, върху която стояха. Зърна проблясък, който не приличаше на зловецката фосфоресцираща светлина в пещерата. Върху скалния отломък срещу тях имаше отвор нагоре в пещерата, през който блещукаха звездите.

Но цялото внимание на варварина бе привлечено от сцената под тях. Жреците бяха достигнали целта си. В далечния ъгъл на пещерата се издигаше каменен олтар, но върху него нямаше идол. Някаква игра на светлината или вдлъбнатина в стената, обаче, оставяше празно място между олтара и абсолютния мрак.

Жреците бяха забили фенерите си в дупки на каменния под, оформящи огнен полукръг пред олтара на разстояние от няколко ярда. И самите жреци седяха в полукръг, до фенерите.

Горулга вдигна високо ръце за призив, наведе се към олтара и извади от него малко месингово сандъче. После внимателно сложи сандъчето отгоре му и повдигна капака. Пред очите на нетърпеливите наблюдатели от високата галерия сякаш лумна жив огън, който запулсира над отвореното сандъче. Сърцето на Конан подскочи и той стисна дръжката на меча си. Зъбите на Гвалур! Съкровището, което щеше да направи собственика си най-богатия човек на света! Направо щеше да му изскочи дъхът.

В този момент... нещо злоецо започна да се случва. Мрак се прокрадна край олтара. Само Зъбите на Гвалур излъчваха петно ужасяваща светлина, която ставаше все по-силна и по-силна. Черните замръзнаха като базалтови статуи, с гигантските си сенки, източени зад тях.

Сега олтарът се къпеше в светлина, а изумените черти на Горулга се очертаваха в остър релеф. После тайнственото пространство зад олтара сякаш избухна в огромна илюминация. Бавно, с пълзяща светлина, от него изплуваха фигури, като сенки на нощта и тишината.

Приличаха на сиви каменни статуи, не, на космати, човекоподобни същества, но с ужасяващи нечовешки черти! Очите им пръскаха студени искри от леден огън. Горулга изкрещя и падна назад тресейки се от безумен ужас.

През олтара се протегна безформена ръка и го сграбчи за гърлото. Крещейки и борейки се, върховният жрец бе извлечен зад олтара; върху него се стовари нечий огромен юмрук и виковете му внезапно секнаха. След това бе захвърлен обратно, върху олтара, а мозъкът му рукна от строшения череп.

И слугите на Бит-Йакин се втурнаха като наводнение от Ада. Втурнаха се върху черните жреци, попарени от ужас.

И настана жестоко клане.

Конан видя черни тела, захвърляни като на шега от ръцете на убийците, срещу чиято ужасна сила и бързина камите и мечовете на жреците бяха безсилни. Видя как вдигат нагоре огромни мъже и как главите им се разбиват върху олтара. Видя пламтящи фенери, сграбчвани от чудовищна ръка и навирани неумолимо в гърлото на агонизиращ нещастник. Видя човек, буквално разкъсан на две, така както се разкъсва пиле. Клането бе кратко и унищожително — като ураган. Когато кървавата, бездънна жестокост свърши, само един нещастник побягна с крясъци назад, по пътя, по който бяха пристигнали жреците. Преследваха го ято окървавени въплъщения на ужаса, протегнали кървавите си ръце към него. Беглецът и преследвачите изчезнаха надолу в черния тунел, после в далечината се чуха затихващи човешки писъци.

Мюриела бе коленичила, сграбчила краката на Конан; лицето ѝ бе притиснато о коляното му, а очите и бяха плътно затворени. Но кимериецът бе възбуден. Погледна към дупката, от която се виждаха звездите, после погледна надолу, към сандъчето, което още блестеше върху кърравия олтар.

— Ще ида да взема това сандъче! — извика той. — Стой тук!

— О, Митра, не! — Примряла от страх, младата жена отчаяно се вкопчи в сандалите му. — Недей! Не ме оставяй!

Стой спокойно и си затваряй устата! — сопна ѝ се той, освобождавайки се от хватката на ръцете ѝ.

С безумна бързина, подскачайки от издатина на издатина, се приземи на пода. Чудовищата ги нямаше. Блясъкът на няколко фенера още пулсираха и потрепваха, а реката се носеше с отчетливо ромолене. Огънят, възвестил появянето на слугите, бе изчезнал заедно с тях. Лекичко потрепваше само светлината на камъните в месинговото сандъче.

Конан грабна сандъчето и алчно огледа съдържанието му — странни, любопитно оформени камъни, грейнали с леден, неземеен огън. Затръшна капака, пхна сандъчето под мишница и бързо изтича по стълбите. Не изгаряше от желание да се среща с адските слуги на Бит-Йакин. Току-що ги бе видял в действие и вече бе достатъчно наясно с техните бойни умения. Не можеше да си обясни само защо чакаха толкова дълго преди да ударят нашествениците. Но кой ли човек би могъл да отгатне мотивите на тези чудовища? Едно беше



ясно: те притежаваха сърчност и интелигентност, равни на човешките. А върху пода на пещерата лежеше кървавото доказателство за зверската им жестокост.

Коринтката още се свиваше в галерията, където я беше оставил. Хвана я за китката и я изправи на крака.

— Време е да тръгваме!

Твърде зашеметена от ужас, Мюриела безропотно се остави да бъде поведена от кимериеца. Погледна надолу чак когато преминаваха над развълнуваната вода, извика уплашено и за малко да падне, но силната ръка на Конан я задържа. С другата си ръка я издърпа върху арката, после двамата изтичаха през късия тунел, който водеше до отворения изход. Миг по-късно стъпиха върху тясната издатина от другата страна на скалите, ограждащи долината. На по-малко от сто фута под тях бе развълнуваната джунгла.

Конан погледна надолу и въздъхна облекчено. Щеше да се оправи със спускането, макар и натоварен с камъните и момичето. Остави сандъчето, все още опръскано от кръвта на Горулга, и тъкмо се готвеше да свали колана си и да закачи товара на гърба си, внезапно се стресна от зловец звук зад себе си.

Стой тук! — изсъска той на обърканата коринтка.

— Не мърдай! — Издърпа меча си и се спусна в тунела, вперил свиреп поглед към пещерата.

На половината път от свода видя сива, безформена фигура: един от слугите на Бит-Йакин бе по следите му. Несъмнено този звяр ги бе видял и после ги беше последвал. Конан не се поколеба. Тази битка трябваше да привърши бързо, преди да се върнат другите слуги.

Излезе иззад свода и се спусна направо към напредващото чудовище. Не беше маймуна, но не беше и човек. Приличаше на някакъв тътрец се ужас, размножаващ се из тайнствените, безименни джунгли на юга, където гъмжеше от страшни същества. Там, в смрадливата гнилоч, извън човешките владения, където тъпаните тътнеха в храмове, непознати човешки крак. Как древните пелиши са ги завладели и изпратили на вечно изгнание от човечеството, това бе пълна загадка за Конан. Но на него не му се мислеше за това, даже да имаше време.

Човекът и чудовището се срещнаха на най-високата арка, където, на сто фута отдолу, бучеше бясната вода. Когато звярът с прокаженото

си сиво тяло и черти на издялан, нечовешки идол се появи над него, Конан удари като ранен тигър, влагайки в удара цялата си сила и ярост. Подобен удар би разрязал на две човешко тяло, но костите на съществото срещу него бяха като закалена стомана. Все пак, даже калената стомана не би могла да издържи напълно на такъв жесток удар. Ключицата и ребрата се раздробиха, а от огромната рана бликна кръв.

Нямаше време за втори удар. Преди кимериецът да успее да вдигне отново меча си, огромната ръка със замах го събори от издатината така, както муха се събаря от стена. Той се сгромоляса надолу, а бученето на разбеснялата се река му се стори като погребален звън. Но гъвкавото му тяло успя да се закрепил на по-долната арка. Там, в един смразяващ кръвта миг, той се поколеба несигурно, после свитите му пръсти хванаха вътрешния ръб и той изпълзя на сигурно място. С другата ръка все още стискаше меча си.

Скочи и видя чудовището, от което изобилно шуртеше кръв. То бягаше към моста. Очевидно възнамеряваше да слезе по стълбата, съединяваща арките, и да продължи борбата. На самата издатина звярът спря наред път и Конан видя защо: Мюриела, със сандъчето под мишница, гледаше налудничаво, изправена във входа на тунела.

С триумфален рев чудовището я грабна под мишница, дръпна сандъчето с другата си ръка, обърна се и закуцука по моста. Конан изруга цветисто и също хукна към другата страна. Съмняваше се, че ще може да се изкачи до най-високата арка навреме, за да хване звяра преди той да се втурне в лабиринтите от другата страна.

Но чудовището изведнъж забави ход, като ненавит часовник. Кръвта бликаше от ужасната рана в гърдите му и то залиташе като пияно. В един миг се препъна, катурна се настрани... и полетя надолу с главата от арката. Момичето и сандъчето се изхлузиха от безжизнените му ръце. Писъкът на Мюриела заглуши рева на водата отдолу.

Конан се намираще почти под мястото, от което се сгромоляса съществото. То се удари в долната арка, плъзна се и продължи, но гъвкавото тяло на момичето се удари в една издатина и се задържа на нея. Сандъчето падна на самия ръб на издатината. За част от секундата сандъчето изтрополи надолу, по ръба на моста, а Мюриела се задържа

с една ръка и извика отчаяно. Очите ѝ бяха изцъклени от смъртен страх.

Конан даже не погледна към сандъчето, пълно с богатството на цяла една епоха. С бързина, която би засенчила скока на гладен ягуар, той се спусна, сграбчи ръката на момичето точно когато пръстите ѝ се изплъзваха от гладкия камък и я изтегли върху издатината. Сандъчето се претърколи и цопна във водата от деветдесет фута височина, там, където изчезна и тялото на слугата на Бит-Йакин. Плясък и облак пяна отбелязаха мястото, където Зъбите на Гвалур изчезнаха завинаги...

Конан едва успя да погледне надолу. Стрелна се по хребета и хукна по скалната стълба, като дива котка, понесъл на рамо безпомощното момиче. Страховит вой го накара да погледне зад себе си, докато се изкачваше към най-високата арка, и видя другите слуги, устремени към пещерата отдолу. От оголените им зъби капеше кръв. Те тичаха по стълбата, виеща се от етаж на етаж, и отмъстително ревяха. Конан се стрелна през тунела и слезе по скалите като маймуна. Падаше и скачаше, задържаше се за каквото намери, без да мисли, че всеки миг може да си счупи врата.

Когато жестоките муцуни погледнаха от изхода, видяха как кимериецът и момичето изчезват в гората, заобиколила скалите.

— Е — въздъхна Конан, пускайки Мюриела на крака в подслона от гъсти клони — сега можем да починем. Не мисля, че онези зверове ще ни последват извън долината. Между другото, имам кон, вързан до един водоем наблизо, стига лъвовете да не са го изяли. По дяволите! Сега пък защо ревеш?

Тя покри с ръце насълзеното си лице и слабите и рамене се разтресоха от риданията ѝ.

— Изгубих ти скъпоценностите — нещастно проплака тя. — Вината беше моя. Ако те бях послушала и си бях стояла на скалата, онзи звяр нямаше да ме види. Трябваше да хванеш скъпоценните камъни и да ме оставиш да се удавя!

— Да, май че така трябваше — съгласи се той. — Карай да върви. Никога не се тревожи за нещо, което вече е минало. И престани с тези сълзи. Така е по-добре. Хайде.

— Искаш да кажеш, че ще ме задържиш? Ще ме вземеш със себе си? — с надежда попита тя.

— Че какво друго мислиш, че ще направя с теб? — Той огледа фигурата ѝ с одобрение и се усмихна на скъсаната пола, разкриваща изкустителни гладки извивки. — Актриса като теб ще ми влезе в работа. Няма смисъл да се връщаме в Кешия. Сега в Кешан няма нищо, което да ми е нужно. Ще отидем в Пунт. Хората там обожават една жена от слонова кост, пък и промиват злато в реките. Ще им кажа, че кешанците плетат интриги с Тутмекри и искат да ги заробят — а то си е самата истина, — и че боговете са ме изпратили да ги защитя... за около една къща, пълна със злато. Ако успея да те вкарам в храма им и да те сменя с тяхната богиня, ще им одерем кожата, преди да си тръгнем!

## **ОТВЪД ЧЕРНАТА РЕКА**

Насочвайки се към Пунт с Мюриела, Конан изпълнява плана си да освободи поклонниците на богинята от слонова кост от известно количество от изобилното им злато. После продължава към Зембабви. В града на царете-близнаци той тръгва с пътуващ керван и го насочва на север, по изоставените граници — граници, охранявани от някогашните му приятели, мародерите зуагир. Така стигат невредими до Шем. Той продължава на север — през хиборейските царства, към хълмистата си родина. Конан е около четиридесетгодишен, но възрастта не му личи. Продължава да гони момичетата и да си търси белята. Връща се в Кимерия и открива, че синовете на връстниците му вече са създали семейства и са се оградени с луксозни предмети, които идват от по-свободните хиборейски земи. Независимо от това нито един хиборейскиколонист не е пресякъл кимерийските граници след разрушаването на Венариум преди две десетилетия. Сега обаче аквилонците напредват на запад, през босонийските блатата по краищата на пиктийската пустош. И така, в търсене на работа за меча си, се появява Конан. Записва се за разузнавач във форт Тускелан, последната аквилонска крепост на източния бряг на Черната река, дълбоко в пиктийската територия. Тук бушува жестока война с пиктите.

# 1. КОНАН ИЗГУБВА БРАДВАТА СИ

В спокойствието на горската пътека, стъпките на краката, обути в меки ботуши, отекваха като камбани. Или поне на пътника, така му се струваше, макар че се движеше по пътеката с предпазливост, характерна за всеки, който е рискувал да броди отвъд Гръмотевичната река. Беше млад мъж, среден на ръст, с открито лице и разрошена светлокестенява коса. Облеклото му бе обичайното за тази страна — груба туника, препасана през кръста, къси кожени бричове и меки еленови ботуши до коленете. От единия му ботуш стърчеше ножница. От широкия кожен колан висяха къс тежък меч и кесия от еленова кожа. Макар и невисок, мъжът беше добре сложен и ръцете му, оголени от късите ръкави на туниката, бяха едри и мускулести.

Пътникът вървеше, без да спира, макар че следващата заселническа колиба бе на мили пред него, а всяка стъпка го приближаваше до зловещите опасности, надвиснали като сенки над древната гора.

Човекът знаеше, че и най-тихата му стъпка може да послужи като сигнал за тревога в жестоките уши, които може би се спотайваха в коварната зелена шир. Безгрижността му бе привидна, очите и ушите му бяха нащрек, особено ушите, тъй като погледът не можеше да проникне в масата от листа на повече от няколко фута.

Изведнъж той наостри уши и сложи ръка върху ножницата си, застивайки наред пътеката. Дали наистина бе чул нещо? Тишината му се стори абсолютна. Не подскачаха катерички, не чуруликаха птички. После погледът му замръзна, взрян в група храсти до пътеката на няколко ярда пред него. Нямаше вятър, но едно клонче леко потрепна. Късата коса на главата му настръхна. Следващата му стъпка, в която и да е посока, можеше да му донесе смъртоносен удар от храстите.

Зад листака се чу тежко хрускане. Храстите силно се разклатиха и от тях излетя стрела, която изчезна сред дърветата по пътя. Пътникът подскочи като обезумял, за да се предпази.

Сви се зад един дебел дънер, с меч, треперещ в пръстите му. В следващия миг храстите разтвориха и една висока фигура пристъпи спокойно на пътя. Пътникът с изненада погледна непознатия. Беше обут с ботуши и носеше бричове, но те бяха копринени, а не кожени. Вместо туника имаше ризница от тъмна мрежа без ръкави, а върху черната му грива блестеше шлем. Мъжът задържа погледа си върху шлема: той беше без гребен, но бе украсен с къси биволски рога. Някоя цивилизована ръка не би изковала такава шапка. А и лицето под нея не принадлежеше на цивилизован човек. Бе тъмно, осеяно с белези, с остри сини очи. Едно лице, неопитомено като древната гора. Човекът държеше голям меч в дясната си ръка. Ръбът му бе обагрен в тъмночервено.

— Излизай! — извика той с акцент, непознат на пътника. — Всичко е наред, имаше само едно куче. Излизан!

Другият се показва несигурно и втренчи очи в непознатия. Чувстваше се странно безпомощен, като гледаше телосложението на горянина — масивните железни гърди и ръката, понесла окървавения меч, обгорените от слънцето възлести мускули. В Стойката му личеше опасната лекота на пантерата. Бе твърде гъвкав, за да бъде продукт на цивилизацията, даже на тази далечна цивилизация, населяваща външните граници.

Мъжът се обърна, пристъпи назад към храстите и ги разтвори. Все още без да е наясно какво точно става, пътникът приближи и погледна в храстите. Там лежеше човек — нисък, тъмен и мускулест. Беше гол, ако не се смята превръзката от лъвска кожа, огърлицата от човешки зъби и лентата на ръката. Имаше дълга черна коса. Теша бе всичко, което пътникът можеше да каже за главата му, тъй като цялата бе обляна в кръв и мозък. Черепът му беше разсечен чак до зъбите.

— Пикт, по дяволите! — възкликна пътникът.

Пламналите сини очи се обърнаха към него.

— Изненадан ли си?

— Защо, във Велитриум ми казаха, че тези дяволи понякога се прокрадват през границата. Същото ми споменаха и в колибите по пътя, но не очаквах да срещна някой от тях толкова надалеч във вътрешността.

— Ти си само на четири мили на изток от Черната река — осведоми го непознатият. — Те са израснали на миля от Велитриум.



Никой заселник между Гръмотевичната река и Тускелан не може да се чувства в безопасност. Започнах да следя това куче на три мили южно от форта тази сутрин и го гоня чак досега. Настигнах го точно когато пускаше стрелата си срещу теб. Още миг, и щеше да гостуваш в Ада. Но му обърках прицела.

Слисан, пътникът опули очи към едрия мъж. Този човек бе преследвал толкова дълго един от горските дяволи и бе го убил неочаквано! Това означаваше, че той превъзхожда даже горските стражи от Канаджохара.

— Значи ти си от гарнизона на форта? — попита той.

— Не съм войник. Получавам заплата и дажби на офицер, но си върша работата в гората. Валаний знае, че от мен има повече полза, ако бродя край реката, отколкото ако седя затворен във форта.

После внимателно изрита тялото дълбоко в храстите, събра клоните им отгоре и се обърна към пътеката. Другият го последва.

— Казвам се Балтус — представи се той. — Снощи бях във Велитриум. Не съм решил дали да си наема малко земя, или да остана на служба във форта.

— Най-добрата земя край Гръмотевичната река вече е взета — изръмжа убиецът. — Има чудесна земя между Потока на скалповете — минал си през него преди няколко мили — и форта, но е дяволски близо до реката. Те невинаги идват по един. Някой ден ще се опитат да изметат заселниците от Канаджохара. И вероятно ще успеят. Все пак колонизацията е шантава работа. Има много хубава земя на изток от Босонийските блата. Ако аквилонците разорат някои от големите парцели и посеят пшеница — там, където сега се ловуват само елени, не е необходимо да прекосяват границата и да отнемат земята на пиктите.

— Странни думи за мъж, който служи при губернатора на Канаджохара — възрази Балтус.

— За мен това няма значение — сопна се другият. — Аз съм наемник. Продавам меча си на онзи, който даде най-високата цена. Никога не съм сял пшеница и никога няма да го правя, поне докато има какво да жъна с меча си. Но вие, хиборейците, сте се разширили, колкото можете. Прекосихте блата, изгорихте няколко села, изстребихте няколко клана и границата ви стигна чак до Черната река. Но аз се съмнявам дали ще можете да задържите дори това, което сте

завоювали. Никога няма да преместите границата си по-далеч на запад. Идиотският ви цар не разбира как стоят нещата тук. Няма да ви изпрати достатъчно войници, а пък тук няма достатъчно заселници, които да удържат една силна атака отвъд реката.

— Но пиктите са разпилени на малки кланове — настоя Балтус. — Те никога няма да се обединят. Можем да унищожим всеки клан поотделно.

— Или всеки три-четири клана — допълни другият. — Но някой ден ще израсне човек, който ще обедини тридесет-четиридесет клана, точно както стана с кимерийците, когато преди години гундерийците се опитаха да се преместят на север. Те се опитаха да колонизират южните блага на Кимерия. Унищожиха няколко малки клана, построиха укрепен град, Венариум. Останалото го знаеш.

— Да, разбира се — премигна Балтус. Споменът за онова кърваво бедствие беше като черно петно в хрониките на гордите им войни. — Чичо ми е бил във Венариум, когато кимерийците се покатерили като рояк по стените. Той бил един от малцината, успели да избягат от онова клане. Много пъти съм го чувал да разказва историята. Варварите се изсипали от хълмовете като хищна орда и нападнали Венариум с такава ярост, че никой не могъл да им се противопостави. Изклали мъже, жени и деца. Венариум бил превърнат в куп развалини, какъвто е и до днес. Аквилонците били изтикани назад, през блатата, и след това никога не са се опитвали да колонизират Кимерия. Но ти говориш за Венариум доста осведомено. Сигурно си бил там?

— Бях — изръмжа другият. — Бях сред ордата, която се покатери по стените. Още не бях видял петнадесет зими, но името ми вече се повтаряше около племенните огньовете.

Балтус неволно трепна и се втренчи в него. Стори му се невероятно, че мъжът, който крачеше спокойно до него, е един от онези кръвожадни дяволи, нахлули през стените на Венариум в онзи далечен ден, за да залаят улиците му с кръв.

— Значи ти също си варварин? — неволно възкликна той.

Другият кимна, без да се обиди.

— Аз съм Конан Кимериеца.

— Чувал съм за теб. — В погледа на Балтус се появи жив интерес. Кимерийците бяха варвари не по-малко жестоки от пиктите,

но по-интелигентни. Очевидно Конан бе прекарал доста време сред цивилизовани хора, макар че този контакт не го беше облагородил, нито бе отслабил примитивните му инстинкти. Опасенията на Балтус се превърнаха във възхищение, докато наблюдаваше леката котешка стъпка, с която кимериецът се движеше по пътеката. Смазаните брънки на ризницата му не трааха, а Балтус бе убеден, че Конан може да се плъзне през най-дълбокия гъсталак или през най-сплетения шубрак безшумно, като всеки пикт.

— Ти не си гундериец? — Това беше повече твърдение, отколкото въпрос.

Балтус поклати глава.

— Аз съм от Тауран.

— Виждал съм добри горяни от Тауран. Но босонийците ви пазят вас, аквилонците, от външната пустош вече много векове. Трябва да заякнете.

Това беше вярно; босонийските блата, с техните укрепени селища, дълго служеха като буфер на Аквилония срещу варварите. Сега сред заселниците отвъд Гръмотевичната река израстваха горяни, способни да посрещнат варварите със собствените им хитрости, но броят им беше твърде незначителен. Мнозина край границата бяха като Балтус — повече заселници, отколкото горяни.

Слънцето не беше залязло, но вече не се виждаше, скрито зад гъстата гора. Сенките избледняваха сред дърветата, докато двама спътници продължаваха по пътеката.

— Ще се мръкне, преди да стигнем до форта — небрежно подхвърли Конан. — Слушай!

Спря на място, приведе се с ръка на меч и се превърна в диво въплъщение на подозрението и злобата, готов да скочи и да разкъсва. Балтус също го чу — див писък на човек, примрял от страх или вече агонизиращ.

Конан хукна веднага, спусна се по пътеката и с всяка крачка увеличаваше разстоянието между себе си и своя изтощен спътник. Балтус изруга. В селищата на Тауран го смятаха за добър бегач, но Конан го оставяше зад себе си с учудваща лекота. После Балтус забрави умората си, тъй като до ушите му стигна най-страховитият вик, който някога бе чувал: демонични нотки на отвратителен триумф.

Балтус се препъна и се обля в студена пот. Но Конан не се поколеба, стрелна се в един завой по пътеката и изчезна, а Балтус, паникьосан от това, че е останал сам с този ужасен крясък, още вибриращ със страховитото си ехо в гората, събра всичките си сили и се втурна след него.

Аквилонецът залитна и спря, капнал от умора. Кимериецът се беше изправил над някакво сгърчено тяло, но не гледаше трупа, който лежеше в окървавения прах, а се взираше в бездънната гора от двете страни на пътеката.

Балтус промърмори ужасна клетва. На пътеката лежеше тяло на мъж — нисък, дебел, обут в позлатени ботуши и облечен, въпреки горещината, с хермелинова туника, като всеки богат търговец. Тлъстото му бледо лице бе замръзнало в ужас: гърлото му беше прерязано от ухо до ухо като с бръснач. Късият му меч си стоеше в ножницата, което показваше, че е бил ударен без никаква възможност да се защити.

— Пикт? — прошепна Балтус и се взря в дълбоките горски сенки.

Конан поклати глава, изправи се и се намръщи, втренчен в мъртвия.

— Горски дявол. Този е петият, за Бога!

— Какво искаш да кажеш?

— Чувал ли си някога за пиктийския жрец Зогар Саг?

Балтус смутено поклати глава.

— Той живее в Гвавела, най-близкото село отвъд реката. Преди три месеца се скри край този път и открадна няколко товарни мулета от един голям керван, тръгнал към форта — някак си успял да привлече водачите. Мулетата принадлежаха на този човек — Конан небрежно посочи трупа в краката си — Тиберий, търговец от Велитриум. Бяха натоварени с бурета бира и старият Зогар спрял да се накърка, преди да се прехвърли отвъд реката. Един горски страж на име Соракт го проследил, после завел Валаний и трима войници до мястото, където старият лежал мъртво пьян в гъсталака. По настояване на Тиберий, Валаний хвърлил Зогар Саг в тъмница. А това е най-голямата обида за един пикт. Той успял да убие пазача и да избяга, после се заканил, че ще убие Тиберий и петимата мъже, които го заловили, и то така, че аквилонците да треперят в продължение на векове.

И така, Соракт и войниците са мъртви. Соракт беше очистен край реката, а войниците — под самите стени на форта. Сега и Тиберий е мъртъв. Но не са ги убили пиктите. Всяка една от жертвите — с изключение на Тиберий, както виждаш — беше обезглавена. Без съмнение главите им сега украсяват олтара на бога, пред който се кланя Зогар Саг.

— Как разбра, че не са ги убили пиктите? — попита Балтус.

Конан посочи трупа на търговеца.

— Мислиш ли, че това е направено с нож или меч? Погледни отблизо и ще видиш, че само нокът на хищник може да направи такава реша. Плътта е раздрана, нали?

— Може да е пантера... — несигурно подхвърли Балтус.

Конан нетърпеливо поклати глава.

— Един човек от Тауран не трябва да сбърка белезите от пантера. Не. Това е горски дявол, призван от Зогар Саг да изпълни отмъщението му. Тиберий е бил голям глупак, за да тръгне от Велитриум сам, и то привечер. Но всяка една от жертвите като че ли е била поразена от лудост точно преди да я постигне участта ѝ. Виж тук — следите са съвсем ясни. Тиберий е яздил по пътя върху мулето си, може би с вързоп подбрани кожи от видри на седлото. Искал е да ги продаде във Велитриум, а *нещото* е скочило отгоре му иззад онзи храст. Виж как са прекършени клонките.

Тиберий извика веднъж, после гърлото му е било прерязано и сега ще продава кожата си в Ада. Мулето е избягало в гората. Слушай! И сега се чува как трополи под дърветата. Демонът не е имал време да отреже главата на Тиберий. Уплашил се е от нас.

— От *теб* — поправи го Балтус. — Сигурно това същество не е чак толкова ужасно, щом е избягало от един въоръжен мъж. Но откъде знаеш, че не е бил пикт с някаква кука, която дере, а не реже? Видя ли го?

— Тиберий също беше въоръжен, нали? — изръмжа Конан. — Ако Зогар Саг може да накара демоните да му помагат, той може да им каже кого да убият и кого да оставят на мира. Не, не го видях. Видях само как се тресат храстите. Но щом искаш още доказателства, виж тук!

Върху твърдата глина под храстите в края на пътеката се виждаше кървав отпечатък.

— Може ли човек да остави това? — попита кимериецът.

Балтус усети как косата му настръхва. Нито човек, нито звяр можеше да остави такъв странен, чудовищен трипръстов отпечатък: странна комбинация между птица и влечуго. Разпери пръсти над отпечатъка, като внимаваше да не го докосне, и изсумтя уплашено. Беше огромен.

— Какво е това? — прошепна той. — Не съм виждал звяр, който да оставя такава диря.

— Нито някой нормален човек — мрачно отвърна Конан. — Това е блатен демон. Дебели са като прилепите в блатата отвъд Черната река. Може да си ги чувал да вият като прокълнати души през горещите нощи, когато задуха силен вятър от юг.

— Какво ще правим? — попита аквилонецът, поглеждайки тревожно към горските сенки. Смразяващ страх се изписа върху мъртвешки бледното му лице. Чудеше се каква ли ужасна глава се е ухилила на нещастника и е смразила кръвта му от ужас.

— Няма смисъл да преследваме демона. — Конан извади къса дърварска брадва от колана си. — Опитах се да го догоня, след като уби Соракт. Само за десетина крачки му изгубих дирята. Може да са му пораснали криле и да е отлетял или пък да се е пръждосал чак в Ада. Не знам. Няма да търся и мулето. То или ще се върне във форта, или ще иде при някой заселник.

Докато говореше, Конан отиде до края на пътеката. С няколко удара на брадвата той отсече две фиданки, дълги по около десет фута, и оряза клоните им. После отряза една змийска лоза, плъзнала край храстите.

Върза я за единия прът, на няколко фута от края му, после я уви около другата фиданка и завърза здраво отпред и отзад. За няколко минути направи груба, но здрава носилка.

— Ако успея, демонът няма да вземе главата на Тиберий — избоботи той. — Ще занесем тялото до форта. До там не са повече от три мили. Никога не съм харесвал този дебел глупак, но не можем да оставим пиктийските дяволи да правят каквото си искат с главите на белите хора.

Макар и мургави пиктите бяха бяла раса, но граничарите никога не ги възприемаха като такива.

Балтус хвана задния край на носилката, върху която Конан безцеремонно хвърли нещастния търговец, и двамата поеха по пътя колкото може по-бързо. Конан не вдигаше повече шум от преди, макар и натоварен. В края на прътите беше направил примка от колана на търговеца и носеше с една ръка. С другата стискаше голия си меч и зоркият му поглед опипваше зелените стени край тях. Сенките се сгъстяваха. Тъмносиня мъгла забулваше очертанията на листака. Гората сякаш ставаше по-гъста в здрача, превръщаше се в тайнствено свърталище, подслонило неznайни същества.

Изминаха повече от миля и яките ръце на Балтус започнаха да изтръпват. Тогава от гората, чиито сини сенки преминаваха в мораво, се чу вик, от който ги побиха тръпки.

Конан инстинктивно подскочи, а Балтус за малко не изтърва прътовете.

— Жена! — извика по-младият. — Жена вика!

— Някоя заселничка се е заблудила в гората — изджавка Конан и остави носилката. — Сигурно си търси кравата. Стой тук!

Шмугна се в листака като вълк, тръгнал на лов. Косата на Балтус настръхна.

— Да стоя тук с този труп и с онзи дявол, който се крие в гората? — извика той. — Идвам с теб!

И без да дочака отговор, хукна след кимериеца. Конан погледна към него, но не възрази, макар че не забави ход, за да се нагоди към покъсите крака на спътника си. Балтус се задъха от ругатни, когато кимериецът отново изчезна от погледа му като привидение сред дърветата. Конан изскочи на една поляна, наведе се, озъбен и с вдигнат меч.

— Защо спираме? — изпъшка Балтус и изтри потта от челото си.

— Викът се чу от тази поляна или отнякъде съвсем наблизо — отвърна Конан. — Никога не бъркам мястото на звуците, даже в гората. Но къде...

Изведнъж звукът проехтя отново — *зад тях*, по посока на пътеката, от която току-що бяха пристигнали. Надигна се пронизително и жаловито, вик на жена, изпаднала в безумен ужас... И после шокиращо се промени в изблик на подигравателен смях, който би могъл да излезе само от устата на някой демон от дъното на Ада.

— Какво, в името на Митра... — Лицето на Балтус бе като бяло петно в мрака.

Конан бясно изруга, обърна се и хукна обратно, а аквилонецът закуцука объркано след него. След миг се блъсна в кимериеца, който бе замръзнал на мястото си, и отскочи от загорелите му рамене. Конан сякаш се беше вкаменил.

Балтус погледна през рамото му и усети, че косата му настръхва. Нещо се движеше през гъстите храсти, ограждащи пътеката. Нещо, което нито вървеше, нито летеше, а като че ли се плъзгаше като змия. Но не беше змия. Не можеше да различи очертанията му, но то беше по-високо от човек. Излъчваше странен блясък, нещо като блед син пламък.

Конан диво изруга и метна брадвата си с всичка сила. Но нещото продължи, без да промени посоката си. Видяха го само за няколко мига — високо, тайнствено същество, мъгляв пламък, понесъл се из гъсталака. После то изчезна и гората потъна в бездънната си тишина.

Конан се хвърли през листака към пътеката. Ругатните му, докато Балтус куцукаше след него, бяха зловещи и пламенни. Кимериецът стоеше над носилката, върху която лежеше тялото на Тиберий. И това тяло вече си нямаше глава.

Изира ни с дяволското си мяукане! — изрева Конан и гневно завъртя огромния меч над главата си. — Трябваше да се сетя! Трябваше да надуша, че е номер! Сега пет глави ще украсяват олтара на Зогар.

— Но какво е това, което може да плаче като жена и да се смее като дявол, а и да грее като адски огън, докато се плъзга сред дърветата? — изпъшка Балтус и изтри потта от пребледнялото си лице.

— Блатен дявол — мрачно отвърна Конан. — Грабвай тези пръти! Все пак ще занесем тялото. Сега поне ще ни е по-леко.

С този черен хумор той сграбчи кожената примка и тръгна по пътеката.



## 2. МАГЪОСНИКЪТ ОТ ГВАВЕЛА

Форт Тускелан се издигаше край източния бряг на Черната река. Вълните ѝ миеха подножието на крепостта. Тя бе изградена от дънери, както и всички сгради вътре, включително и главната кула, в която се намираха покоите на губернатора. От тях се виждаха стените и мътната река. Отвъд реката се простираше огромна гора, чийто гъсталак достигаше почти до мъхестия бряг. По дървения парапет денем и нощем крачеха хора и наблюдаваха тази гъста зелена стена. Часовоите знаеха, че тях също ги наблюдават — жестоко, алчно, с безпощадността на древната омраза. За неопитното око гората отвъд реката изглеждаше пуста и безлюдна, но там кипеше живот. Бе населена не само с птици, зверове и влечуги, но и с хора, най-жестоките от всички хищни зверове.

Там, във форта, свършваше цивилизацията. Форт Тускелан беше последният пост на цивилизования свят. Той представляваше най-западното укрепление на господстващите хиборейски раси. Зад реката, в сенчестите гори, все още царуваше примитивното и първичното. По сламените колиби висяха озъбени човешки черепи, а в заграждения от кал горяха огънове и тътнеха тъпани; копия стърчаха в ръцете на мургави, мълчаливи мъже със сплъстени черни коси и със змийски очи. Тези очи често присветваха злобно, втренчени през храстите във форта отвъд реката. Едно време мургавите мъже бяха построили колибите си на мястото на форта. Те имаха колиби и там, където сега се ширеха полята и се издигаха дървените къщи на русокосите заселници, далеч отвъд Велитриум — този суров, размирен граничен град край бреговете на Гръмотевичната река. Колибите им стигаха чак до бреговете на онази река, която минава край Босонийските блата. Първо дойдоха търговците и жреците на Митра. Вървяха с боси крака и празни ръце, а повечето от тях умираха с ужасна смърт. Но ги последваха войниците и мъже с брадви в ръцете, жени и деца във волски коли. С клане и жестокост аборигените бяха изтикани назад, до

Гръмотевичната река, и още по-назад, отвъд Черната река. Мургавият народ обаче не забрави, че Канаджохара някога е била негова.

Стражът на източната порта извика паролата. В решетката светна фенер, проблесна стоманен шлем и под него се показаха подозрителни очи.

— Отвори портата — изръмжа Конан. — Не виждаш ли, че съм аз?

Военната дисциплина му късаше нервите.

Портата се залюля навътре, а Конан и спътникът му влязоха. Балтус забеляза, че от двете страни на вратата се издигат кули, чиито върхове стърчат над стената. Видя и амбразури за стрели.

Часовоите изръмжаха, като видяха товара между двамата мъже. Копията им се кръстосаха, докато затваряха вратата, рамо до рамо, а Конан попита саркастично:

— Никога ли не сте виждали обезглавен труп?

Лицата на войниците пребледняха на светлината на фенерите.

— Това е Тиберий — не се сдържа единият. — Познавам тази хермелинова туника. Валерий ми дължи пет луни. Казах му, че Тиберий е чул лудия зов, когато излезе през портата с мулето си, с онзи изцъклен поглед. Обзаложих се, че ще се върне без глава.

Конан заканително поклати глава, накара Балтус да пусне носилката на земята и тръгна към покоите на губернатора. Аквилонецът го следваше по петите. Разрешеният младеж оглеждаше енергично и с любопитство редовете бараки край стените, конюшните, малките търговски сергии, високата казарма и открития площад по средата, където се обучаваха войниците и където сега танцуваха огньовете и се излежаваха свободните от караул. Всичките се втурнаха към портата, за да се присъединят към уплашената тълпа, струпала се край носилката. Стройните фигури на аквилонските копиеносци и на горските бегачи се смесваха с по-ниските, по-набити тела на босонийските стрелци.

Губернаторът ги посрещна лично. Автократичното общество със строгите му кастови закони се намираще на изток от блатата. Валаний беше още млад мъж, добре сложен и с фино красиво лице, но вече набраздено от тежкия труд и отговорностите.

— Казах ми, че си тръгнал от форта преди разсъмване — обърна се той към Конан. — Бях започнал да се страхувам, че пиктите

са те заловили.

— Когато ми опушат главата, цялата река ще разбере — изръмжа Конан. — Чак във Велитриум ще чуят как пиктийските жени оплакват мъртвите си. Бях на самотно разузнаване. Не можах да заспя. Все чувам как отвъд реката тътнат тъпаните.

— Те тътнат всяка нощ — напомни му губернаторът. Красивите му очи се премрежиха, докато гледаше Конан отблизо. Имаше неблагоприятното да забравя за инстинктите на диваците.

— Снощи беше различно — поясни Конан. — Така е откак Зогар Саг се върна отвъд реката.

— Или трябваше да му дадем дарове и да го пратим у дома, или да го обесим — въздъхна губернаторът. — Ти ме посъветва, но...

— Но на вас хиборейците ви е трудно да научите обичаите в покрайнините — каза Конан. — Добре, сега нищо не може да се направи, но по границата няма да има мир, докато Зогар е жив и помни килията, в която се е потил. Преследвах един воин, който се беше прехвърлил насам, за да закачи няколко бели зъба на гerdана си. След като му разцепих главата, срещнах този момък, чието име е Балтус и който е дошъл от Тауран да помогне за охраната на границата.

Валаний с одобрение огледа честното лице и силната фигура на младежа.

— Радвам се да те поздравя с добре дошъл, млади господине. Как ми се иска да дойдат още от твоите хора. Трябват ни мъже, привикнали към горския живот. Много от нашите войници и заселници са от източните провинции и не разбират нито от дърварство, нито от земеделие.

— Няма много такива от тази страна на Велитриум — вметна Конан. — Този град обаче е пълен с тях. Но виж какво, Валаний, намерихме Тиберий мъртъв на пътеката. И с няколко думи му разказа ужасната история.

Валаний пребледня.

— Не знаех, че е тръгнал от форта. Трябва да е полудял!

— Беше отвърна Конан. Като другите четирима. Всеки един, когато му дойде времето, полудява и се втурва в горите да срещне смъртта си. Също като заек, побягнал към гърлото на питон. Нещо ги вика от горските дебри, нещо, което хората наричат лудост, защото не са измислили по-подходящо име, но само обречените го чуват. Зогар

Саг е направил магия, която аквилонската цивилизация не може да преодолее.

Валаний мълчаливо изтри челото си с разтреперана ръка.

— Войниците знаят ли?

— Оставихме тялото до източната врата.

— Трябвало е да го скриете от тях, да заровите трупа някъде в гората. Войниците и без това са вече доста изнервени.

— Пак щяха да научат. Ако бях скрил тялото, то пак щеше да се върне до форта, както стана с трупа на Соракт: вързаха го пред портата, за да могат хората да го намерят на сутринта.

Валаний потрепери. Обърна се, отиде до прозореца и мълчаливо огледа реката, черна и лъскава под звездната светлина. Далечен крясък на пантера раздра тишината. Нощта напредваше, заглушаваше бърбенето на войниците пред казармата, гасеше огньовете. Вятърът нещо нашепваше през черните клони, вълнуваше тъмните води. На крилете му се носеше тихо, ритмично пулсиране, зловец като стъпки на леопард.

— В края на краищата — каза Валаний, сякаш си говореше сам, — какво знаем? Какво изобщо знае някой за нещата, които може да се крият в джунглата? Дочуваме само неясни слухове за огромни блатата и реки и за една гора, която се простира върху безкрайни поля и хълмове, за да свърши най-накрая до бреговете на западния океан. Но какво се крие между тази река и онзи океан, не смеем даже да гадаем. Никой бял човек не е навлизал надълбоко в тая твърд, а който все пак се е осмелил, не се е върнал, за да ни разкаже какво е открил. Ние сме мъдри с нашите цивилизовани знания, но нашите знания се простират само дотук, до западния бряг на тази древна река! Кой знае какви сенки, земни и неземни, се спотайват отвъд неясния кръг мъдрост, осветен от нашите знания? Кой знае какви богове почитат под сенките на онази езическа гора или какви дяволи изпълзяват от черната тиня на блатата? Кой може да е сигурен, че всички обитатели на тази черна страна са човешки същества? Зогар Саг — един мъдрец от източните градове, би се подиграл на примитивното магьосничество, би го възприел като маскарад на факир. Но той подлуди и уби петима души по начин, който никой човек не може да обясни. Чудя се дали той самият е човек.

— Ако мога да се приближа на един хвърлей с брадва до него, ще разреша въпроса — отсече Конан, почерпи се с виното на губернатора и бутна една чаша към Балтус, който я взе колебливо и погледна неуверено към Валаний.

Губернаторът се обърна към Конан и го погледна замислено.

— Войниците, които не вярват в духове и дяволи — каза той, — са паникьосани от страх. Ти, който вярваш в призраци, вампири, таласъми и всякакви тайнствени неща, като че ли не се страхуваш от тях...

— Няма нищо на света, което да не може да се разреже със студена стомана — отвърна Конан. — Хвърлих брадвата си по демона и не му стана нищо, но сигурно не съм го улучил в тъмното или някой клон е спрял пътя на оръжието ми. А аз не се отклонявам от пътя си, за да търся дяволи. Но пък и не бих направил път на никой от тях.

Валаний вдигна глава и погледна Конан в очите.

— Конан, не разбираш колко много зависи всичко от теб. Знаеш колко е слаба тази провинция — тънък клин, забит в пустошта. Знаеш, че животът на всички хора на запад от блатата зависи от този форт. Ако той падне, кървави брадви ще насекат портите на Велитриум преди конник да успее да прекоси блатата. Негово Величество, или съветниците на Негово Величество, не обръщат внимание на молбите ми да изпратят повече войски, които да пазят границата. Не са наясно с условията тук и не искат да харчат повече пари за нас. Съдбата на границата зависи от хората, които я пазят сега. Наясно си с факта, че по-голямата част от армията, която завладя Канаджохара, беше изтеглена. Че силите, които останаха, са недостатъчни, особено след като онзи дявол Зогар Саг отрови водоизточниците ни и четиридесет души измряха за един ден. Много от другите или са болни, или ги ухапаха змии, или ги изпомачкаха диви зверове. Изглежда, че цели рояци пъплят край форта. Войниците вярват на хвалбите на Зогар, че можел да призовава горските зверове и да ги кара да убиват враговете му.

— Имам триста копиеносци, четиристотин босонийски стрелци и може би петдесет мъже, които, като теб, са опитни в бойното изкуство — продължи да говори Валаний. Всеки от вас струва колкото десет, но сте малко. Конан, ситуацията става опасна. Сред войниците се говори за дезертъорство, бойният дух е нисък. Убедени са, че Зогар

Саг е освободил дяволите и ги е насъскал срещу нас. Страхуват се от черната чума, с която той ни плаши — ужасната черна смърт от мочурищата. Когато видя болен войник, се изпотявам от страх да не би да почернее, да се сбръчка и да умре пред очите ми. Конан, ако ни сполети чумата, войниците ще дезертират до един! Границата ще остане без охрана и нищо няма да спре мургавите орди да стигнат до самите врати на Велитриум, а и отвъд! Ако не успеем да удържим форта, как те ще успеят да удържат града? Зогар Саг трябва да умре, ако искаме да удържим Канаджохара. Ти си прониквал в непознатото по-надълбоко от всички нас. Знаеш къде се намира Гвавела, познаваш и горските пътеки отвъд реката. Ще вземеш ли група бойци довчера, ще се опиташ ли да го убиеш или да го заловиш? О, знам, че това е лудост. Нямах шанс повече от едно на хиляда да се върнеш жив. Но ако не го хванем, това означава смърт за всички ни. Можеш да вземеш толкова хора, колкото искаш.

— Дузина мъже ще свършат тази работа по-добре от цял полк — отвърна Конан. — Петстотин души не могат да си пробият път до Гвавела и обратно, но десетина мъже могат да се промъкнат дотам и да се върнат невредими. Нека аз да избира хората. Не искам войници.

— Ще дойда и аз! — нетърпеливо възкликна Балтус. — Цял живот съм ходил на лов за елени в Тауран.

— Добре. Валаний, ще хапнем в трапезарията, където се събират горяните, и аз ще подбера хората. Ще тръгнем след час. Ще се спуснем по реката с лодка до едно място под селото, после ще се промъкнем през гората. Ако останем живи, ще се върнем преди разсъмване.

### 3. ПЪЛЗАЧИТЕ В МРАКА

Реката лъкатушеше като неясна нишка между абаносовите стени. Веслата, които движеха дългата лодка, сякаш пълзяха в гъстата сянка по източния бряг, потапяха се леко във водата и не вдигаха повече шум от клюна на чапла. Широките рамене на мъжа пред Балтус изглеждаха тъмносини в гъстия мрак. Той знаеше, че даже зорките очи на човека, коленичил на носа, виждат на не повече от няколко фута напред. Конан налучкваше пътя интуитивно, имайки опит от дългите си странствания по вода.

Никой не говореше. Балтус бе огледал добре спътниците си още във форта, преди да се измъкнат от крепостта и да влязат в кануто на брега. Всички бяха израснали в свят, където действаха сурови закони — мъже, които заради жестоката необходимост се бяха научили как да се оправят в горите. До един аквилонци от западните провинции, те имаха много общи неща помежду си. Бяха облечени еднакво: ботуши от еленова кожа, кожени бричове и кожени ризи, с широки колани, в които стърчаха брадви и къси мечове. Бяха слаби, мускулести и мълчаливи, с белези от битки и със студени очи.

Между тези диви мъже обаче и Конан имаше планина разлика. Те бяха синове на цивилизацията, превърнали се в полуварвари. Той беше чистокръвен варварин. Те се бяха научили на потайност и умения, а той бе роден с тези умения. Той ги превъзхождаше и с гъвкавите си, пестеливи движения. Ако те бяха вълци, той бе тигър.

Балтус им се възхищаваше — на тях и на водача им, и се чувстваше горд, че му позволиха да тръгне с тях. Беше горд и от това, че веслото му не вдигаше повече шум от техните весла. Поне в това отношение им беше равен, макар че горянството, научено по време на лов в Тауран, не можеше да се мери с уменията на мъжете, израснали край дивата граница.

Под форта реката правеше малка извивка. Светлините на крепостта бързо изчезнаха, но кануто продължи пътя си още почти мила, прецизно избягвайки стърчащи и плаващи клони.

После водачът тихо изръмжа и мъжете насочиха лодката към другия бряг. Така обаче излязоха от черните сенки на гъсталака, обвил брега, и се изложиха на показ. Но светлината от звездите беше слаба и Балтус знаеше, че ако някой не ги търси нарочно, и най-зоркото око не би могло да различи сянката на кануто, пресичащо реката.

Завиха покрай увисналите храсти на западния бряг и Балтус сграбчи един корен. Никой не обели и дума. Всички инструкции бяха дадени още във форта. Тихо, като огромна пантера, Конан се плъзна на брега и изчезна в храстите. Също толкова тихо го последваха още девет мъже. На Балтус, хванал корена и с весло между коленете, му се стори невероятно, че десетина души могат да се скрият в гъсто преплетената гора, без да издадат и звук.

Пригответи се да чака. Двамата с другия мъж, който остана с него, не размениха и дума. На около миля на северозапад се намираше селото на Зогар Саг, опасно с гъсти гори. Балтус беше наясно със своята задача: той и другарят му трябваше да чакат завръщането на бойната дружина. Ако Конан и хората му не се появяваха до зори, те трябваше бързо да отидат във форта и да докладват, че гората отново е взела жертвите си от расата на нашествениците. Тишината беше непоносима. Нищо не се чуваше от черните гори, невидими зад абаносовите масиви, извисили се над храстите. Тъпаните бяха замлъкнали от часове. Балтус не преставаше да мига, опитвайки се несъзнателно да види нещо през непрогледния мрак. Влажните нощни миризми на реката и усойната гора го потискаха. Някъде наблизо се чу шум, сякаш голяма риба подскочи и цопна във водата. Кануто леко се поразклати и задната ми част започна да се извива навътре към реката. Човекът зад него бе пуснал корена, за който се държеше. Балтус обърна глава, за да го предупреди шепнешком да внимава, и едва различи фигурата му. В мрака тя приличаше на голямо тъмно петно.

Балтус помисли, че мъжът е заспал и се пресегна да го хване за рамото. За негова изненада, от докосването му човекът кльмна и се строполи в кануто. Сърцето на Балтус заби чак в гърлото. Несръчните му пръсти се плъзнаха по гърлото на граничаря — само конвулсивното стискане на зъбите му попречи да изкрещи до Бога: гърлото на другаря му бе прерязано от ухо до ухо.

Ужасен и паникьосан, Балтус Се надигна... и в същия миг една мускулеста ръка се показа от мрака, склучвайки се около гърлото му.



Кануто лудо се залюля. Ножът на Балтус се озова в ръката му, макар той да не си спомняше да го е вадил от ботуша си. Заби го жестоко и сляпо. Усети, че острието потъва дълбоко и чу в ухото си зверски вик. На този вик отговориха хиляди ужасяващи викове. Бясна врява се вдигна от всички страни и хиляди ръце го сграбчиха. Връхлетяно от побеснелите тела, кануто се обърна настрани, но преди да падне под него, Балтус усети силен удар по главата си. Ноцта избухна в ослепяващ пламък. После отстъпи пред абсолютния мрак.

## 4. ЗВЕРОВЕТЕ НА ЗОГАР САГ

Заслепен от множество огънове, Балтус бавно възстановяваше възприятията си. Премигна и разклати глава. Очите го заболяха от блясъка. Около него се разнасяха странни звуци, които ставаха все по-отчетливи. Той вдигна глава и се огледа слисано. Бе заобиколен от десетина мъже, скупчили се около червените езици на пламъците.

Изведнъж си спомни всичко. Беше завързан за един стълб на открито и заобиколен от жестоки и ужасни фигури. Зад тях гореше пръстен от огънове, подклаждани от голи мургави жени. Зад огньовете се виждаха колиби от кал и плетени пръчки, обрасли с храсти.

Зад колибите имаше ограда с широка порта. Цялото внимание на Балтус обаче беше съсредоточено върху възбудените мъже, които го наблюдаваха свирепо.

Бе заобиколен от ниски мъже с широки рамене, с хлътнали гърди и слаби крака. Бяха напълно голи, като се изключат малките превръзки от лъвска кожа. Издутите им мускули се очертаваха ясно под светлината на огньовете. Мургавите им лица бяха неподвижни, но присвитите им очи присветваха кръвожадно. Сплъстените им гриви бяха привързани с медни лентички. В ръцете си държаха мечове и брадви. Крайниците на някои бяха превързани с груби парцали, а от тъмните им кожи се носеше миризма на съсирена кръв. Очевидно скоро е имало смъртоносна битка.

Потресен, Балтус погледна настрани от похитителите си и едва потисна ужасения си вик: няколко фута по-нататък се издигаше ниска, ужасяваща пирамида тя бе построена от кървави човешки глави. Мъртвите им очи гледаха изцъклени към черното небе. Вцепенен, той разпозна лицата, обърнати към него: бяха на мъжете, последвали Конан в гората. Не можа да види дали главата на кимериеца е сред тях. Обзе го адско гадене. Зад главите лежаха телата на половин дузина пикти. Усети в душата си жестоко ликуване. Горските бегачи не бяха си отишли напразно.

Обърна глава, за да не гледа отвратителния спектакъл. Забеляза, че до него има още един стълб, боядисан в черно, същия като неговия. На него бе увиснал завързан мъж, само по кожени бричове. Балтус позна в него един от горяните на Конан. От устата му капеше кръв, от една рана на хълбока му също се стичаше кръв. Човекът повдигна глава, облиза устните си и промърмори:

— Значи и теб са те хванали!

— Промъкнаха се във водата и прерязаха гърлото на другаря ми — изпъшка Балтус. — Изобщо не ги чухме. Митра, как жива твар може да се движи толкова безшумно?

— Те са дяволи — промърмори пленникът. — Сигурно са ни наблюдавали още от течението. Попаднахме в капан. Преди да се усетим, отвсякъде полетяха стрели, които убиха повечето от нас. Трима-четирима се шумгнаха в храстите и започнаха ръкопашен бой. Но другите бяха много. Конан сигурно е успял да се измъкне, не съм виждал главата му. За мен и за теб обаче щеше да е по-добре, ако ни бяха убили на място. Не мога да обвинявам Конан. Обикновено сме стигали до селото, без да ни усетят. Но сега сигурно сме се натъкнали на голяма група, идваща по реката откъм юг. Готви се някаква дяволска работа. Тук има твърде много пикти. Има воини от западните племена, от горното и от долното течение на реката.

Балтус се озърна наоколо. Колкото и малко да знаеше за пиктите, забеляза, че броят на мъжете е много по-голям, отколкото можеха да се съберат в селото. Нямаше достатъчно колиби, които да ги подслонят всичките. После забеляза, че и варварските племенни тотеми по лицата и по гърдите им са различни.

— Дяволска работа — промърмори горският бегач. — Може да са се събрали тук, за да видят Зогар Саг какви магии ще прави с труповете ни. Е, какво пък, не съм очаквал да умра в постелята си. Но ми се ще да бяхме загинали с останалите.

Вълчийт вой на пиктите се усили и стана по-екзалтиран, а редиците им се раздвижиха нетърпеливо. Навярно пристигаше някой главатар. Балтус завъртя глава и видя, че коловете са забити пред дълга сграда, по-голяма от другите, украсена с човешки черепи, увиснали по стрехите. Пред вратата на тази сграда сега танцуваше фантастична фигура.

— Зогар! — ахна горянинът и несъзнателно опъна въжетата си. Балтус видя средна на ръст, слаба фигура, почти скрита в щраусови пера, забити в околожка от кожа и мед. Сред перата надзърташе отвратително и злобно лице. Докато шаманът подскачаше и грачеше, те се развяваха и шумоляха.

С фантастични поклони и гротескни движения той влезе в кръга и се завъртя пред вързаните си мълчаливи пленници. Ако друг човек се държеше така, това би изглеждало смешно — глупаво, дивашко подскачане, безсмислена вихрушка от пера. Но този свиреп поглед, надзърнал злобно изпод вълнистата маса, придаваше на сцената зловещо значение. Никой човек с такова лице не би могъл да изглежда смешен. Това беше самият дявол!

Изведнъж той замръзна като статуя; перата смешно подскочиха и се отпуснаха върху него. Виещите воители се умълчаха. Зогар Саг стоеше неподвижен и сякаш нарастваше — на височина и на ширина.

Шаманът заговори с дрезгава, гърлена интонация, сякаш съскаше кобра. Навря главата и дългия си врат в лицето на ранения; очите му грееха, червени от светлината на пламъците. Вързаният се изплю в лицето му.

С животински вик Зогар подскочи и се сгърчи във въздуха, а воините нададоха зверски вик и се втурнаха към мъжа на стълбата. Шаманът обаче ги спря, излая някаква команда и те хукнаха към портата. Отвори я, обърна се и се върна в кръга, разпръсквайки се с отчаяна бързина надясно и наляво. Жените и голите деца се изпокриха в колибите, надзъртайки през вратите и прозорците. Пред отворената врата се образува голям шпалир. Зад него се мерзелееше черната гора над просеката, осветена от огньовете.

Зогар Саг се обърна към гората и се възцари напрегната тишина. Той се изправи на пръсти и нададе странен вой, който раздра ноцта. Далеч в черната гора му отговори друг, по-дълбок вой. Балтус потрепери. От тембъра на гласа разбра, че той не идва от човешка уста. Спомни си какво им каза Валаний — Зогар Саг се похвалил, че може да призовава дивите зверове и да им заповядва. Горянинът оживя под маската си от кръв и конвулсивно облиза устни.

Селото затаи дъх. Зогар Саг стоеше неподвижен като статуя, перата му едва-едва потрепваха край него. Но изведнъж в очертанятията на портата застана някой.

Тръпнеща въздишка премина над селото. Мъжете се скупчиха и бързо отстъпиха назад, притискайки се един о друг между колибите. Балтус усети как късата му коса настръхва върху темето. Съществува, изправило се в очертанията на вратата, бе живо възплъщение на кошмар. Цветът му беше странно блед, изглеждаше призрачно и нереално на слабата светлина. Но нямаше нищо нереално в продълговатата му свирепа глава и в огромните бивни, блеснали на светлината на огъня. Приблужи като привидение от миналото. Беше оцеляло от една по-стара, по-мрачна епоха, чудовището от много древни легенди: саблезъбият тигър. Никой хиборейски ловец не бе зървал този първобитен звяр от векове насам. Безброй митове надаряваха тези същества със свръхестествени качества, вдъхновени от призрачния им цвят и от демоничната им жестокост.

Звярът, който се спусна към мъжете на стълбовете, беше по-дълъг и по-тежък от обикновения тигър, голям почти колкото мечка. Раменете и предните му крака бяха мощни, а задните му крака бяха по-силни и от лъвските. Челюстите му бяха масивни, а главата — оформена като на звяр. Надали имаше други инстинкти, освен инстинкта за унищожение. Беше някаква игра на природата сред хищниците. Еволюцията се бе разбесняла и бе създавала един ужас от бивници и зъби.

Ето ги чудовищата, които Зогар Саг призовавал от гората! Балтус вече не се съмняваше, че само черната магия може да контролира това безмозъчно, страховито чудовище. Като шепот от подсъзнанието му изникна смътният спомен за древния бог на мрака и първичния страх, на когото преди векове се кланяли и хора, и зверове, и чиито деца — както говореха едва чуто — още се спотайвали из тъмните кътчета по света... И той погледна към Зогар Саг ужасен.

Чудовището мина край купчината тела и кървави глави и сякаш не ги забеляза. Не беше лешояд. Ловеше само живи жертви в своя свят, изцяло посветен на убийството. Ужасен глад пламна в широките, непремигващи очи. Зейналите му челюсти се разлигавиха. Шаманът отстъпи назад и махна с ръка към горянина.

Огромната котка приклепна и Балтус се вцепени при спомена за ужасната ѝ жестокост. Беше слушал как скачала върху слон и забивала остриите си като мечове бивници толкова дълбоко в черепа на титана, че после изобщо не можела да ги извади. Оставала си така, вкопчена в

жертвата си, докато умре от глад. Шаманът извика пронизително и чудовището скочи с оглушителен рев.

Балтус не беше и сънувал такъв скок, такава разфучана страст към унищожение, олицетворена в тази гигантска маса от железни мускули и разкъсващи зъби.

В скока си огромният звяр не само счупи стълба, но и откъсна осакатеното тяло на жертвата си от вървите. В един и същ миг огромните зъби изтърбушиха и разпокъсаха човека, а гигантските бивници откъснаха цялата горна част на главата му, прониквайки през черепа безпрепятствено, като през плът. Здравите ремъци от сурово лико поддадоха като хартия; на мястото, където бяха вързани ремъците, нямаше плът и кости. Балтус гледаше като парализиран. Мозъкът му отказваше да приеме онова, което виждаха очите му. После изведнъж повърна. Беше ходил на лов за мечки и пантери, но не беше и сънувал звяр, който може да превърне един човек в червен парцал за част от секундата.

С остатъка от кървавата си плячка саблезъбият изчезна през портата и няколко мига по-късно от гората се чу плътен рев, който се отдалечаваше. Но пиктите все още се свиваха назад между колибите, а шаманът още стоеше с лице към портата, зейнала като черен отвор, за да пропусне нощта.

Изведнъж Балтус се обля в студена пот. Какъв нов ужас щеше да мине през тази порта, за да превърне в леш и *неговото* тяло? Обзе го невъобразима паника и той напразно задърпа ремъците си. Нощта изглеждаше черна и зловеща зад огньовете. Самите огньове светеха зловещо като пламъците в Ада. Усети очите на пиктите, втречени в него — стотици алчни, жестоки очи. Мъжете около него вече не приличаха на хора; бяха дяволите на тази черна джунгла, на които крещеше през мрака демонът с перата.

Зогар изпрати друг призив, който разтърси нощта, но той бе абсолютно различен от първия. Бе отвратително съскане и Балтус изстина от мисълта, която му дойде на ум. Ако змия можеше да съска толкова силно, би издала точно същия звук.

Проточи се дълга, бездиханна тишина, в която Балтус се задушаваше от туптенето на сърцето си. И после зад портата прозвуча свистене, сухо шумолене, а в рамките на осветената порта се появи отвратителен гостенин.

Балтус пак разпозна чудовището от древните легенди. Видя и позна древния, зъл змей, който се виеше там. Клиновидната му глава, голяма колкото главата на кон, бе изправена високо, над един човешки бой. Разпозна и бледия блясък на туловището, виещо се зад нея. Раздвоеният език се стрелкаше навън и навътре, а огньовете осветяваха оголените му зъби.

Ужасът от съдбата, която му предстоеше, парализира Балтус напълно. Това бе влечугото, наречено още от древните Змията-Призрак — белезникав, отвратителен ужас, който пропълзявал нощем в колибите и разкъсвал цели семейства. Прекършвал жертвата си като питон, но за разлика от другите змии, в зъбите му имало отрова, която довеждала до подлудяване и смърт. И това чудовище отдавна се смяташе за изчезнало. Значи Валаний е говорил истината. Никой бял човек не знаеше какви същества обитават огромната гора отвъд Черната река.

Змеят приближи тихо, гърчейки се по земята. Отвратителната му глава остана издигната, но леко се изкриви назад, готова за удар. Балтус гледаше с изцъклени, хипнотизирани очи в това отвратително гърло, през което щеше да мине скоро, и не усещаше нищо друго, освен смъртно гадене.

И тогава нещо литна от сенките на колибите, а огромното влечуго запълзя обратно с бързи извивки. Като на сън Балтус видя късо копие, забодено в силния врат, точно под зейналите челюсти. Дръжката стърчеше от едната страна, стоманеният връх — от другата.

Като се гърчеше отвратително, побеснялото влечуго се претърколи до насядалите мъже. Копието не беше засегнало гръбнака му, беше проболо само вратните мускули. Чудовището започна да шиба бясно с опашка и покоси дузина мъже, а челюстите му тракаха конвулсивно и пръскаха отрова, която изгаряше като течен огън. С вой, ругатни и крясъци хората се разбягаха обезумели пред него, блъскаха се, тъпчеха падналите и изчезваха зад колибите. Гигантската змия се търколи в огъня, разхвърляйки искри и главни, а от болката яростта ѝ стана още по-безумна. Стената на една колиба се строполи от страхотния удар на опашката.

Мъже, жени и деца се щураха, накъдето им видят очите, минаваха през огньовете и тъпчеха запалените пънове. Пламъците се извисиха, после угаснаха. Само блед червеникав отблясък осветяваше

кошмарната сцена, където гигантското влечуго шибаше и се търкаляше, а хората наоколо му крещяха в паническия си бяг.

Балтус усети, че нещо го дърпа за китките и после, като по чудо, той беше развързан, а една силна ръка го издърпа зад стълба. Като в мъгла успя да види Конан.

По ризницата на кимериеца имаше кръв, съсирена кръв се виждаше и по меча в дясната му ръка.

— Хайде! Преди да са се опомнили!

Балтус усети дръжка на брадва в ръката си. Зогар Саг беше изчезнал. Конан дърпаше младежа след себе си, докато вцепененият му мозък се събуди и краката му започнаха да се движат сами. После Конан го пусна и изтича в сградата, където висяха черепите. Балтус го последва. Зърна зловещия каменен олтар, едва осветен от външния блясък: пет човешки глави се хилеха върху този олтар, а най-свежата му беше страшно позната — беше главата на търговеца Тиберий. Зад олтара се издигаше идол — мрачен, неясен, но смътно напомнящ човешко същество. После Балтус отново се задави от ужас, когато фигурата изведнъж се изправи с тракане на вериги и издигна дълги, безформени ръце в мрака.

Мечът на Конан полетя надолу, чу се звук от срязана плът и хрускане на кости. Тогава кимериецът дръпна Балтус към една врата в задния край на дългата колиба. Изскочиха през нея и отново излязоха в заграждението. На няколко ярда пред тях се изпречи оградата.

Зад колибата на шамана беше тъмно. Конан спря до стената, сграбчи Балтус и го вдигна във въздуха така, както би вдигнал малко дете. Балтус се хвана за върховете на изправените колове, набодени в изсушената от слънцето кал, и се изкатери по тях, без да обръща внимание на одрасканата си кожа. Подаде ръка на кимериеца и тогава иззад колибата на шамана изскочи един набрал скорост пикт. Закова се на място, видял на слабата светлина от полузагасналите огньовете човека на стената. Конан метна брадвата си със смъртоносна сила, но устата на воина вече бе отворена, за да извика и да предупреди другарите си. Викът се надигна високо над врявата, секна и пиктът се строполи с натрошен череп.

Изведнъж гълчавата утихна, а после стотици гърла отговориха свирепо и воините скочиха да отблъснат атаката, за която бяха предупредени.



Конан хвана Балтус под мишница и го измъкна нагоре. Секунди след това бегълците скочиха от другата страна на стената.

## 5. ДЕЦАТА НА ДЖЕБАЛ САГ

— Накъде е реката? — не можеше да се ориентира Балтус.

— Сега не трябва да се опитваме да стигнем до реката — обясни Конан. — Гората между селото и реката е пълна с воители. Хайде! Ще тръгнем в посоката, в която въобще не очакват да се отправим — на запад!

Когато навлязоха в гъстата растителност, Балтус хвърли бърз поглед назад и съгледа стената, изпъстрена с главите на диваците, които надничаха отгоре. Пиктите бяха объркани. Не бяха успели да стигнат до стената навреме, за да зърнат укрилите се вече бегълци. Видяха единствено тялото на мъртвия воин. Но не се виждаше никакъв враг.

Балтус разбра, че те още не знаят за бягството му. От другите шумове се досети, че воините, ръководени от пискливия глас на Зогар Саг, доубиват ранения змей със стрели. Миг по-късно настроението във виковете се промени. В нощта се надигнаха крясъци, изпълнени с ярост.

Конан се разсмя зловещо и поведе спътника си по тясна пътека под черните клони. Движеха се на запад. Кимериецът тичаше бързо и сигурно, като че ли по добре осветена магистрала. Балтус залиташе след него, опипвайки гъстите храсталаци от двете си страни.

— Сега ще тръгнат след нас. Зогар е открил, че си изчезнал, а и знае, че главата ми не е сред купчината пред олтара. Куче! Ако имах още едно копие, щях да го пробода преди змията. Върви по пътеката. Не могат да ни последват с фенери, пък и от селото излизат много пътеки. Първо ще тръгнат по онези, които водят към реката — ще хвърлят кордон от воители на мили по брега. Ще ни очакват там. Няма да тръгваме към гората, преди да се наложи. По тази пътечка можем да спечелим време. Сега се дръж за нея и тичай, както никога не си тичал.

— Доста бързо се опомниха от паниката, проклетниците! — изпъшка Балтус, опитвайки се да не изостава от спътника си.

— Те от нищо не се страхуват твърде дълго — изсумтя Конан.

С всяка стъпка се впускаха все по-надълбоко и по-надълбоко в пустошта и по-надалеч от цивилизацията, но Балтус не се съмняваше в мъдростта на Конан. След време кимериецът изръмжа:

— Когато се отдалечим достатъчно от селото, ще завием обратно към реката в голям кръг. Няма друго село на мили от Гвавела. Всички пикти са се събрали наоколо. Ще ги заобиколим. Не могат да ни проследят до зори. Тогава навярно ще ни хванат дирите, но още преди да съмне ние ще изоставим пътеката и ще се впуснем в гората.

Продължиха да тичат. Дъхът на Балтус се процеждаше трудно през зъбите му, скоро усети и болка в хълбока. Блъскаше се в храстите от двете страни на пътеката. Конан изведнъж го дръпна, обърна се и погледна назад по мрачната пътека.

Над тях се издигаше луната — мрачен, бял огън сред сплетените клони.

— Да влизаме ли вече в гората? — изпъшка Балтус.

— Дай ми брадвата си — тихо промърмори Конан. — Нещо ни настига.

— Тогава е най-добре да изоставим пътеката! — възкликна младежът.

Конан поклати глава и дръпна другаря си в гъстите храсти. Луната се издигаше по-високо и смътно осветяваше пътеката.

— Не можем да се бием с цялото племе! — прошепна Балтус.

— Никой човек не може да открие следите ни толкова бързо, нито пък да ни догони за толкова кратко време — промърмори Конан. — Ш-ш-т.

Последва напрегната тишина, в която Балтус си помисли, че биенето на сърцето му се чува на цели мили разстояние. После изведнъж на тъмната пътека изникна свирепа муцуна. Сърцето на Балтус подскочи чак в гърлото му; най-напред се уплаши, че отново вижда ужасната глава на саблезъбия. Но тази глава беше по-малка, потясна: там стоеше леопард, ръмжеше тихо и се взираше по пътеката. Вятърът духаше срещу двамата скрити мъже и скриваше миризмата им. Звярът наведе глава и подуши пътеката, после неуверено тръгна напред. По гърба на Балтус преминаха студени тръпки. Несъмнено животното преследваше точно тях.

Вдигна глава, очите му светеха като огнени топки, и изръмжа високо. В този момент Конан метна брадвата.

Цялата сила на ръката и на рамото му бяха вложени в удара и брадвата прелетя като сребърна нишка под бледата луна. Леопардът се претърколи на земята в предсмъртни гърчове. Дръжката на брадвата сгърчеше от главата му. Острието бе разполовило тесния череп.

Конан излезе от храстите, издърпа оръжието си и повлече мъртвото тяло сред дърветата, скривайки го от случайни погледи.

— Сега да тръгваме, бързо! — изсумтя той и хукна на юг, далеч от пътеката. — След тази котка идват воините. Веднага щом са дошли на себе си, Зогар е пуснал леопарда по петите ни. Пиктите са го последвали, но са изостанали. Той е надушил следите ни и се е спуснал след нас като светкавица. Те не могат да го настигнат, но вече имат представа накъде сме тръгнали. Следват го и се ослушват да чуят рева му. Е, няма да го чуят, но ще видят кръвта по пътеката и ще открият тялото в гъсталака. И оттам ще ни хванат следата, ако могат. Стъпвай внимателно.

Без усилие той избягваше сплетените шипки и ниско увисналите клони, плъзгаше се между дърветата, без да докосва стъблата, и винаги стъпваше там, където не би оставил доказателство за преминаването си; за Балтус това беше почти недостижимо.

Нищо не се чуваше зад тях. Бяха изминали повече от миля, когато Балтус попита;

— Нима Зогар Саг хваща малки леопардчета и ги обучава да убиват?

Конан поклати глава.

— Този леопард го беше извикал от гората.

— Но — настоя другият, — ако може да заповядва на зверовете, защо не ги вдигне всичките на крак и не ги пусне по петите ни? Гората е пълна с леопарди, защо изпрати само един?

За миг Конан не отговори, после сдържано обясни:

— Той не може да командва всички животни. Само онези, които помнят Джебал Саг.

— Джебал Саг? — колебливо повтори древното име Балтус. Не беше го чувал повече от три-четири пъти в живота си.

— Едно време всички живи същества му се покланяли. Това било много отдавна, когато зверовете и хората говорели на един и същи език. Хората обаче го забравили; повечето зверове — също.

Малцината, които помнят Джебал Саг, и зверовете, които го помнят, са братя и говорят на един и същ език.

Балтус не отговори. Вързан на пиктийски стълб, бе видял как нощната джунгла предава зъбатите си ужаси при повика на шамана.

— Цивилизованите хора се смеят на всичко това — продължи Конан. — Но никой не може да ми каже как Зогар Саг вика питони, тигри и леопарди от пустошта и ги кара да изпълняват заповедите му. Такива са те, цивилизованите хора. Когато не могат да обяснят нещо с недопечената си наука, просто отказват да повярват в него.

Хората от Тауран обаче бяха по-близко до примитивното от всички други аквилонци; все още вярваха в суеверия, чиито източници се губеха в античността. А тази нощ Балтус видя неща, от които още го побиваха тръпки.

— Чувал съм, че някъде тук има древна горичка, свещена за Джебал Саг — каза Конан. — Не знам. Не съм я виждал. Но в тази страна има повече зверове, които *помнят*, отколкото навсякъде другаде.

— Значи и други ще ни последват?

— Те вече ни следват. Зогар никога няма да пусне само един звяр по петите ни.

— Тогава какво ще правим? — стреснато попита Балтус, стисна брадвата си и погледна към зловещите арки над главата си. Във всеки момент очакваше разкъсващи зъби и бивници да изскочат от сенките.

— Чакай!

Конан клекна, извади ножа си и започна да чертае някакъв странен символ върху пръстта. Балтус се наведе, погледна го и усети как го побиват тръпки, но не разбра причината. Не вееше вятър, но листата над тях прошумоляха и през клоните се понесе странно, призрачно стенание. Конан погледна нагоре, после се изправи и мрачно се взря в символа, който беше нарисувал.

— Какво е това? — прошепна Балтус. Изглеждаше архаично и не му говореше нищо. Предположи, че невежеството му по отношение на изкуството е причината да не може да разпознае в символа един от обичайните знаци на някоя могъща култура.

— Видях го нарисуван на една пещерна скала, където от милиони години не беше стъпвал човешки крак — промърмори Конан, — в необитаемите планини отвъд морето Вилайет, на другия край на

света. По-късно видях един черен магьосник да го драска върху пясъка край някаква река. Той ми разкри част от значението му — символът е свещен за Джебал Саг и за съществата, които го боготворят. Внимавай!

Дръпнаха се навътре в гъстия храсталак и зачакаха в напрегнато мълчание. От изток тътнеха тъпаните, а някъде от север и от запад им отговаряха други тъпани. Балтус потрепери, макар да знаеше, че се намира дълбоко в черната гора, далеч от мрачните музиканти, чието монотонно думкане бе зловеща увертюра към сцената на кървава драма.

Балтус затаи дъх. След малко листата леко се разклатиха, храстите се разтвориха и сред тях се появи една великолепна пантера. Лунната светлина, процеждаща се през листата, огря лъскавата ѝ кожа, развълнувана от движенията на огромните мускули под нея.

Голямата дива котка се плъзна към тях с наведена глава. Душеше следите им. После спря и замръзна на място, а муцуната ѝ почти докосна символа, нарисуван в пръстта. Дълго време тя клеча неподвижна; отпусна дългото си тяло и положи глава на земята до знака. Балтус усети как целия изтръпва. Този хищник бе изпълнен с благоговение и страхопочитание!

После пантерата стана и предпазливо се отдръпна назад, с корем почти опиращ в земята. Когато задните ѝ крака опраха в храстите, тя се обърна и, обхваната от внезапна паника, изчезна като светкавица.

Балтус изтри чело с трепереца ръка и погледна към Конан.

В очите на варварина горяха древни огънове. В този момент той бе подивял напълно и беше забравил за човека до себе си. В пламналите му очи Балтус зърна и смътно разпозна сенки от зората на човечеството, забравени и непризнавани от изтънчените раси — древни, първобитни фантоми, неназовани и безименни.

После дълбоките огънове в очите на Конан угаснаха и той мълчаливо поведе Балтус навътре в гората.

— Вече няма защо да се страхуваме от зверовете каза той след малко, но оставихме знак, който ще бъде разчетен от хората. Те няма да могат да ни проследят много лесно, а докато не намерят този символ, няма да са сигурни, че сме се насочили на юг. Дори тогава няма да им е лесно да ни надушат без помощта на зверовете. Но горите на юг от пътеката ще са пълни с воители, които ще ни търсят. Ако продължим да се движим след разсъмване, със сигурност ще налетим

на някои от тях. Щом намерим добро място, ще се скрием и ще чакаме следващата нощ. Чак тогава ще свием към реката. Трябва да предупредим Валаний, но с нищо няма да му помогнем, ако ни убият.

— Да предупредим Валаний?

— По дяволите, не разбра ли, че горите край реката гъмжат от пикти! Заради това и ни хванаха. Зогар мъти някаква военна магия. Направил е нещо, което никой пикт досега не е правил — обединил е поне петнадесетина клана. Омагьосал ги е: те по-скоро биха тръгнали след магьосник, отколкото след вожд. Видя ли тълпата в селото? Още стотици се крият по брега на реката, но ти не си ги видял. И още идват, от по-далечните села. Ще събере поне три хиляди бойци. Легнах в храстите и ги чух какво си говорят. Мислят да нападнат форта. Не знам кога, но Зогар няма да посмее да отлага дълго. Събрал ги е заедно и ги е докарал до лудост. Ако не ги поведе бързо в бой, тези диваци ще се сдърпат помежду си. Като кръвожадни тигри са.

Не знам дали ще успеят да превземат форта. Както и да е, ние трябва да се прехвърлим през реката и да предупредим нашите. Заселниците по пътя за Велитриум трябва или да се скрият във форта, или да бягат към Велитриум. Докато пиктите обсаждат форта, бойни дружини ще тръгнат по пътя далеч на изток. Дори може да прекосят Гръмотевичната река и да се впуснат в гъсто населената част от страната отвъд Велитриум.

Докато говореше, варваринът водеше спътника си все по-надълбоко и по-надълбоко в древната пустош. Стигнаха до едно място, където гъсталакът беше по-рехав и се виждаше оголена скала, отклоняваща се на юг. Балтус се чувстваше по-сигурен, докато вървяха по нея. Даже пикт не би могъл да им хване дирята по голата скала.

— А ти как се измъкна? — попита той малко по-късно.

Конан потупа ризницата и шлема си.

— Ако повечето от моите бойци носеха ризници, пред олтара на шамана щяха да висят по-малко черепи. Но повечето от тях вдигат шум с ризниците и затова не ги използват. Чакаха ни от двете страни на пътеката, гадовете. А когато един пикт застане неподвижен, даже горските зверове минават край него, без да го забележат. Видели са ни, като прекосяха реката, и са заели позиции. Ако бяха направили засадата, след като слязохме на брега, щях да ги усетя. Но те вече ни чакаха и даже лист не потрепваше. Самият дявол не би заподозрял

нищо. Най-напред се усъмних, когато чух опъваше на тетива. Залегнах и извиках на мъжете зад мен също да залегнат, но те действаха твърде бавно при това изненадващо нападение. Повечето паднаха още при първия залп, който се стовари върху ни от двете страни. Някои стрели обаче минаха през пътеката и удариха пиктите от другата страна. — Той се усмихна със злобно удовлетворение. — Оцелелите се втурнахме в гората и се счепкахме с тях. Когато видях, че другите са паднали или заловени, хукнах и просто надбягах боядисаните дяволи в мрака. Тичах, пълзях, промъквах се, а понякога лягах под храстите и те минаваха на тълпи край мен. Опитах да стигна до брега и открих, че там е пълно с тях. Очаквали са от мен точно такъв ход. Но аз все пак се промъкнах и рискувах да премина с плуване. Точно тогава чух тъпаните в селото и разбрах, че са хванали някого жив.

— Всичките бяха толкова погълнати от магиите на Зогар, че успях да се покача по стената зад шаманската колиба — продължи разказа си Конан. — Един воин трябваше да пази на това място, но той клечеше зад колибата и наблюдаваше церемонията оттам. Промъкнах се зад него и му строших врата, преди да разбере какво става. Онова копие, дето го хвърлих по змея, беше негово, а ти сега носиш неговата брадва.

— Ами какво беше онова... онова нещо, което уби в шаманската колиба? — попита Балтус и потрепери от спомена.

— Един от боговете на Зогар. Едно от децата на Джебил Саг, което не помни и трябва да се държи вързано на олтара. Биволска маймуна. Пиктите мислят, че те са свещени за Косматия, който живее на луната — бога-горила от Гула.

— Виж, развиделява се. Ето едно хубаво място, където можем да се скрием, докато разберем дали са ни настигнали. Вероятно ще трябва да изчакаме нощта, за да се върнем до реката.

Пред тях се издигаше нисък хълм, опасан с растителност и покрит с дебели дървета и с храсти. Близо до върха Конан се спусна в скален масив, обрасъл с гъсти храсталаци. Легнаха между тях и имаха чудесен изглед към джунглата отдолу, без никой да ги вижда. Балтус не вярваше, че даже пиктите могат да ги проследят по скалистата почва в продължение на четири-пет мили, но се страхуваше от зверовете, които се подчиняваха на Зогар Саг. Вярата му в странния символ малко



се бе поразклатила. Но Конан изключваше възможността зверовете да ги последват.

Призрачна белота се простря сред гъстите клони; късчетата небе, които се виждаха, промениха цвета си от розово в синьо. Балтус беше утолил жаждата си в един поток, по усети вълчи глад. Тишината беше абсолютна, ако не се смяташе изчуруликването на някоя птичка. Тъпаните вече не се чуваха. Мислите на младежа се върнаха към зловещата сцена пред шаманската колиба.

— Зогар Саг носеше щраусови пера — каза той. — Виждам съм ги по шлемовете на рицари, идващи от изток да погостуват на бароните от блатата. Но в тази гора няма щрауси, нали?

— О, тези пера идват от Куш — отвърна Конан. — На запад от тук, много далеч, е морският бряг. От време на време покрай него минават кораби от Зингара и продават оръжие, украшения и вино на племената край брега. От тях пък вземат кожи, медна руда и златен прах. Понякога търгуват и с щраусови пера, които вземат от стигийците. На свой ред те пък ги вземат от черните племена от Куш, който се намира на юг от Стигия. Пиктийските шамани ги складират в големи количества. Но тази търговия е много рискована. Твърде вероятно е пиктите да се опитат да ограбят кораба, а и брегът е опасен за кораби. Плавал съм край него, когато бях с пиратите от островите Барача, намиращи се на югозапад от Зингара.

Балтус погледна другаря си с възхищение.

— Знам, че не си прекарал живота си по тези места. Много ли си пътувал?

— Скитал съм надалеч, по-далеч от всеки мъж от моята раса. Виждам съм големите градове на хиборейците, на шемитите, на стигийците и на хирканите. Скитал съм из непознати страни на юг от черните царства на Куш и на изток от морето Вилайет. Бил съм капитан на наемници, корсар, казак, безпаричен скитник, генерал... По дяволите, бил съм всичко, освен крал на някоя цивилизована държава! Но може да стана и такъв, преди да умра. — Хрумването му достави удоволствие и той се разсмя сърдечно. После сви рамене и протегна огромната си фигура върху скалите. — Този живот не е по-лош от другите. Не знам колко дълго ще остана на границата: седмица, месец или година. Обичам да скитам. Но на границата е толкова добре, колкото навсякъде другаде.

Балтус се вгледа в гората под тях. Все още очакваше да зърне жестоки боядисани лица да се подават през листата. Но минаха часове и мрачната тишина не бе смутена от прокрадващи се стъпки. Балтус сметна, че пиктите са им изгубили следата и са се отказали да ги преследват. Конан обаче започна да става неспокоен.

— Досега трябваше да видим дружини, които да претърсват гората. Ако са се отказали от преследването, то е, защото са започнали голямата игра. Сигурно се събират, за да прекосят реката и да нападнат форта.

— Биха ли дошли чак толкова далеч на юг, ако са загубили следата?

— Те са загубили следата, това е добре. Иначе досега да са ни хванали за гушите. При обичайни обстоятелства те претърсват горите по цели мили, във всички посоки. От този хълм все щяхме да видим някои от тях. Сигурно се подготвят да прекосят реката. Ще трябва да рискуваме и да тръгнем натам. Хайде, стягай се да потегляме.

Докато пълзеше надолу по скалата, Балтус усети познатия сърбеж между плешките. Очакваше във всеки момент убийствен залп стрели от зелените маси над тях. Страхуваше се, че пиктите са ги открили и дебнат някъде в засада. Но Конан беше убеден, че наблизо няма врагове, и се оказа прав.

— Ние се намираме на мили на юг от селото — изръмжа той. — Ще тръгнем направо към реката. Не знам колко далеч по течението са се разпрострели. Да се надяваме, че ще излезем под тях.

Насочиха се на изток с бързина, която се стори безразсъдна на Балтус. В горите не се забелязваха следи от живот. Конан смяташе, че всички пикти са се събрали в селището Гжавела, ако, разбира се, вече не бяха преминали реката. Не вярваше обаче, че ще се опитат да я прекосят през деня.

Някои горяни със сигурност ще ги видят и ще вдигнат тревога. Ще прекосят под и над форта, без да бъдат забелязани от стражите. После другите ще се качат в канута и ще тръгнат направо към речната стена. Щом започнат атаката, скритите в гората на източния бряг ще нападнат форта от другите страни. Те опитаха това и преди, но им извадихме вътрешностите и ги насякохме на парчета. Този път обаче имат достатъчно воители за една истинска яростна атака.

Продължиха, без да спират, макар че Балтус гледаше с копнеж катеричките по клоните, които би могъл да свали с едно хвърляне на брадвата си. Тишината и мракът на първобитната гора започнаха да го потискат. Мислеше си за откритите горички и огрените от слънцето ливади на Тауран, за къщата на баща си — за стръмния ѝ сламен покрив и за прозорците от фалшиви диаманти, за дебелите крави, пасящи кротко тучната трева и за сърдечната дружба на силните, невъоръжени орачи и пастири.

Чувстваше се самотен въпреки присъствието на другаря си. Конан беше част от тази пустош, а Балтус тук беше чужденец. Кимериецът беше прекарал години в големите градове по света; беше се разхождал с владетелите на цивилизацията; би могъл дори да постигне лудата си фантазия някой ден да управлява като крал на цивилизована нация. Какви ли чудни неща не се случват... Но от това той не беше по-малко варварин. Интересуваше се само от първичните неща в живота.

Топлата задушеvnост на дребните детайли-, чувствата и прекрасните, незначителни изживявания на цивилизованите хора не означаваха нищо за него. Вълкът си остава вълк, независимо от каприза на съдбата, позволил му да тича с овчарските кучета. Кръвопролитията, жестокостта и дивацината бяха естествените елементи на живота, който Конан познаваше. Той не можеше и никога не би могъл да разбере обикновените неща, толкова скъпи на цивилизованите мъже и жени.

Сенките се удължиха, когато стигнаха до реката и надзърнаха през прикритието от храсти. Виждаха на по една миля нагоре и надолу по реката. Мрачното течение мълчаливо се носеше пред тях. Конан се намръщи към отсрещния бряг.

— Да опитаме тук да преплуваме реката. Не знаем дали те са я прекосили, или не. Горите ей там може и да са пълни с тях. Ще трябва да рискуваме. Сега сме на около шест мили от Гъавела и...

Завъртя се и приклепна като отпусната тетива. Нещо като бяла светкавица се стрелна от храстите. Балтус веднага разбра, че е стрела. С тигърски скок Конан се шмугна в храстите и Балтус зърна блясъка на стоманата, когато той завъртя меча си. Чу се предсмъртен крясък. В следващия миг той се провираше през храстите след кимериеца.

Един пикт с разбит череп лежеше по очи на земята. Пръстите му се бяха вкопчили конвулсивно в тревата. Половин дузина воители се въртяха около Конан с вдигнати мечове и брадвители. Бяха захвърлили лъковете си, безполезни в тази смъртоносна ръкопашна схватка. Челюстите им бяха боядисани в бяло и живо контрастираха с мургавите им лица, а знаците по мускулестите им гърди се различаваха от всички, които Балтус беше виждал досега.

Единият метна брадвата си към младежа и се втурна след нея с вдигнат нож. Балтус приклепна и хвана китката, която прокара ножа на косъм от гърлото му. Двамата паднаха заедно и се претърколиха. Пиктът беше като див звяр, мускулите му — твърди като стоманени въжета.

Балтус се бореше да задържи хватката си върху китката на дивака и да се докопа до брадвата си, но всеки негов опит да удари биваше парирани. Пиктът се извиваше жестоко, за да освободи ръката с ножа, вкопчи се в брадвата на Балтус и заби колене в слабините му. Изведнъж се опита да прехвърли ножа в свободната си ръка и в този миг Балтус се изправи на коляно, разполовявайки главата му с отчаян удар на брадвата си.

Скочи и се огледа диво за Конан, очаквайки да го види заобиколен от цяла тълпа диваци. Тогава осъзна цялата сила и жестокост на кимериеца. Конан се беше справил с двама от нападателите си и те лежаха разполовени от ужасния му меч. В момента той отбиваше насочен срещу него със меч и едновременно с това избягваше удара на брадва с котешки скок встрани, но точно тогава попадна на ръка разстояние от клекнал дивак с лък. Преди пиктът да опъне тетивата, кървавият меч полетя надолу и го разцепи от рамото до средата на гръдната кост, където острието спря. Останалите воители се втурнаха от двете му страни. Балтус метна брадвата си с точност, която намали нападателите с един, а Конан, изоставяйки усилията да извади меча си, се завъртя и посрещна следващия пикт с голи ръце. Силният воин, с една глава по-нисък от врага си, подскочи и замахна с брадвата си, като в същото време мушна смъртоносно с ножа си. Ножът обаче се счупи в ризницата на кимериеца, а брадвата спря във въздуха, тъй като пръстите на Конан се заключиха като желязо около спускащата се ръка. Шумно изпука кост и Балтус видя как пиктът трепва и се препъва. В следващия миг той се гърчеше във

въздуха високо над главата на Конан, риташе и махаше с ръце, а после бе захвърлен на земята с такава сила, че се просна неподвижен с натрошени крайници и счупен гръбнак.

— Хайде! — Конан измъкна меч си и грабна брадвата. — Вземи лък и сноп стрели и побързай! Пак ще трябва да си плюем на петите. Те са чули тази врява и ще пристигнат съвсем скоро. Ако се опитаме да плуваме сега, ще ни украсят със стрели, преди да сме стигнали до течението.

## 6. ЧЕРВЕНИ БРАДВИ НА ГРАНИЦАТА

Конан не се впусна надълбоко в гората. На неколкостотин ярда от реката той промени полегатия си курс и тръгна успоредно с нея. Балтус усети твърдото му решение да не се отдалечат от реката, която трябваше да прекосят, за да предупредят хората от форта. Зад тях се надигнаха шумните крясъци на горските дяволи. Очевидно пиктите бяха стигнали до просеката, където лежаха телата на убитите. Виковете се усилиха, което показваше, че диваните са тръгнали да ги преследват в гората. Бяха оставили следа, която всеки пикт можеше да открие.

Конан ускори ход, а Балтус стисна зъби и го последва. Усещаше, че всеки момент може да припадне. Струваше му се, че не е ял от векове. Кръвта му пулсираше толкова силно в тъпанчетата, че той не беше сигурен дали виковете зад тях за заглъхнали.

Конан изведнъж спря. Балтус се облегна о едно дърво и изпъшка.

— Отказаха се! — изръмжа варваринът и се намръщи.

— Промъкват... се... към... нас! — задъхано промълви Балтус.

Конан поклати глава.

— При кратко преследване като това щяха да крещят на всяка крачка. Не, върнали са се. Мисля, че чух някой да вика подире им няколко секунди преди да утихне врявата. Позовали са ги обратно. Това е добре за нас, но е дяволски зле за хората от форта. Означава, че воините се призовават от горите за атака. Онези, на които се натъкнахме, бяха от долното течение на реката. Те несъмнено бяха тръгнали към Ггавела, за да се присъединят към щурма на форта. По дяволите, сега сме по-далеч от всякога! Ще трябва да прекосим реката.

Обърна се на изток и хукна през гъсталака, без да се опитва да се прикрие. Балтус го последва. Чак сега усети болката от раните по гърдите и рамото си, където се бяха забили зъбите на пикта. Изведнъж Конан го дръпна назад. После чу ритмични плясъци, погледна през листака и видя, че по реката се задава кану. Единственият му пътник

гребеше усилено срещу течението. Беше силен пикт с бяло перо от чапла, забито в медната лентичка, придържаща подрязаната му грива.

— Този е от Гвавела — промърмори Конан. — Емисар на Зогар. Личи си по бялото перо. Водил е мирни преговори с племената надолу по реката и сега бърза да се върне, за да участва в касапницата.

Самотният посланик почти се изравни със скривалището им и изведнъж Балтус едва не изскочи от кожата си: до самото му ухо прозвуча дрезгаво пиктийско хриптене. После разбра, че Конан вика гребца на собствения му език. Човекът се надигна, огледа храстите и извика нещо, после хвърли поглед през реката и подкара кануто към западния бряг. Все още без да разбира нищо, Балтус видя как Конан взема от ръката му лъка, който беше прибрал от просеката, и зарежда стрела.

Пиктът докара кануто си съвсем близо до брега и вдигна поглед към храстите, после извика нещо. Отговори му бръмчене на тетива и стрелата потъна чак до перата в широките му гърди. Той се строполи със задавена въздишка и се претърколи в плитката вода. За миг Конан излезе на брега и нагази във водата, сграбчвайки свободно носещото се кану. Конан се покатери вътре, хвана греблото и подкара лодката към източния бряг. Със завист и възхищение Балтус забеляза играта на огромните мускули под загорялата кожа. Кимериецът приличаше на железен човек, който никога не усеща умора.

— Какво каза на пикта? — попита Балтус.

— Казах му да се приближи до брега, защото там се крие бял горски бегач, който се опитва да го застреля.

— Това не ми се струва честно — възрази Балтус. — Той си е помислил, че му говори приятел. Чудесно имитираш пиктийски...

— Тази лодка ни трябваше — отсече Конан, без да преустановява да гребе. — Това бе единственият начин да го примамя на брега. Кое е по-лошо — да измамя един пикт, който би се зарадвал да ни одере живи, или да предам хората отвъд реката, чийто живот зависи от това дали ще успеем да минем оттатък?

За миг Балтус се замисли върху този деликатен въпрос, после сви рамене и попита:

— Колко далеч сме от форта?

Конан посочи към едно поточе, което се вливаше в Черната река от изток, на няколкостотин ярда под тях.

— Това е Южният поток. Устието му е на десет мили от форта. Това е южната граница на Канаджохара, зад която се простира безброй мили с блата. Няма опасност за нападение през тях. Северният поток, на девет мили над форта, очертава другата граница. И зад него има блата. Така че атака може да се очаква само от запад, през Черната река. Канаджохара е като копие, чийто връх е широк деветнадесет мили и е забит в Пиктийската пустош.

— Защо не останем в кануто и да продължим по вода?

— Защото трябва да гребем здраво срещу течението, а по реката има доста завои. Пеш ще стигнем по-бързо. Освен това не забравяй, че Гъавела е на юг от форта. Ако пиктите пресичат реката, ще се натъкнем право на тях.

Когато стъпиха на източния бряг, вече се спускаше здрач. Без да спира, Конан продължи на север с такава скорост, че Балтус усети болка в яките си крака.

— Валаний искаше да построят фортове при устията на Северния и Южния поток — изсумтя недоволно кимериецът. — Така реката щеше да се охранява постоянно. Но правителството не го направи. Шкембести глупаци си седят на кадифени възглавнички, а голи момичета на коленете им ги наливат с вино — знам я тая порода. Не виждат по-далеч от стените на двореца си. Дипломация — по дяволите! Искат да победят пиктите с теории за териториална експанзия. Валаний и хората като него трябва да изпълняват заповедите на шайка проклети глупаци. Никога няма да завладеят повече пиктийска земя, както не построиха отново и Венариум. След време може да видят как варварите се катерят по стените на източните градове!

Преди седмица Балтус щеше да се изсмее на подобно нелепо предположение. Сега неотговори. Вече бе видял непобедимата жестокост на мъжете, които живееха отвъд границата.

Потрепери, хвърляйки поглед към начумерената река, която едва се виждаше сред храстите, към сплетените дървета, струпани по бреговете. Не забравяше, че пиктите може да са прекосили реката и да дебнат в засада между тях и форта. Бързо се мръкваше.

Чу се едва доловим звук пред тях и сърцето му подскочи чак до гърлото. Мечът на Конан присветна във въздуха, но той го прибра,



когато едно куче, грамаден и мършав звяр с белези от рани, се измъкна от храстите и се втренчи в тях.

Това куче беше на един заселник, който се опита да си построи хижа на речния бряг, на няколко мили южно от форта — обясни Конан. — Пиктите, разбира се, го убиха, после изгориха хижата му. Открихме го мъртъв сред въглените, а кучето лежеше безжизнено сред трима пикти, които той беше убил. Направо беше нарязано на парчета. Взехме го във форта и му превързахме раните, но след като се оправи, то хвана гората и подивя. — Сега какво, Изкормвачо, ще заловиш ли хората, които убиха господаря ти?

Огромната глава се завъртя, а очите пламнаха със зелен блясък. Животното не ръмжеше и не лаеше. Спусна се подире им безшумно, като призрак.

Нека да дойде — промърмори Конан. — Може да надуши дяволите преди ние да ги видим.

Балтус се усмихна и ласкаво погали кучето по главата. Устните на звяра се дръпнаха и оголиха блесналите му зъби. После огромното животно смирено наведе глава и неуверено завъртя опашка, сякаш забравило за дружбата с хората. Балтус сравни кокалестото тяло на огромния измършавял звяр с дебелите, загладени кучета, които се прескачаха с радостен лай в кучкарника на баща му. Въздъхна. За зверовете на границата не беше по-лесно, отколкото за хората. Кучето почти бе забравило нежността и приятелството.

Изкормвача се впусна напред, а Конан го остави да води. Последният лъч светлина изчезна и се възцари абсолютен мрак. Разстоянието се стопяваше под силните им крака. Изкормвача беше като ням. И миг по-късно го чуха... демонично подвикване по реката пред тях, неясно като шепот.

Конан изруга като луд.

— Атакуват форта! Закъсняхме! Хайде!

Той ускори ход, доверявайки се на обонянието на кучето пред тях. Балтус забрави за глада и умората си.

С напредването им виковете се усилваха, а над дивашките кръсъци се чуваха плътните гласове на войниците. Точно когато Балтус започна да се опасява, че ще се натъкнат на диваците, които виеха съвсем наблизко пред тях, Конан зави и се отдалечи от реката в широк полукръг, който ги отведе до ниско възвишение. Оттам можеха да

огледат гората. Видяха форта, осветен от фенери върху високи колове, забити по стените. Те хвърляха премигваща, несигурна светлина върху просеката. На тази светлина двамата видяха тълпи от голи, боядисани фигури по краищата на просеката. Реката гъмжеше от канута. Пиктите бяха обградили форта отвсякъде.

Град от стрели трополеше по стените откъм гората и откъм реката. Плътно бръмчене на тетивите се издигаше над дивашкия кръсък. Завили като вълци, неколкостотин голи воители с брадвители в ръце изтичаха под дърветата и се втурнаха към източната порта. Бяха на около сто и петдесет ярда от целта си, когато гибелен залп от стрели покри земята с трупове и отпрати оцелелите в панически бяг към дърветата. Канутата се стрелнаха към речната стена, но бяха посрещнати от друг душ дълги стрели и от прашките, монтирани по кулите от тази страна на стената. Камъни и дървета полетяха във въздуха и потопиха половин дузина канута, убивайки пътниците им, а другите лодки се отдръпнаха на безопасно разстояние. Триумфален рев се надигна от стените на форта. Отговори му зверски вой от всички страни.

— Ще се опитаме ли да пробием обсадата? — нетърпеливо попита Балтус.

— Фортът е обречен. Пиктите са кръвожадни и няма да спрат, докато не бъдат избити до крак. А те са твърде много и хората от форта няма да могат да се справят с всичките. Не можем да се промъкнем, а ако го направим, не ни остава нищо друго, освен да умрем заедно с Валаний.

— Значи просто трябва да си спасяваме кожата?

— Да. И да предупредим заселниците. Знаеш ли защо пиктите не се опитват да подпалят форта с огнени стрели? Защото не искат пламъците да предупредят хората на изток. Планът им е да прегазят форта и после да се спуснат на изток, преди някой да е разбрал за падането му. Мерак им е да прекосят Гръмотевичната река и да превземат Велитриум преди някой да се е усетил какво става. Ако не това, поне смятат да унищожат всяко живо същество между форта и Гръмотевичната река.

Не успяхме да предупредим форта, а сега виждам, че и с това нямаше да му помогнем. Вътре има твърде малко хора. Още няколко атаки, и пиктите ще прескочат стените, ще съборят портите. Но можем

да подкараме заселниците към Велитриум. Хайде! Сега сме извън обсадата на тези диваци. Ще се измъкнем невредими.

Те извиха в широк полукръг. Чуваха усилването и утихването на виковете, които отбелязваха всяка атака и всеки отпор. Хората във форта се държаха, но яростта в писъците на нападателите не намаляваше. Те вибрираха с тембър, изразяващ сигурност в окончателната им победа.

Преди Балтус да разбере, че са приближили пътя, водещ на изток, те излязоха на него.

— Сега тичай! — изръмжа Конан.

Балтус стисна зъби. До Велитриум бяха деветнадесет мили, а до Потока на скалповете, зад който започваха селищата — поне пет. На аквилонеца му се струваше, че се бият и тичат от векове. Но нервната възбуда, разпалила кръвта му, го подтикваше към свръхчовешки усилия.

Изкормвача тичаше пред тях, душеше земята и първият звук, който чува, дойде от него.

— Пикти пред нас! — изсъска Конан, коленичи и огледа земята под светлината на звездите. Поклати глава объркано. — Не мога да кажа колко са. Вероятно са малка група. Не са дочакали превземането на форта. Тръгнали са напред да изколят заселниците в леглата им! Хайде!

След малко видяха пред себе си проблясък сред дърветата и чува диво и жестоко пеене. Там пътеката извиваше, те я изоставиха и се прокраднаха през гъсталака. Няколко мига по-късно станаха свидетели на ужасна гледка. На пътя бе съборена волска кола с оскъдна покъщнина, която гореше. Воловете лежаха с прерязани гърла. На пътя се бяха прострели мъж и жена, голи и обезобразени. Петима пикти танцуваха около тях с подигравателни скокове и поклони и размахваха кървави брадви. Един от тях развяваше окървавената рокля на жената.

Горещи вълни обляха Балтус при тази гледка. Вдигна лъка си и се прицели в една танцуваща фигура, черна на фона на огъня. Опъна тетивата и я пусна. Мъжът подскочи конвулсивно и падна мъртъв със стрела в сърцето. После двамата бели мъже и кучето се хвърлиха върху слисаните диваци. Конан бе въодушевен само от бойния си дух и от една стара, стара расова вражда, но Балтус гореше от справедлив гняв.

Посрещна първия пикт със свиреп замах и разполови боядисания му череп, после прескочи падналото тяло и се счепка с другите. Но Конан вече бе убил един от двамата, които си беше подбрал, и скокът на аквилонеца закъсна със секунда. Воинът се строполи с меч в гърдите точно когато Балтус вдигна брадвата си. Балтус се обърна към последния пикт и видя как Изкормвача се надига от жертвата си. От огромните му челюсти капеше кръв.

Балтус отново погледна надолу, към жалките фигури край горящата каруца. И двамата бяха млади, жената беше почти дете. По някаква прищявка на съдбата пиктите не бяха обезобразили лицето ѝ и даже в агонията на ужасната смърт тя беше красива. Но крехкото ѝ младо тяло бе нарязано ужасно — очите на Балтус се премрежиха и той задъхано преглътна. Искаше му се да падне на земята, да плаче и да дере пръстта от гняв.

— Млада двойка, току-що тръгнала от родния си град — отбеляза Конан, докато изтриваше меча си. — Пиктите са ги пресрещнали на път за форта. Може би момчето е искало да се запише в армията или да си вземе земя край реката. Ето какво ще сполети всеки мъж, жена и дете от тази страна на Гръмотевичната река, ако не ги отведем бързо във Велитриум.

Коленете на Балтус трепереха, докато следваше другаря си. Но в дългата крачка на кимериеца нямаше и помен от слабост. Имаше кръвно родство между него и грамадния, мършав звяр, който се носеше отстрани. Изкормвача вече не душеше пътя. Пред тях беше чисто. Крясъкът откъм реката се чуваше едва-едва, но Балтус знаеше, че фортът все още се държи.

Конан изведнъж спря и изруга. Показа на Балтус пътека, водеща на север от пътя. Беше стара пътека, обраснала с трева, но тази трева бе утъпкана съвсем наскоро. Балтус осъзна това повече с чувство, отколкото с трениран поглед, а Конан сякаш виждаше като котка в тъмното. Кимериецът му показва къде следите от широка каруца са се отклонили от главния път и са нагазили дълбоко в горската пръст.

— Заселниците са отишли до солниците — изсумтя той. — Те са в края на блатата, на около десет мили оттук. По дяволите! Ще им отсекаят пътя и ще ги изколят до един! Слушай какво! Единият от нас може да предупреди хората по пътя. Тръгвай напред, събуди ги и ги подкарай към Велитриум. Аз ще ида да взема мъжете от солниците. Те

са се разположили на лагер там. Няма да се връщаме на пътя, ще вървим направо през гората.

Без повече обяснения Конан се обърна и хукна по мрачната пътека, а Балтус, след като го гледа няколко секунди, тръгна по пътя. Кучето остана с него и се носеше плавно по петите му. Когато Балтус измина петдесетина метра, чу животинско ръмжене. Обърна се, огледа пътеката, откъдето бе пристигнал, и сепнато зърна призрачна, светеща фигура да изчезва в гората след Конан. Изкормвача изръмжа, козината му се изправи, а очите му блеснаха със зелен огън. Балтус си спомни зловещото същество, откраднало главата на търговеца Тиберий недалеч от това място, и се поколеба. Но гигантският Кимериец често бе демонстрирал уменията си да се грижи за себе си и Балтус почувства, че задължението му е към безпомощните заселници, заспали на пътя на кървавия ураган. Ужасът от страховития призрак бе преодолян от спомена за онези осакатени, обезобразени тела край пламналата волска кола.

Той хукна по пътя, прекоси Потока на скалповете и зърна първата заселническа колиба — дълга, ниска сграда от насечени дънери. След миг вече беше по вратата. Сънлив глас го попита какво иска.

— Ставайте! Пиктите преминаха реката!

Силен писък отговори на думите му, после вратата се отвори и от там се появи жена с оскъдно облекло. Косата ѝ се стелеше в безпорядък върху голите ѝ рамене; държеше свещ в едната си ръка и брадва в другата. Лицето ѝ беше бяло като платно, очите ѝ — изцъкдени от ужас.

— Влез! — помоли го тя. — Ще защитаваме колибата.

— Не. Трябва да тръгваме за Велитриум. Фортът не може да ги спре. Вече може да е паднал. Не се обличай. Вземай децата и тръгвай!

— Но мъжът ми отиде с другите за сол! — простена тя, чупейки ръце. Зад нея надзъртаха три рошави хлапета и премигнаха объркано.

— Конан тръгна след тях. Ще ги доведе живи и здрави. Трябва да побързаме и да предупредим другите колиби по пътя.

По лицето ѝ се изписа облекчение.

— Митра, благодаря ти! — извика жената. — Ако някой смъртен може да ги спаси, то това е кимериецът!

Като вихрушка тя сграбчи най-малкото дете и подкара другите през вратата пред себе си. Балтус взе свещта и я стъпка с крак. Ослуша се за миг. От тъмния път не се чуваше нищо.

— Имаш ли кон?

— В конюшната — изпъшка тя. — О, побързай!

Тя издърпа резето с трепереща ръка и тогава той я отблъсна настрана, изведе коня и хвърли децата на гърба му. Каза им да се държат за гривата и едно о друго. Те го погледнаха сериозно и не заплакаха. Жената хвана юздите и тръгна по пътя. Тя още стискаше брадвата и младежът знаеше, че ако се наложи, ще се бие с отчаяната смелост на пантера.

Той изостана и се послуша. Почувства се угнетен от предчувствието, че фортът вече е паднал, че мургавите орди вече са се юрнали по пътя за Велитриум, опиянени от клането и жадни за още кръв. Щяха да пристигнат със скоростта на изгладнели вълци.

После зърна пред себе си друга колиба. Жената понечи да предупреди обитателите ѝ, но Балтус я спря. Изтича до вратата и почука. Отговори му женски глас. Той повтори предупреждението си и от колибата бързо изхвърчаха обитателите ѝ — стара жена, две млади жени и четири деца. Също като съпруга на първата, и техните мъже бяха заминали за сол, без да подозират за опасността. Едната млада жена изглеждаше зашеметена, а другата бе близо до истеричен припадък. Но старата, строг ветеран от границата, ги успокои с дрезгав глас. Тя хладнокръвно помогна на Балтус да изведе двата коня, вързани в една кошара зад колибата, и да покачи децата върху тях. Балтус настоя и тя да се качи с тях, но старицата поклати глава и накара една от по-младите да се качи на коня.

Тя е бременна — изсумтя старицата. — Аз мога да ходя, а и да се бия, ако се наложи.

На тръгване едната млада жена каза:

— Някаква млада двойка мина по пътя към здрачаване. Посъветвахме ги да прекарат нощта в нашата колиба, но те нямаха търпение да стигна до форта още тази вечер. Дали... дали...

— Срецнали са пиктите — сдържано отговори Балтус и жената изхълца от ужас.

Колибата се скри от погледите им, когато на известно разстояние зад тях се чу пронизителен рев.

— Вълк! — възкликна една от спътничките му.

Боядисан вълк с брадва в ръката — промърмори Балтус. — Вървете! Вдигнете другите заселници по пътя и ги вземете със себе си. Аз ще разузная назад.

Без да обели и дума, старата жена подкара хората си пред себе си. Те се изгубиха в мрака, а Балтус видя бледите лица на децата, обърнати към него. Спомни си за своите роднини в Тауран и за миг го обхвана шеметна носталгия. С тази минутна слабост той изпъшка и легна на пътя; мускулестата му ръка напипа здравия врат на Изкормвача и той усети влажния език на кучето върху лицето си.

Вдигна глава и се усмихна с болезнено усилие.

— Хайде, момче — промърмори той и стана. — Имаме работа.

Изведнъж сред дърветата се издигна червен пламък. Пиктите бяха подпалили последната колиба. Той се намръщи. Как ли се е разпенил Зогар Саг, щом е разбрал, че воините му са освободили разрушителната си природа. Огънят щеше да предупреди хората по пътя.

Щяха да са будни и бдителни при пристигането на бегълците. Но лицето му помръкна. Жените се движеха бавно, пеш и върху претоварени коне. Бързоногите пикти щяха да ги догонят за не повече от миля, освен ако... Той зае позиция зад купчина паднали дървета до пътя. Просеката на запад от него се осветяваше от запалената колиба и когато се появиха пиктите, той ги видя пръв: черни, потайни фигури, очертани срещу далечния блясък.

Дръпна стрелата чак до главата си, пусна тетивата и една от фигурите се строполи на земята. Останалите се стопиха в гората от двете страни на пътя. Кучето яростно зави. Изведнъж в края на пътя, под дърветата, се появи фигура. Тя започна да се прокрадва към падналите дънери. Тетивата на Балтус избръмча и пиктът изскимтя, залитна и се срина в сенките, със стрела в бедрото. Изкормвача се прехвърли през дънерите и скочи в храстите. След малко кучето се промъкна обратно до Балтус, с окървавени челюсти.

Повече никой не се появи на пътя. Младият мъж започна да се опасява, че те се прокрадват покрай позицията му през гората и когато чу едва доловим звук отляво, стреля напосоки. Изруга, когато чу, че стрелата се заби в дърво, но Изкормвача се спусна тихо, като призрак, в храстите. Оттам се чу трошене и хъркане, после животното изникна

като дух от храстите и погали огромната си, окървавена глава о ръката на Балтус. От една рана на рамото му се стичаше кръв. Шумовете в гората заглъхнаха.

Диваците, скрити край пътя, очевидно разбраха съдбата на другаря си и решиха, че откритата атака е за предпочитане пред мрака и през зъбите на дяволския звяр, който нито се виждаше, нито се чуваше. Втурнаха се внезапно от двете страни на пътя. Трима паднаха, пронизани от стрели... и останалите двама се поколебаха. Единият се обърна и хукна обратно по пътя, но другият се хвърли към Балтус. Очите и зъбите му светеха на бледата светлина, в ръката си държеше вдигната брадва. Младежът скочи, но се подхлъзна и именно това му спаси живота. Свистящата в полета си брадва отсече кичур от косата му и пиктът се претърколи сред дърветата от инерцията на пропуснатия удар.

Преди да се изправи на крака, Изкормвача му бе извадил гръкляна.

Последва напрегнат период на изчакване. През това време Балтус се чудеше дали човекът, който избяга, е бил единственият оцелял от групата. Очевидно това е била малка дружина, която или е напуснала битката край форта, или е била изпратена на разузнаване пред основните сили. С всеки изминал момент шансовете за оцеляване на жените и децата, поели към Велитриум, се увеличаваха.

После, без предупреждение, дъжд от стрели просвистя над убежището му. Див вой се надигна от гората и по пътя. Или оцелелият беше повикал помощ, или към първата група се бяха присъединили още воители. Подпалената колиба още тлееше, но светлината беше съвсем слаба. После пиктите се втурнаха към него, плъзгайки се сред дърветата край пътя. Той изстреля три стрели и захвърли лъка. Сякаш усетили безизходното му положение, диваците продължиха, вече без да викат. Мъртвешката тишина се изпълни с тропот на много крака.

Балтус яростно и нежно прегърна главата на огромното куче, което ръмжеше до него, и промърмори:

— Добре, момче, да ги пратим в Ада! — И скочи на крака с брадва в ръка.

После тъмните фигури се спуснаха през дънерите и приключиха битката с буря от размахани брадви, промушващи ножове и разкъсващи зъби.



## 7. ДЯВОЛЪТ В ОГЪНЯ

Когато Конан се отклони от пътя за Велитриум, той очакваше да тича около девет мили и се подготви за изпитанието. Но не беше изминал много от пътя, когато чу шум от стъпките на група мъже пред себе си. По звука разбра, че не са пикти, и им извика:

— Кой е там? — попита дрезгав глас. — Стой, където си, докато не те видим, или ще ти пуснем една стрела.

— В тази тъмница не можеш да улучиш и слон — нетърпеливо отговори Конан. — Хайде, глупако! Аз съм — Конан. Пиктите преминаха реката.

— Вече го очаквахме — отвърна водачът, докато групата напредваше: високи, стройни мъже със строги лица и лъкове в ръце. — Един от нас рани антилопа и я проследи почти до Черната река. Чул ги да крещат по реката и се върна в лагера. Зарязахме солта и каруците, освободихме воловете и тръгнахме колкото се може по-бързо. Ако пиктите обсаждат форта, те ще пуснат бойни дружини и към нашите колиби.

— Семействата ви са в безопасност — изръмжа Конан.

— Моят другар тръгна напред, за да ги заведе до Велитриум. Ако се върнем на главния път, ще се натъкнем на цяла орда. Ще се насочим на югоизток, през гората. Тръгвайте напред, а аз ще разузная отзад.

Няколко мига по-късно цялата група хукна на югоизток. Конан ги последва по-бавно, но така, че да може да ги чува. Изруга заради шума, който вдигаха; толкова пикти или кимерийци биха се движили през гората, без да вдигнат повече шум от вятъра, духнал през черните клони.

Тъкмо беше прекосил една полянка, когато се обърна. Примитивните му инстинкти му подсказаха, че някой го следва. Застана неподвижен сред храстите и чу врявата, която вдигаха отстъпващите заселници. После отзад се обади сподавен глас:

— Конан! Конан! Чакай ме, Конан!

— Балтус! — объркано каза той. После подвикна предпазливо:  
— Тук съм!

— Чакай ме, Конан... — гласът се чу по-отчетливо.

Кимериецът излезе от сенките и се намръщи.

— Какво, по дяволите, правиш тук?... *Кром!*

Приклезна и косите му настръхнаха. От другата страна на полянката не се появи Балтус. Странен блясък пламна сред дърветата. Плуваше към него и блещукаше странно — зелен адски огън, който се движеше внимателно и целенасочено.

Спря на няколко фута и Конан се втренчи свирепо в него, опитвайки се да различи замъглените от огъня очертания. Треперещият пламък имаше твърда сърцевина. Пламъкът бе нещо като зелена одежда, маскирала някакво живо и зло същество, но варваринът не успя да различи формата му. После изведнъж наред огнената колона заговори глас:

— Защо стоиш като овца и чакаш касапина, Конан?

Гласът беше човешки, но в него се чуваха странни, нечовешки вибрации.

— Овца?! — гневът на Конан надделя над моментното му страхопочитание. — Да не мислиш, че ще взема да се уплаша от един проклет пиктийски блатен дявол? Един приятел ме извика.

— Аз те извиках с неговия глас — отвърна другият. — Хората, които следваш принадлежат на брат ми. Но сега ти си мой. О, глупако, дошъл си отдалеч, от сивите хълмове на Кимерия да посрещнеш участта си в горите на Канаджохара.

— Ти и преди имаше възможност да ме убиеш — изпръхтя Конан. — Защо не ме премахна тогава, щом можеш да го направиш?

— Брат ми не беше боядисал черен череп за теб, не беше го хвърлил в огъня, който гори вечно върху черния олтар на Гула. Не беше прошепнал името ти на черните призраци, които обитават горния край на Черната земя. Но един прилеп е прелетял над Планината на мъртвите и е нарисувал образа ти с кръв върху бялата тигърска кожа, която виси пред колибата, където спят Четиримата братя на Нощта. Огромни змии се увити около краката им и звездите премигват като светулки в косите им.

— Защо боговете на мрака са ме осъдили на смърт? — изръмжа Конан.

Нещо... ръка, крак или зъб, той не разбра точно, се измъкна от пламъка и бързо направи знак върху пръстта. Там грейна символ, белязан с огън, и угасна, но не и преди Конан да го разпознае.

— Осмелил си се да нарисуваш знака, който само жреците на Джебал Саг се осмеляват да рисуват. Гръмотевици забучаха над Планината на мъртвите, а олтарът на Гула е съборен от вятър, дошъл от Залива на призраците. Гмурецът, който е пратеник на Четиримата братя на Нощта, прелетя бързо и прошепна името ти в ухото ми. Времето ти изтече: ти вече си мъртъв. Главата ти ще увисне в храма на брат ми, а тялото ти ще бъде изядено от чернокрилите, остроклюни Деца на Джил.

— Кой, по дяволите, е брат ти? — попита Конан. Докато държеше в ръката си голия меч, ловко напипа брадвата в колана си.

— Зогар Саг, детето на Джебал Саг, което все още посещава неговите гори. Една жена от Гвавела спала в горичка, свещена за Джебал Саг. Родила бебе — Зогар Саг. Аз също съм син на Джебал Саг. Зогар Саг ме призова от Мъгливите земи. Със заклинания, чародейства и със собствената си кръв той ме материализира в плътта на неговата планета. Ние сме едно, свързани сме с невидими нишки. Мислите му са мои мисли. Ако го ударят, мен ме боли. Ако ме порежат, той кърви. Но вече ти казах достатъчно. Скоро твоят дух ще говори с духовете на Черната земя и те ще ти разкажат за старите богове, които не са мъртви, а спят във външните бездни и от време на време се събуждат.

— Бих искал да видя как изглеждаш — промърмори Конан, освобождавайки брадвата си, — ти, който оставяш следа като птица, гориш като пламък и говориш с човешки глас.

— Ще види — напевно отвърна гласът от пламъка. — Ще видиш и ще отнесеш знанието си в Черната земя.

Пламъците подскочиха и потънаха, намаляха и съвсем избледняха. Лицето започна да добива формата на сянка. Най-напред Конан помисли, че това е самият Зогар Саг, обвит в зелен огън. Но лицето се издигаше по-високо от неговото и в него се четеше нещо демонично — Конан бе забелязал най-различни аномалии в чертите на Зогар Саг — кривогледство, изострени уши, тънки, вълчи устни. Тези странности бяха преувеличени у съществото, което се въртеше пред него. Очите бяха червени като въглени от жив огън.

Видя и повече детайли — ръце, слабо тяло, покрито със змийски люспи, но все пак с човешки форми от кръста нагоре; отдолу — дълги крака като на жерав, завършващи със скосени, трипръсти ходила като на някоя огромна птица. Около чудовищните крака трепна син огън и угасна. Видя му се като блестяща мъгла.

После изведнъж чудовището се извиси над него. Дългата ръка на демона, която той забеляза за пръв път, бе въоръжена със закривени нокти, подобни на сърпове. Ръката се извъртя нависоко и се стрелна надолу към врата му. С жесток вик той се хвърли настрани, мятайки брадвата си. Дяволът я избегна с невероятно бързо движение на дребната си глава и отново се извиси над него със съскащия вихър на подскачащите си пера.

Конан не се страхуваше. Той знаеше, че всяко същество, облечено в жива плът, може да бъде убито с материално оръжие, колкото и страховито да е това същество.

Една летяща ръка с остри нокти събори шлема от главата му. Още малко, и щеше да го обезглави. Но през цялото му тяло премина свирепа радост, когато диво насоченият му меч потъна дълбоко в хълбока на чудовището. Конан отскочи назад, избегна страховития удар и едновременно с това измъкна меча си. Ноктите закачиха гърдите му, разкъсвайки брънките на ризницата като тънък плат. Но втората атака на кимериеца беше като на изгладнял вълк. Той се озова между шипащите ръце и заби меча си дълбоко в корема на чудовището... докато ръцете му се ключаха около него и ноктите разкъсваха ризницата на гърба, търсейки някой жизненоважен орган. Конан подскочи, зашеметен от синия, мразовит като лед пламък... После се дръпна от отслабващите ръце и мечът му просвистя във въздуха със страшна сила.

Демонът залитна и се просна настрани. Главата му висеше само на късче плът. Огньовете, които го забулваха, подскочиха нагоре, сега червени като рукнала кръв, и скриха фигурата. Замириса на изгоряла плът. Конан изтърси кръвта и потта от челото си, завъртя се и хукна, залитайки през гората. По краката му се стичаше кръв. На изток видя блед отблясък от пламъци, който сигурно идваше от подпалена колиба. По пътя зад него се надигна далечен вой, който го подтикна да ускори ход.

## 8. НИКОГА ВЕЧЕ КАНАДЖОХАРА

Свирепа битка се изви на Гръмотевичната река. Жестока бе битката пред стените на Велитриум и много заселнически колиби се превърнаха в пепел преди дивашката орда да бъде изтикана назад.

Странна тишина последва бурята. Хората се събираха и си говореха с дрезгави гласове. Мъже с кървави бинтове мълчаливо пиеха бирата си в механите край речния бряг.

Там, при Конан, който мрачно отпиваше големи глътки от грамадна чаша вино, дойде мършав горянин с бинтована глава и превързана ръка. Той беше единственият оцелял от форт Тускелан.

— Ходи ли с войниците да видиш развалините на форта?

Конан кимна.

— Аз не намерих сили да го направя — промърмори другият. — Нямах ли битка?

— Пиктите се прехвърлиха обратно отвъд Черната река. Сигурно нещо им е сломило куража, макар че само дяволът, който ги е създал, знае какво е то.

Горянинът погледна превързаната си ръка и въздъхна.

— Казват, че нямало тела.

Конан мрачно поклати глава.

— Пепелища. Пиктите ги струпали на камара във форта и ги подпалили, преди да прекосят реката. Подпалили своите мъртви и хората на Ватаний.

— Валаний беше убит най-накрая — в ръкопашния бой, когато те счупиха преградите. Опитаха се да го хванат жив, но той ги принуди да го убият. Нас ни заловиха — десет пленника. Бяхме толкова омаломощени от битката, че вече не можехме да се бием. На различни места изклаха деветимата. А когато Зогар Саг умря, аз извадих късмет да се освободя.

— Зогар Саг е мъртъв? — възкликна Конан.

— Да. Видях го как умира. Заради това пиктите не се биха толкова жестоко за Велитриум, както пред форта. Беше много странно.

Не бе получил никакви рани в схватките. Приблужи към мен, виейки като вълк. После залитна и изтърва брадвата си. Започна да се върти в кръг и да крещи. Никога преди това не съм чувал човек или звяр да крещи така. Падна между мен и огъня, който бяха наклали, за да ме опекаат. Започна да хърхори, от устата му излезе пяна и изведнъж се вкочани. Пиктите се развикаха, че е мъртъв. И в цялата тази бъркотия аз успях да се измъкна от ремъците и да избягам в гората.

— Видях го да лежи пред огъня продължи да разказва мъжът. Никакво оръжие не го докосна. Но все пак по хълбока, по корема и по врата му имаше червени белези, като рани от меч. А пък главата му беше почти отделена от тялото. Ти как го разбираш това?

Конан не отговори. Горянинът, който познаваше съдържаността на варварите, не спираше да говори:

— Той живя чрез магии и умря от магии. Мисля, че това е загадката на смъртта му. Тя отне куража на пиктите. Никой от онези, които видяха това, не се би пред Велитриум. Хукнаха назад през Черната река. Онези, които прекосиха Гръмотевичната река, бяха пристигнали там преди смъртта на Зогар Саг. Но те не бяха достатъчно, за да превземат града.

Дойдох по пътя зад главните им сили и знам, че никой от форта не ме последва. Промъкнах се през техните линии и влязох в града. Ти преведе заселниците живи и здрави, но жените и децата им пристигнаха във Велитриум само миг преди онези боядисани дяволи. Ако младият Балтус и старият Изкормвач не бяха ги задържали за малко, щяха да изколят всички жени и деца в Канаджохара. Минах покрай мястото, където Балтус и кучето са направили последното си укрепление. Двата лежах сред купчина мъртви пикти — преброих седем с разсечени глави или разкъсани от зъбите на кучето, а по пътя имаше и други. От тях стърчаха стрели. О, богове, каква битка е било!

— Той беше мъж — каза Конан. — Пия за сянката му и за сянката на кучето, което не познаваше страха. — Той отпи от виното си, после изля останалото на пода със странен, езически жест и счупи бокала. — Главите на десет пикти ще платят за неговата и седем глави заради кучето, което бе по-добър воин от много мъже.

И горянинът, загледан в мрачните, зареяни сини очи, разбра, че клетвата на варварина ще бъде изпълнена.

— Няма ли да построят форта отново?

— Не. Канаджохара е загубена за Аквилония. Границата е преместена назад. Гръмотевичната река ще бъде новата граница.

Мъжът въздъхна и уморено разклати контузената си ръка, изтръпнала и загрубяла от брадвата и меча. Конан протегна дългата си мускулеста ръка към каната с вино. Горянинът го погледна и неволно го сравни с хората около него, с онези, които измряха край изгубената река, сравни го с другите диваци отвъд тази река. Кимериецът като че не забеляза погледа му, бавно отпивайки от чашата си.

— Варваризмът е естественото състояние на човечеството — каза граничарят, все още загледан навъсено в Конан. — Цивилизацията е неестествена. Тя е каприз на обстоятелствата. А варваризмът трябва винаги да триумфира.

**Издание:**

Автор: Робърт Хауърд

Заглавие: Конан воинът

Преводач: Димитър Добрев

Година на превод: 1997

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 1997

Тип: сборник

Националност: американска

Редактор: Анна Стаменова

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1229>



# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.